

Giới thiệu Bò Công Anh Trong Gió

Bạn đang đọc truyện Bò công anh trong gió của tác giả Phong Uyên trên website đọc truyện online. Sau một lúc ngơ ngác ngó con số đang nằm chính ỳnh và nhịp chạy hồi hả của kim giây, não nó mới tiếp tục hoạt động. "Trời ơi, muộn rồi, hôm qua mình quên hẹn giờ!" Tá hoả rời giường, bằng tất cả tốc lực, sức lực và kinh nghiệm suốt gần 12 năm cấp sách tới trường, nó vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể rồi ừa ra khỏi phòng, chờ mong phép màu bố vẫn chưa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bò Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1

2 giờ sáng...

Bộp... Bộp... Bộp...

Trên giường, sách vở bày la liệt, ngay chính giữa trung tâm, laptop đang chạy phim, nhân vật chính ngồi sau laptop- tay không ngại nghỉ dầm đầu mình vào gối.

"Trời đất ơi!!! Tức quá! A... a... kết thúc phim kiểu gì thế này?" Minh Linh ca thán, quyết định tua lại đoạn vừa xem, nó không bỏ sót chi tiết gì đấy chứ???

Cốc... Cốc... Cốc...

- Minh Linh! Con chưa ngủ sao? 2 giờ sáng rồi đấy!

- Vâng ạ! Con đi ngủ giờ đây bố!

Chết cha, mới đó mà đã 2 giờ rồi trời, với tay tắt laptop, nó bắt đầu thu dọn bãi chiến trường.

Thu dọn xong tất thấy cũng là lúc hai mí mắt Linh biểu tình đòi đoàn tụ với nhau, vẫn mang cục ảm ức to đùng do hệ quả kết thúc phim mang lại, nó lằm rằm vài câu trước khi chính thức thức chìm vào giấc ngủ.

*

Sáng...6 giờ 30 phút...

Những tia nắng ừa vào nhảy nhót trên khuôn mặt Linh.

Động tác một, đưa tay lên mắt, che vàng sáng đang làm phiền tới giấc ngủ của mình.

Động tác hai, bắt đầu lơ mơ suy nghĩ đồng hồ của mình hôm nay sao vẫn chưa kêu?

Oà, nếu thế thì đúng là kì tích, mình sẽ dậy sớm và chuẩn bị bữa sáng cho bố. Thả tay, mở mắt, Linh ngồi bật dậy và nhìn đồng hồ.

6 giờ 40...

Sau một lúc ngơ ngác ngó con số đang nằm chính ỳnh và nhịp chạy hồi hả của kim giây, não nó mới tiếp tục hoạt động.

"Trời ơi, muộn rồi, hôm qua mình quên hẹn giờ!"

Tá hoả rời giường, bằng tất cả tốc lực, sức lực và kinh nghiệm suốt gần 12 năm cấp sách tới trường, nó vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể rồi ừa ra khỏi phòng, chờ mong phép màu bố vẫn chưa rời đi.

Nhảy hai bước một xuống cầu thang, gara trống không khiến Linh không tài nào nén nổi một tiếng thở dài lâu tựa thế kỉ, ngay lập tức tiến tới chiếc xe thân yêu.

Khoá cửa và đạp như điên, lại cầu chờ phép màu: "Cô chủ nhiệm chưa tới".

*

Sân trường vắng hoe không một bóng người là cảnh tượng nó đã hình dung được từ trước, với thâm niên vào hàng kì cựu, lại là đàn chị học lớp đứng

đầu trường, không khó để Linh nài nỉ các em khoá dưới bụng ghi tên mình vào sổ đồ vì tội tới muộn, dù gì cũng chưa hết 15 phút đầu giờ, và đó là chuỗi những gì Linh thực hiện trước khi thập thò bên lớp học, đóng tai nghe ngóng như lúc này.

Sao cả lớp im lặng thế nhỉ? Không lẽ cô tới rồi? Mặt nó tái mét rồi nhanh chóng biến chuyển trở nên ngây thơ thành thực, với tâm thế bước vào lớp để nhận lỗi...

- Rất mong thầy trò chúng ta sẽ trở nên sớm thân thiết! Thầy cảm ơn các em!

Bốp... Bốp... Bốp...

Câu "Thưa cô, cho em vào lớp còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng. Minh Linh ngơ ngác nhìn vào người mới khuấy động không khí, ai thế kia??? Nó cắn môi, đứng thẳng người:

- Thưa thầy, em xin lỗi vì em tới trễ!

Giọng nó vừa đủ nghe, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu lăn xuống.

- Em vào đi!- Người thầy lạ hoắc quay lại nhìn nó, khuôn miệng hốt nhiên chuyển động nở một nụ cười làm nó suýt nữa thì nấc cụt, mèn ơi! Thầy hay diễn viên?????

Đi về chỗ ngồi, nó vẫn chưa tìm được mối liên hệ nào giữa sự xuất hiện của người thầy nó chưa từng chạm mặt và cái câu nó nghe được ngoài cửa.

- Đi học trễ thế Linh?

Nhi quay sang, nheo mắt nhìn nó.

- Tớ ngủ quên mất, cứ tưởng tớ là người muộn nhất rồi, sao tới giờ cô chủ nhiệm vẫn chưa đến nhỉ?- Nó đưa mắt lên nhìn thầy trên băng, bỏ nốt bản thảo- Không lẽ cô ốm và thầy là giáo viên mới được phân dạy thay?

Lắc đầu, môi Nhi hơi mím lại, nhỏ nhẹ:

- Không phải dạy thay đâu, chủ nhiệm mới của lớp ta đấy!

Nén một tiếng "gi?" sắp vọt ra với tốc độ ngang ngửa ánh sáng, nó ghi từng dòng rõ ràng vào giấy nháp.

"Nửa học kì một lớp 12 rồi, còn đòi chủ nhiệm gì nữa? Lí gì quái lạ vậy???"

"Cô mình xin nghỉ từ lâu rồi, nhà trường sắp xếp xong xuôi cô mới đi, sợ lớp mình buồn nên không nói gì. Mà tập trung lên băng đi hôn, thầy bắt đầu hỏi bài kia kìa"

- Hôm nay thầy sẽ không hỏi bài cũ, bù lại lớp ta sẽ có một trò chơi nho nhỏ. Được không nhỉ?

Như chỉ chực chờ đợi có từng ấy, cả lớp nhao lên đồng thanh:

- Có ạ.

- Thầy muốn các em chọn cho mình một chất hoá học ưa thích, chọn người các em muốn thách đố và trả lời tất cả các câu hỏi liên quan tới chất do người được chọn thách đố đặt ra. Thầy sẽ lựa chọn những cặp có câu hỏi và trả lời hay nhất, phần thưởng sẽ là vé xem phim Megastar nhé! Thầy làm mẫu.

Nghe được tới đó là nó đã bắt đầu hiểu được lí do 44 cặp mắt ngây thơ vô số tội (trừ nó) nhìn thầy như bị thôi miên. Thứ nhất: thầy rất biết cách rót mật vào tai người và mua chuộc học sinh, thứ hai cũng là thứ yếu: trông thầy cực giống diễn viên điện ảnh, giống vô cùng. Còn riêng nó, căn bản là nó cũng chẳng ưa thích gì môn Hoá từ đó cứ thế mà suy ra nguyên do Linh không hứng thú với giáo viên chủ nhiệm mới (nó thích cô chủ nhiệm cũ là vì cô rất thương nó, mỗi năm chỉ gọi nó lên băng làm trò hề đúng một lần thôi!^^). Sao thầy không đi làm diễn viên mà đốn tim người lại chọn cái nghề hành hạ những tâm hồn trong sáng như nó cơ chứ?????

- Trần Thiên Thực Uyên Minh Linh!

Giật thót, nó đứng thẳng dậy, biết ngay mà, chưa khi nào nó hận cái tên mình và phù hiệu đeo trước ngực như bây giờ.

- Thầy không gọi sai tên em chứ?- Giọng thầy trầm ấm.

- Dạ không ạ.

- Thế thì tốt. Em có cái tên rất ấn tượng!- Thầy ra về hài lòng.

Nó hơi cúi mặt, lầm rầm "thầy quá khen, quá khen."

- Cảm ơn thầy.

"Chịu đựng một chút nào, một chút nữa thôi.". Linh tự trấn an bản thân.

- Em có sẵn sàng bắt đầu trò chơi này cùng thầy không Thục Uyên Minh Linh?

Lại thêm một lần nữa 44 cặp mắt "ngây thơ" chăm chú nhìn nó.

- Thưa thầy, em... em... không sẵn lòng ạ.

Người ta bảo "Nói dối để làm vừa lòng người khác sẽ khiến tâm ta hư", mà nó thì không muốn tâm hư nên cần thật thà.

- Thầy nghe cô An nói: lớp mình có một nhân tố học tương đối hai môn toán và lí nhưng không hiểu sao môn Hoá thì cứ mãi lẹt đẹt, thầy cũng đồng ý với quan điểm của cô, tạo điều kiện cho những em có ý tiến thủ được gỡ điểm- Thầy ngưng lại, nhìn nó và tiếp tục mỉm cười "hiền từ"- Em là một học sinh có ý tiến thủ, đúng không Minh Linh?

Nó ghen hòng, muốn khóc mà không ra nước mắt, sao chửi, sao chửi..."Cô ơi, cứu em!!!"

- Em sẽ chọn thưa thầy!- Nó nặn ra một nụ cười khả dĩ, nhỏ nhẹ.

- Tốt lắm!- Thầy mỉm cười ra chiều ưng ý.

**

Reng.. Reng.. Reng..

Ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, Linh lầm rầm ca khúc ca tự do " cuối cùng một tiết dạy ai cũng đã chấm dứt". Chỉ đợi thầy go out, nó lúi phất cuốn bài tập lí ra khỏi bàn, quang minh chính đại bấm máy.

Cứ tưởng được yên thân năm phút giữa giờ, nào ngờ đâu, thầy mới bước ra chưa được 5 giây cả lớp đã ào ào như vỡ chợ.

" Thầy trẻ quá nhĩ? Oa, chắc chỉ bằng tuổi anh trai tớ."

" Thầy Duy Linh còn rất đẹp trai nữa. Thầy có vợ chưa ta? À không, có người yêu chưa ta?"

" Thầy mình là mỹ nam duy nhất giảng dạy ở trường mình, lại chủ nhiệm lớp mình. Hân hạnh quá!"

" Thầy chính xác là cực phẩm."

Thầy thật đúng là có công kiến thiết đất nước. Thầy biến lớp chọn một luận ngoan ngoãn im lặng vào tất cả các giờ ra chơi trở thành những thành viên ưu tú trong tổ chức "buôn chuyện". hạnh phúc chưa? Tên nó còn trùng với cả tên thầy!!=='

- Đang làm sóng âm hả Linh?

Nhi ngưng công việc tám phết, quay qua nó:

- Ủ, nhiều lắm!- Nó nào nề nhìn chăm chăm vào độ dày của cuốn đề, làm tới thế kỉ nào cho hết hả giờ???'

- Ai bảo tham lầy cho lăm lăm gì để giờ bị bài tập nó đè chết ngạt ấy.

Cầm tuyến tập, Nhi lắc lắc tạo một luồng gió nhỏ, mắt biểu lộ sự khâm phục tột đỉnh.

- Khỏi phải bị bai, tớ thà bị lí đè chết còn hơn bị hoá thất thông lọng vào cổ.

Giật tập đề từ tay bạn, giọng nó tỉnh bơ.

- Nhắc mới nhớ, lúc nãy mào trả lời thầy khá thế? Nàng đi học gia sư ở đâu đấy?

Nhi nháy mắt cười ản ỷ.

- Chẳng liên quan tới cậu, vào học rồi kia kìa.

Nó cúi mặt vào giấy nháp, vuốt nhẹ bờ má để nó bớt hồng đi, đúng là không nên tâm sự tất tần tật mọi thứ với bạn thân, thật không nên tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2+3

Đạp xe về tới nhà, áo nó ướt đầm mồ hôi, trời nóng kinh dị! Mở gara, Linh tháo khẩu trang nói vọng vào nhà:

- Con chào bố!

- Con về rồi à? Nhanh vào ăn cơm đi con!

Mặt Linh thộn ra, gì? Bố về sớm đã là chuyện lạ rồi, giờ thêm vụ nấu ăn này nữa, nó nên hiểu thế nào đây? Đeo cặp nhảy hai bước một lên tầng, Minh Linh nhanh chóng thay đồ, rửa tay rồi xuống nhà.

- Thơm quá!- Nó hít hà mùi thức ăn rồi kéo ghế ngồi.

- Toàn món con thích đấy! Lâu lắm rồi bố mới lại nấu cơm cho con, xin lỗi con gái vì dạo này bố bận quá!

Ngưng công việc gấp thức ăn, nó ngược mắt lên nhìn bố, thăm dò nét mặt ông, sao hôm nay bố lạ thế nhỉ?

- Sao tự dưng bố lại nói thế? Hi, con thích nấu ăn mà.

- Bố đã không làm tròn vai trò của một người bố nhỉ? Năm nay đã là năm cuối cấp của con rồi, bố không thể để con suốt ngày đi học rồi về còn lại phải ghé siêu thị mua đồ và nấu ăn nữa.

"À ha, thế ý bố là muốn tìm người giúp việc chứ gì?" Linh nghĩ thầm, lòng dạ có chút an tâm, tiếp tục ăn cơm.

- Bố rất muốn được về sớm để nấu cơm cho con, bố sẽ làm thế sau khi kết thúc đợt công tác.

Ngừng lại, bố nhìn thẳng vào mắt nó, giọng ông hơi trầm xuống:

- Sắp tới bố có một đợt công tác kéo dài 8 tháng ở nước ngoài, theo chương trình nghiên cứu Linh à. ừm, bố rất không an tâm khi để con một mình, thế nên, 3 ngày nữa, mẹ con sẽ về.

Keng..

Đũa nó rơi xuống, thức ăn bỗng dừng ở nơi cuống họng, vô phương dịch chuyển. Linh lật đặt cầm đũa lên, nét mặt cố thản nhiên như nghe thấy một chuyện hết sức bình thường, các khối cơ dưới sức ép của lí trí dù muốn căng ra cũng phải chùng xuống.

- Mẹ sẽ ở đây với con và giúp con học. Như thế là hợp lí phải không Linh?- Bố hỏi dù biết chắc nó không thể từ chối.

- Vâng thưa bố.

Xong bữa trưa, bố vào phòng, mình nó thu dọn đồng bát đũa. Tay thì rửa nhưng suy nghĩ thì bay tạt đầu tạt đầu.

"Mẹ về... Mẹ về ư?"- Linh lẩm nhẩm rồi bật cười- một tiếng cười khan.

Đã hai năm kể từ ngày bố mẹ nó li thân, mỗi năm nó chỉ gặp mẹ một vài lần, cãi vã cảnh mẹ và nó sẽ lại ở cùng nhau sao mà khó hình dung thế?!

Trong suốt những năm nó học cấp một, bốn năm cấp hai, điều duy nhất nó ấn tượng là mẹ rất ít khi ở nhà, kể cả các buổi họp phụ huynh của nó cũng là bố đi, trước đây mẹ chỉ độc kinh doanh đã thế, mấy năm nay mẹ làm giảng viên được các trường đại học mời thỉnh giảng lại càng bận rộn hơn gấp bội, đó cũng là lí do căn hộ của mẹ ở F.S rất ít khi được sử dụng và nó chỉ gặp mẹ vài lần một năm.

Lau tay, Linh chọn lấy một quả táo đỏ au rồi lên phòng.

Đánh dấu tick hơn phân nửa công việc được hoàn thành trong ngày, đôi mắt nhìn đắm vào điểm đến buổi chiều trong vài giây, gò má ửng lên phút chốc. Sắp được gặp rồi.^^.

**

Duy Linh nhấn nút thang máy, trong phút không kiểm soát, khoe môi anh hiện lên một nụ cười thích thú.

"Em chọn Au, Au là kim loại hoà bình, ít khi động chạm tới ai, kể cả có là chất mạnh như HNO₃, Au cũng chẳng thêm thêm bớt. Hơn nữa nó dù có qua bao thăng trầm thì cũng không bị mất giá."

- Tự dưng lại cười, không lẽ việc dạy học khiến anh vui thích tới thế sao?- Thảo Uyên hướng đôi mắt trêu mếu về phía Duy Linh.

- Lớp anh chủ nhiệm có một cô bé rất hay ho. - Duy Linh hơi ngẩn ngơ vì sự thiếu kiểm soát của mình, nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh vốn có.

Tĩnh...

Cửa thang máy bật mở, Duy Linh khẽ siết lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thảo Uyên, móm lời cho sự im lặng bất thường.

- Em muốn biết điều gì?

- Anh định bỏ bê công việc bao lâu? Nếu cứ thế này, khi làm xong luận án tiến sĩ, anh sẽ thành một ông già mất. Xem ra anh rất có duyên với nghề nhà giáo ấylà? Vì cá cược mà lỡ bao nhiêu lần. - Uyên ngược mắt lên nhìn Duy Linh- Mà em không nghĩ cô mình muốn học sinh cưng chẳng thể thắng tiến đầu.

Cánh cửa thang máy vừa mở, bước song với anh, Uyên nói mà giọng nhẹ bằng tới lạ.

- Cưng gì chứ? Cô ghét anh còn không hết nữa là. Với lại...- Duy Linh dừng bước quay sang phía Uyên, ánh mắt anh chợt trở nên mờ mịt- anh đã có em nuôi, lo gì.

- Ai thèm nuôi anh.

Tháo các ngón tay đang đan vào với Duy Linh, cô bước nhanh trước khi nụ cười hình thành trên khoé môi. Phía sau, anh lắc đầu nhìn đáng vẻ đáng yêu của bạn gái.

*

Đẩy cửa thư viện bước vào, một luồng khí mát lạnh phả ngay vào mặt Linh. Sự giao thoa giữa lạnh và cái nóng ngộp thở bên ngoài khiến Linh không khỏi nhũn mảy.

Đưa mắt nhìn quanh cho tới khi bắt gặp được bóng dáng quen thuộc, nó di chuyển nhịp nhàng như một diễn viên ballet, tránh làm động tới anh rồi rất khẽ khàng đặt đôi bàn tay nhỏ nhắn lên mặt anh.

Gia Huy chạm khẽ vào bàn tay nó, một nụ cười hiện lên:

- Em muốn chơi trò ú tim sao Linh?

- Không ạ, em chỉ đang muốn che phần đáng sợ nhất của anh đi thôi.

Đặt cặp sách lên bàn, nó buông tay, ngoan ngoãn ngồi đối diện anh và lôi bài tập ra.

- Hôm nay em sẽ không học Hoá đâu, cả sáng là quá đủ rồi ấy. Anh không biết đâu lớp em mới thay thầy chủ nhiệm mới...

Cứ thế Linh lúi lo kể cho anh nghe về buổi sáng của mình, về những ngày anh và nó không gặp. Thỉnh thoảng Linh lại im bất khi giải bài tập không thuận, và tới lúc xử lí xong, nó lại vui vẻ tiếp tục câu chuyện. Gia Huy không nói, anh im lặng nghe nó, đôi lúc lại mỉm cười thích thú. Tới khi Linh ngừng hẳn như để lấy sức, anh mới đẩy hộp sữa về phía nó, giọng anh rất mực trù ẻo:

- Em uống đi!

Đây là dấu hiệu phần nói chuyện xôm tụ nhất giữa anh và nó kết thúc, cả hai chú tâm vào phần việc của mình. Anh Gia Huy thường hay chăm sóc nó, quan tâm tới nó bằng những cử chỉ nhỏ thôi, nhưng như một thói quen, được anh lo lắng, nó hồn nhiên và vui vẻ nhận lấy chứ không ngại ngùng và từ chối như khi anh và nó mới quen nhau nữa.

Chốc chốc Linh lại ngẩng lên nhìn anh, Gia Huy có một đôi mắt màu nâu, sáng sủa và ấm áp như cà phê sữa, đôi mắt khiến tim nó rung lên bất kể lúc anh đeo kính hay tháo ra. Những lúc anh tập trung, anh sẽ không để ý được nhiều về xung quanh, đó là lí do nó có thể ngắm anh thoải mái mà không sợ bị bắt gặp hay chọc quê, Minh Linh thích chí khi nghĩ tới đó.

Nắng dần tắt, đã 5 giờ 30, Minh Linh nhanh chóng thu dọn sách vở, bước ngang cùng anh. Nó chỉ có 20 phút đi bên anh, Linh cần về nhà trước 6 giờ bởi đó là quy định được bố đặt sẵn. Chợt, nó buồn.

Anh nắm nhẹ bàn tay nó, bắt gặp một dấu hiệu bất thường trong mắt Linh.

- Có chuyện gì không ổn sao em?

- Bố em sắp đi công tác, chiều mai bố sẽ đi anh ạ.- Giọng nó chùng xuống.

- Em buồn vì sẽ nhớ bố à? - Gia Huy ngừng lại, nó và anh ngồi xuống ghế.

- Bố em đi 8 tháng và do đó nên...- Nó ngập ngừng.

-...

- Mẹ em sẽ về và ở cùng em trong thời gian bố em đi.

Các ngón tay anh miết nhẹ lên bàn tay nó, một thoáng ngạc nhiên nhưng giọng anh thì điềm tĩnh.

- Đừng lo, dì Mai rất thương em mà.

- Mẹ rất thương anh chứ không phải em - Nó sửa lại, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Ngốc quá, là mẹ, có ai không thương con? Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Linh xoay người về phía anh, nở một nụ cười như tìm sự an ủi khả dĩ.

- Sẽ ổn thôi, phải không anh?

Vuốt nhẹ mái tóc nó, Gia Huy im lặng một lúc. Đằng sau vẻ nhí nhảnh tươi vui mà Minh Linh luôn trưng ra là sự nhạy cảm và yếu đuối được che đậy cẩn thận, đôi mắt trong veo của Linh tưởng chừng là mặt hồ phẳng lặng nhưng lại như đang dậy sóng.

- Đừng suy nghĩ nhiều, em sẽ rất mệt khi phải cân bằng quá nhiều thứ đấy, biết chưa?

- Vâng, em biết rồi.

Gia Huy đưa nó về đến trước ngõ, chào tạm biệt và nhìn Linh cho tới khi bóng dáng nó khuất hẳn sau cánh cửa sắt. Anh thấy tâm mình rồi ren những vẫn send tin nhắn.

" Sáng mai, anh chở em đi học nhé! Nhớ lời anh, đừng suy nghĩ nhiều."

Chưa đầy nửa phút sau...

" Cảm ơn anh.!). Em ồm mà. Hi. Hẹn gặp anh vào sáng mai. x "

Chỉ đợi lúc Gia Huy quay đi nó mới mở cổng ừa ra nhìn theo anh, nó đã kịp thấy ánh cười trong đôi mắt anh.

**

Sáng, Linh dậy sớm. Nó xuống bếp và chuẩn bị đồ ăn cho bố, lâu lắm rồi nó không làm việc này vào buổi sáng, chẳng phải nó không muốn mà chính nhất là không dậy được.

Lấy bánh mì ra khỏi lò nướng, nó đặt trứng vào đĩa rồi đổ sữa ra cốc.

- Con gái hôm nay dậy sớm thế?

Bố đặt cặp xuống ghế, nở một nụ cười.

- Hi. Muốn chuẩn bị bữa sáng cho bố và con mà.

Nói đoạn, nó vui vẻ uống sữa.

- Hai ngày nữa mẹ con về, con dọn phòng trên tầng cho mẹ nhé!

- Vâng ạ.

Nó trả lời máy móc, Linh đã liệu sẵn việc này rồi mà.

- Trưa bố sẽ không về, từ viện bố đi luôn. Trước khi mẹ con về, con chú ý khoá cửa nhé Linh!

- Bố yên tâm đi ạ!

Uống nốt cà phê, bố hoàn thành bữa sáng. Nó theo bố ra cửa.

- Chào con gái, hẹn gặp lại con!

Bố ôm nó, Linh hơi buồn nhưng cũng thả tay ra.

- Con chào bố! Bố nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé!

Đóng cửa xe, bố ra hiệu điện thoại cho nó, Linh mỉm cười vẫy tay chào bố rồi quay vào nhà. Chiều nay nó được nghỉ học thêm phải tranh thủ dọn phòng cho mẹ và cố làm cho hết đồng bài tập có thể dè chết người mà thầy cô giao.

Dọn bát đũa, nó đeo cặp rồi khoá cửa nhà.

Vừa hay lúc Linh quay ra, anh vừa tới. Linh xuống bậc, anh mỉm cười.

- Chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng!- Nó đáp lại lời anh sau một thoáng ngần người rồi bối rối ngồi phía yên sau.

Rất ít khi Gia Huy chủ động chờ nó đi học, mặc dù trước đây nó và anh thường xuyên đi với nhau nhưng đó là trước khi quan hệ giữa nó và anh phát triển như bây giờ vậy nên Minh Linh cảm thấy rất vui. Tạm thời quên bằng đi những tâm sự trong lòng.

Hôm nay nó dậy sớm quá, hôm qua lại thức khuya làm bài tập, Linh ngồi phía sau anh, từng cơn gió ban mai mát lạnh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nó, mang mùi hương dễ chịu từ anh khiến tim nó rung mạnh trong hạnh phúc. Tựa đầu vào lưng anh, nó nhắm nghiền mắt...

... Vì đó là ngày nắng

Vì đó là anh

Vì đó là tình yêu...

...Gió cũng vì vu theo giai điệu

Gió hát rằng em thương yêu anh nhất trên đời...

*

Gia Huy đạp xe thật chậm, hạn chế mọi tác động tới Linh. "Hắn là đang có một giấc ngủ ngắn yên lành"- anh nghĩ thầm, chạm nhẹ vào bàn tay nó đang vòng quanh hông anh.

Một xúc cảm yêu thương tích cực dâng lên trong tích tắc. Nếu nó rời xa anh...

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Giờ Sử.

- Các em hãy cho cô biết "công nghệ" là gì?

Im lặng.

- Không lẽ không ai định nghĩa được cho cô công nghệ là gì?

Im lặng.

- Thôi được rồi, các em hãy cho cô biết nguồn gốc của cuộc cách mạng khoa học - công nghệ?

Im lặng..

- Tóm lại các em muốn gì đây? Học lớp chọn một theo khối A là có thể khinh thường môn của tôi sao?

Lại im lặng..

Nhi thả bút, ngưng công việc tính toán, ngẩng lên nhìn cô giáo, thở hắt ra.

- Cô lại bắt đầu quá trình độc thoại.

- Khổ thân cô!- Nó cũng nhìn lên tích tắc rồi tiếp tục cặm cụi ghi bài cho kịp, sử mà như văn, ghi mãi không thấy hết, sự kiện nối tiếp sự kiện, học vào có mà siêu nhân, nó an phận, nó ứ phải siêu nhân.

Đưa bạn thân nhìn nó từ đầu tới chân rồi gật gù phán xét:

- Càng nhìn càng thấy giống, chẳng trách đồng cảm tới thế, đích thị là cháu Sừ.

Nhìn bộ mặt nham nhở của Nhi, nó chỉ muốn dí cho con bạn một phát nhưng mà tình hình là camera của cô dạy Sừ đang rà tới chỗ nó. Trước khi im bật làm mặt nai đóng học sinh ngoan hiền nó vẫn kịp lườm con bạn đang tung từng một cái.

- Nói nữa tớ khâu miệng giờ.

Gi chứ? Cháu Sừ? Đúng là không thể chấp nhận được.

"Môn Sừ của cô là một môn chán ngắt. Sông có thể cạn, núi có thể mòn nhưng phong cách giảng dạy và bài giảng của cô sẽ không bao giờ làm học sinh hết buồn ngủ. Đáng lẽ ra cô phải hiểu chân lí ấy rồi chứ? Cố để làm gì? May mà lớp mình nó chơi trò cả lớp "tự kỉ" chứ nó mà phá thì... Cháu Sừ nhỏ? "

Đẩy mẩu giấy về phía nó, Nhi nhe răng cười rồi nhanh bằng thái độ lật mặt, bỗng đứng nụ cười tắt rụp và Nhi tiếp tục giải mớ đề của mình đang nằm ầm nấp dưới ngăn bàn. Nó phục đứa bạn ở mỗi điểm này.

Reng... Reng... Reng...

Chuông báo hết tiết, nó thu dọn sách vở, chỉ chờ cho xong tiết sinh hoạt nữa là về, bỗng thấy bộ dạng thê thảm của thư kí. Mấy đứa xúm vào hỏi han, té ra sổ đầu bài bị cô phết cho một con 9, năm chình ỉnh và hết sức "có duyên".

Cả lớp ngán ngẩm, nó cũng chẳng hơn chẳng kém, bình thường chuyện này sẽ dẫn tới hệ quả tất yếu là lớp nó sẽ về muộn nhất trường vì phải nghe cô đàm đạo, giờ thấy mới chẳng biết thế nào.

Vào giờ cuối, mặt đứa nào đứa nấy lộ rõ vẻ chán nản, ở đây không tồn tại thứ gọi là "sợ hãi" bởi một lí do quá hiển nhiên: có ai làm gì sai đâu?! Không lẽ bắt tội vì cả lớp "tự kỉ", yên lặng để cô tự do tác nghiệp??? Cũng chính bởi điều này mà cô An đã không biết bao lần kẻ khổ. Vậy nên, chán nản ở đây nguyên do là: không được về sớm!

- Cả lớp nghiêm!

Thầy vào, tay cầm một xấp giấy, khuôn mặt không bộc lộ tí cảm xúc nào.

Đặt xấp giấy xuống, thầy phẩy một tay ra hiệu cho member lớp ngồi rồi nín thinh.

10 phút...15 phút...

Trong khi cả lớp nó ngơ ngác nhìn nhau, thầy vẫn thần nhiên ghi chú gì đó vào trong xấp giấy, thư kí được điều lên trình sổ cho thầy kí.

Nhi quay qua nhìn nó:

- Thiết nghĩ hôm nay cậu và tớ nên ăn mì ăn liền cho nó gọn nhẹ, đợi thầy cho về chắc hai đứa mình cũng kiệt sức, hơi đâu mà kỉ công.

- Ủ.- Nó đáp gọn lỏn.

Linh đã phải mất công nài đứa bạn thân cả tối qua cộng thêm 30 phút nhờ vả bố nói chuyện với phụ huynh nhà "nàng" mới rước được "nàng" về.

- Lớp trưởng phát cái này cho cả lớp đi em!

Thầy lên tiếng phá bình bầu không khí gần như yên lặng, dù không hâm mộ nhan sắc của thầy nhưng nó cũng phải công nhận giọng thầy rất êm.

- Ôi trời!- Nhi thốt lên khi cầm vào thứ lớp trưởng vừa phát.

Còn nó thì giờ đã biết cái xấp giấy lúc nãy thầy mới mang vào là gì????!!+.+

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.- Tay bạn nó rung rung nhắm đếm số tờ, nó chờ phản ứng tiếp theo của Nhi.

- 400 bài, 10 ngày, đề khác nhau.

Trái với 45 cặp mắt ngơ ngác pha chút kinh hoàng, thầy Duy Linh mỉm cười:

- Thầy nghe giáo viên bộ môn nói rằng lớp ta chỉ thích học 3 môn toán, lí, hoá, ngoài ra tuyệt nhiên không thích học môn gì khác. Điều này rất ổn thôi, thầy sẽ phục vụ sở thích của các em. Trên tay các em đang cầm là bài tập về H-C, ancol, andehit. Bao gồm 400 bài, được tổng hợp dựa trên năng lực học của từng em. Mười ngày sau, tức tối thứ 4 tuần sau nữa, các em hãy nộp bài lại cho thầy...

Thầy ngừng lại, lướt qua một lượt nét mặt các cô cậu học trò thân yêu, chỉ độc khi nhìn nó (hic, nó bỗng thấy gai người), khoé miệng thầy như dịch chuyển, hốt nhiên hài lòng trong khi nó chỉ muốn có cái gối ở đây mà đâm đầu vào, 400 bài??? Lại còn là môn nó ghét nhất!!!

"Trời ơi, trời có thấu". Minh Linh than thầm, thầy đúng là giết người không cần guơm giáo mà.T.T

- Chỉ thế thôi, tuần này nề nếp cũng không có gì để nói, kế hoạch tuần sau cán bộ lớp đã phổ biến. Các em nghỉ!

Cả lớp lục đục ra về. Nó ra tới nhà xe, ngẩng mặt lên nhìn trời. Hôm nay trời không nắng gắt mà sao nó thấy chóng mặt thế????? @.@

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Thảo Uyên bước qua bước lại trước cổng công ti, nắng đã tắt từ lâu và giờ đã là 7 giờ tối. Duy Linh lại trễ hẹn. Uyên ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, đôi bàn tay nhỏ nhắn sau phút đắn đo rời khỏi điện thoại.

"Về thôi nào!" Cô tự nhủ rồi mỉm cười đứng dậy, các nút lòng rồi ren được tháo bỏ hoàn toàn, cô đã đợi anh quá lâu và lần nào cũng như lần nào.

Nếu giờ gọi cho anh, chắc chắn Uyên sẽ được khuyến mãi thêm vô số tập âm ôn ã bên cạnh giọng nói tình bơ khi nhớ mình sai hẹn của anh.

Uyen biết rõ anh, biết anh thích tụ tập và đi chơi với bạn bè (bệnh của hầu hết con trai), biết anh thương cô, cũng biết sự "vô tư" tới mức "vô tâm" của anh. Chẳng mấy khi anh nhớ hẹn giữa cô và anh hoặc giả anh nghĩ rằng đối với cô đợi một chút chắc cũng không sao bởi cô luôn bỏ qua và thường không bận tâm nhiều tới nó. Lúc đầu cô cũng đã nghĩ thế, cô nghĩ rằng anh không hề cố ý và điều đó không thể suy chuyển tình cảm cô dành cho anh, nhưng... có lẽ vì quá nhiều điều không sao, mà mỗi điều lại như những lực vô hình bé nhỏ được nén lại nên bây giờ Uyên thật sự thấy 'có sao'.

Cô ghen tị với những đồng nghiệp được người yêu đưa đón, ghen tị bởi cả sự quan tâm mà chẳng mấy khi anh thể hiện. "Có bao giờ Duy Linh nghĩ về điều này không nhỉ?". "Chắc không."

Có lẽ đã tới lúc cô cần suy nghĩ lại và làm khác đi, bước theo anh đôi lúc Uyên thấy mệt mỏi.

Reng...Reng..

- Ai đấy ạ.

Uyen hơi cúi người để người bên trong nhìn thấy mình, nhỏ nhẹ:

- Cháu, Thảo Uyên ạ.

*

- Duy Linh, 7 giờ rồi đấy!

Uống nốt chút rượu còn lưu nơi đáy cốc, anh ngẩng mặt lên nhìn bạn thân.

- Còn ca hai nữa?

- Cậu có bị hăm không? Định không đi đón Thảo Uyên à? Hôm qua vừa bảo sẽ chở nàng đi đâu mà?

Tiếng nhạc đập vào tai, còn câu thẳng bạn thân nói thì dội thẳng vào lí trí.

- Thôi chết, tớ quên mất. Cậu nói với mọi người tớ về trước nhé!

Lao như bay ra khỏi bar, Duy Linh chỉ ước ai đó đấm cho mình một phát. Anh đứng là điên rồi!

"thuê bao quý khách vừa gọi..."

Ném điện thoại sang một bên, Duy Linh đưa tay lên trán, than thầm. "Thôi rồi, giận rồi."

Rõ ràng hôm qua anh đã tick điều này, hừm, tại hôm nay nhiều việc cộng thêm bạn bè rủ rê làm anh quên bống đi mất. Mà chính nhất cũng tại các cô cậu học trò ưu tú lớp anh chủ nhiệm, nếu cái lớp chọn "bất hảo" kia không để cho tuần đầu tiên anh nhận việc đã đưa lớp lãnh một con 9 số đầu bài, hại anh mất cả 30 phút nghe tiền bối dạy sử chỉ bảo, phản nản thì hình phạt đã không được ban ra và anh sẽ không phải chuẩn bị gấp rút tới mức bận mù mà quên phone. À... khoan... Thảo Uyên không gọi cho anh một cuộc nào, đúng là điều bất thường, chắc giờ cô ấy đang giận ghê gớm, mai phải đi làm sớm, tới nhà và xin 'nàng' bỏ qua.

Nấn nhệ hai bên thái dương, Duy Linh nhắm nghiền mắt, không khí trong xe rơi tõm trong im lặng, tiếng thở cũng khẽ như thể chẳng làm suy chuyển lấy một phân tử khí.

Tinh... Tinh... Tinh...

Tinh... Tinh...Tinh...

Cầm điện thoại lên nghe mà chẳng có lấy một chút hứng khởi, Duy Linh quên luôn việc nhìn vào màn hình xem ai gọi.

- Alo...

...

**

Tra chìa khoá vào ổ, nó nhẹ nhàng xoay nắm cửa, từng phân tử khí lay động, xô vào nhau bởi tác nhân đột ngột từ bên ngoài. Minh Linh đưa mắt nhìn quanh căn phòng phủ toàn khăn trắng. Đôi mắt nó chớp nhẹ và lặng thinh trong tích tắc. Hai năm, hai năm rồi nó mới lại đặt chân vào căn phòng này, mọi thứ vẫn y nguyên như ngày mẹ nó đi, bố nó đã khoá chặt cửa trong chừng ấy thời gian.

Minh Linh lại gần cửa sổ, kéo rèm sang hai bên, để lộ một khung cảnh trời chiều nên thơ.

- Cậu định đứng ngắm thế mãi à? Không định lau nhà sao?

Nhi đặt dụng cụ lau nhà xuống cái phịch rồi dẫm chân cho nó xoay tít mù, hai tay chống hông chán nản nhìn nó.

- Tìm ra cái đồ nhanh thế à? Xem ra cậu thông thuộc nhà tớ còn hơn cả tớ nữa đấy! Hi. Thôi, nàng để đấy tớ lau cho, nàng ra ngoài thử bếp đi.

Nó quay phắt lại đẩy bung hai cánh cửa sổ rồi cười tươi rói "cướp" dụng cụ, đẩy đũa bạn thân ra ngoài.

- Rồi, tớ ra ngay đây, không phải đuổi. Lát làm xong nhớ rửa tay không lại ám vi khuẩn vào bánh tớ làm.

Nhi thụt lùi rồi nhanh thoăn thoắt đóng cửa. Nụ cười vẫn giữ nguyên trên đôi môi xinh xắn, chỉ có điều, đôi mắt đen láy chột như khối lỏng đặc quánh lại nơi con ngươi, từng chiếc kim đâm xuyên trái tim bé nhỏ. Nhi thôi nhìn lên tầng trên, ép cảm xúc tiêu cực vừa mới ập tới ra khỏi đáy mắt, xuống nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6

Bưng xong khay đồ ăn cuối cùng cho khách, Gia Huy kết thúc ca làm. Anh thay bộ đồng phục, không may khuy áo mắc nhẹ vào phần tay bị bông khiến Gia Huy không khỏi nhủ nầy. Ngày hôm nay anh mệt mỏi kinh khủng, giờ về còn phải hoàn thành cho xong bài tiểu luận đề nộp cho thầy nữa.

Tinh... Tinh... Tinh...

- Alo, Linh à?!

Đẩy cửa nhà hàng, Gia Huy bước ra ngoài.

- Anh, anh nhìn sang trái đi nào!

Nhìn sang hướng mà Minh Linh tỏ vẻ, khuôn miệng anh nở một nụ cười dịu ngọt và bước nhanh về phía nó.

- Em không đi học à? Sao lại tới đây?

Minh Linh mỉm cười.

- Có, anh. Ca từ 4 đến 6 giờ. Hôm nay em được về sớm- Nói đoạn, Minh Linh toan khoác tay anh.

- Đứng...- Anh lùi lại né cái khoác tay của nó, chạm ánh mắt khó hiểu của Minh Linh dành cho mình, Gia Huy ngại ngùng- Anh mới hết ca làm, người đầy mồ hôi.

Cố nén để không làm anh ngượng, nó nhỏ nhẹ:

- Không sao mà anh.

Khuôn miệng anh cười nhưng nó chỉ đọc quan sát đôi mắt anh, tới lúc cửa sổ tâm hồn chuyển mình theo hướng nó mong đợi, Minh Linh mới một lần nữa khoác tay anh. Và lần này anh không từ chối.

Nhìn Minh Linh khẽ tựa nhẹ lên vai mình, bàn tay nhỏ bé giữ chặt cánh tay anh không rời, Gia Huy thấy tim mình rung mạnh mặc nỗ lực trước đó, mặc mọi suy nghĩ đã định ra trước đó...

Anh và nó rảo bước quanh bờ Hồ, Gia Huy nhận thấy có sự bất thường, có gì một cô bé hay nói hay cười như Minh Linh hôm nay bỗng im bất không nói câu nào từ nãy tới giờ.

- Đừng hỏi gì em cả anh nhé! Em chỉ muốn đi cạnh anh mãi như thế này thôi...- Minh Linh ngập ngừng, tia sáng trong đôi mắt đen láy biến mất, giọng nó tiu nghỉu.- Nhưng giờ muộn rồi, em phải về làm cho xong đồng bài tập ở nhà.

Gia Huy phì cười, bộ dạng Linh bây giờ y như 'mèo con'.

- Ủ, em phân bố thời gian học lí thuyết và làm bài tập cho hợp lí. Như thế học mới có hiệu quả. Cố lên!- Bỏ vào bàn tay Linh một thanh chocolate, anh cười tươi.

- Ôi đau tim quá, lại nữa rồi. Em phải nhanh về thôi. Phải về trước khi lập trường vì anh mà sụp đổ.

Nắm khế thanh chocolate trong tay, Minh Linh nhắm mắt rồi kéo anh bước nhanh cùng mình.

*

Minh Linh tạm biệt Gia Huy ở một quãng xa với nhà nó. Linh nhìn thấy ánh mặt trời hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú, nó muốn anh được nghỉ ngơi sớm.

Xoè lòng bàn tay ra, thanh chocolate vẫn nằm yên, nó nhìn một lúc và mỉm cười.

Ngày hôm nay, lúc dọn phòng cho mẹ, tự tay cất toàn bộ khăn phủ lên đồ dùng, lau chùi từng vật dụng, khoảng kí ức vui vẻ hiếm hoi của cả gia đình ùa về trong nó, khi ấy mẹ vẫn chưa thành đạt như bây giờ, Linh nghe thấy tiếng cười, nét mặt rạng rỡ, ánh mắt ân cần, khoảng kí ức mà giờ đây vô phương tái tạo kể cả khi bố mẹ nó có mặt tại căn phòng này. Bên trong Linh, một khoảng trống vĩnh viễn không thể lấp, một sự mất mát lớn lao khiến nó luôn tìm cách trốn chạy, hạn chế tối đa để không bao giờ phải đối diện và nhìn vào chỗ đó, chỗ mà trước đây, những xúc cảm yêu thương mãnh liệt của tình thân tưởng chừng như vô hạn. Nước mắt rơi ra, lăn xuống kể cả khi... khuôn miệng nó cười.

Bất chợt nó muốn gặp anh, nó bỗng nhớ anh kinh khủng, nó cần bên anh, cần gần anh, để cái nắm tay nhẹ nhàng của anh lôi nó lên khỏi vùng bùn cảm xúc, để đôi mắt ấm áp của anh làm dịu những nhức nhối trong lòng nó, giúp nó lấy lại thăng bằng. Tự bao giờ, tự bao giờ nó cần anh như thế?

Cất thanh chocolate, Linh toan mở cổng, nhưng... Nó sững lại vài giây: cửa không khoá?! Nhi là người ra khỏi nhà sau cùng, không lẽ cô bạn quên khoá cửa? Hay là Nhi được về sớm? Không thể nào, nếu thế thì xe đạp đâu?

Cả hàng dài các dòng suy đoán chạy nhanh trong đầu Linh, não bộ nó tỉnh táo vậy nên trường hợp có nhiều khả năng nhất bị giữ lại và lưu rất nhanh đó là: có kẻ trộm!

Ngó nghiêng chung quanh, tầm giờ này hàng xóm sát bên đều đã đi làm về cả, chỉ cần nó chuẩn bị một chút, cẩn thận một chút, tên trộm sẽ không thể làm gì! Linh trấn an, tay cầm chặt lọ nước lau kính vừa mới mua, hít một hơi lấy đủ lực cho tiếng hét "kinh điển" để có thể dùng ngay khi cần. Nó đẩy cửa vào nhà và đi thật chậm rãi, mắt Linh nhìn quanh nhưng vẫn chưa phát hiện ra cái gì bị mất.

Linh đang định thở phào vì đi gần hết nhà vẫn chưa thấy gì thì ánh sáng từ phòng ăn dội thẳng vào mắt nó khi Linh rẽ sang trái. Di chuyển khẽ kháng lại sát mép phòng, nó lăm lét nhìn vào trong.

- Đã về rồi sao không nói gì? Thay đồ đi rồi xuống ăn cơm với mẹ.

Nó đơ hoàn toàn, dây thần kinh này giờ căng ra như bị ai cầm kéo cắt ' phụt '.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7

Linh đẩy ghế ngồi xuống bàn ăn, mắt nó nhìn đắm vào các món ăn bày la liệt trên bàn, chớp mắt, rồi cầm đũa lên, miễn cưỡng phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai mẹ con.

- Con nghe bố bảo thứ hai mẹ mới về, hôm nay mới thứ 7?

Mẹ hướng cái nhìn về phía nó, một ánh nhìn pha lẫn hỗn hợp cảm xúc.

- Đáng lí ra sẽ là như thế, nhưng mẹ đã quyết định huỷ chuyến công tác và về đây sớm hơn dự kiến.

Một người yêu công việc như mẹ nó mà cũng có thể hi sinh thời gian quý báu của mình cho con cơ đấy? Đúng là không tin được. Trước khi nó kịp suy nghĩ ra điều gì để duy trì cuộc nói chuyện, tiếng chuông cửa của Nhi đúng là cứu rỗi cuộc đời nó. Linh chạy tốt ra mở cửa.

- Gì đấy? Nhìn mặt tớ khiến cậu thậm ghét tới thế hay sao mà ỉu xiu vậy hở?

Đất xe vào gara, bộ dạng đứa bạn thân nó lúc này chỉ có thể dùng một từ để tả: "hơn hớn"

- Vào nhà đi, mẹ với tớ cũng vừa mới ăn- Nó đóng cổng thông báo.

Nhi gần như mồm chữ O mắt chữ O'. Nó chỉ nhún vai, tới nó còn chưa biết thế nào hướng hồ bạn nó.=='

- Cháu chào dì Mai!

- Chào cháu, Nhi! Lâu lắm rồi không gặp cháu, cháu ngồi xuống đây đi nào!

Vẫy tay ra hiệu, mẹ nó kéo ghế đứng dậy, tiến vào bếp.

- Oà, hi, dì nấu nhiều thế này cơ à? Nhìn ngon quá!

Đứa bạn thân tự biến tự diễn một hồi rồi cũng ngưng lại để thở và quay qua nháy mắt với người- từ- này- tới- giờ- bị- bỏ- quên- là- nó?!

- Cháu còn lạ gì đi đâu Nhi, dì vốn không biết nấu ăn mà, mấy món này dì gọi nhà hàng mang tới cả đấy!

Đặt bát đĩa xuống bàn, mẹ nó nhoen cười rất tự nhiên. Minh Linh cố hết sức để nuốt đồng com đang úp nôi cuống họng, nó đúng là điên rồi, điên mới tin mẹ nó đã đi học nấu ăn và xem bàn ăn được dọn ra là điều hiển nhiên.+.

Nhờ máy nói không ngừng là đứa bạn thân nó, bữa com tối trôi qua hết sức êm xuôi. Mẹ lên phòng nghỉ ngơi, chỉ còn nó, Nhi và đồng bát đĩa. Mắt Minh Linh nhìn chăm chăm lên trần nhà, đôi bàn tay rửa bát một cách máy móc, mai Nhi về, nó và mẹ sẽ phải thế nào? Nó biết làm gì khi cảm thấy việc gần gũi mẹ không hề dễ dàng?

- Dì Mai vẫn trẻ trung và xinh đẹp như ngày nào nhỉ?- Nhi sắp bát vào trong máy sấy.

- Cậu thấy thế à?- Lau cho khô tay, Minh Linh ngồi xuống bàn ăn.

- Hi. Mẹ cậu chỉ thua mẹ tớ có một tuổi thôi, mẹ tớ giờ tóc bạc nhiều lắm rồi mà mẹ cậu thì trông cứ như mới ngoài 30 ấy.- Nhấn nút cho máy bắt đầu quá trình sấy, Nhi ngồi xuống cạnh nó- Trước đây gia đình cậu chẳng phải rất hạnh phúc sao, cậu đã rất thương mẹ mà. Có gì khi dì Mai về ở với cậu, cậu lại không vui mừng? Chỉ mới hai năm không sống chung thôi.

- Tớ chỉ rất ngưỡng mộ mẹ.- Minh Linh sửa lại.- Chẳng ấy là không đủ để gần gũi mẹ, với lại trước đây mẹ chưa lúc nào can dự vào thế giới riêng của tớ. Tớ tự hỏi tại mẹ tôn trọng mình hay vì mẹ không có đủ thời gian để quan tâm? Kể cả trước cái ngày...

Minh Linh buông thông câu nói, để mặc những dòng suy tư bung ra trong đầu mà không hề kiểm soát. Và bằng một sự thấu hiểu tới khó tin giữa những người bạn, Nhi thấu tất cả, đôi mắt long lanh bị rút ánh nhìn tươi sáng, xúc cảm bị ném thẳng xuống vực sâu...

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8

Kiểm tra đáp số bài vừa giải, Minh Linh gần như muốn phát hỏa tới nơi, sao nó toàn sai mấy phép tính vớ vẩn thế nhỉ???

Gấp sách lí, Linh đưa tay định với lấy tập đề hoá thầy ra. Ngay khi chạm được vào đề, một cảm giác chán nản chạy dọc sống lưng, rút tay lại, Linh lầm bầm "xem ra hôm nay mình chưa chuẩn bị tinh thần để làm cái mớ hồ lớn kia rồi".

- Cậu làm được bao nhiêu rồi Nhi?- Xoay ghế ra phía bàn sau, nó nhìn đứa bạn hoàn thành nốt công đoạn cuối cùng của việc đóng cặp.

- Bao nhiêu cái gì?- Nhi nhảy ùm lên giường, ôm cái gối to kinh dị vào người ---> chỉ nhìn thôi, Minh Linh đã thấy phát sốt.

- Hoá.- Kéo rèm cửa sổ, nó với tay lấy điều khiển bật điều hoà.

- Mới 80 câu thôi, đầu đầu khiếp luôn, cứ tình trạng này chắc ngủ tớ cũng mơ thấy mấy cái hệ và dây chuyền hoá mất.- Nhắm tịt mắt, đứa bạn gục đầu vào gối.

Mãi không thấy động tĩnh gì, Minh Linh thán thay tư thế ngủ không thể đỡ nổi của đứa bạn thân, nó cũng thu xếp sách vở và chuẩn bị đồ dùng, hôm nay chỉ học tới đây thôi.

- Không định lên ngủ hả nàng? 1 giờ rồi.- Mặt thì đầm thẳng vào gối, trong khi tay phải ngoi ngóp cả năm ngón, Nhi làm nó giật bản mình.

- Câu hỏi không thể thừa hơn.- Tắt đèn, Linh lồm cồm bò lên giường, đẩy đứa bạn sang bên và nằm xuống. Linh hít một hơi thật sâu, oà, đúng là không gì thoải mái hơn việc được nghỉ ngơi, hàng mi vừa mới kịp khép hờ...

- Lúc chiều cậu có gặp anh Gia Huy không?- Nhi đột ngột lên tiếng.

- Có, nhưng tớ chỉ gặp anh ấy một chút.

- Mẹ cậu về rồi, cậu định thế nào? Giấu hay công khai?

Giọng đứa bạn vang đều trong không gian. Mắt Minh Linh mở to, nó đắn đo:

- Tớ cũng không biết. Nếu tớ nói ra liệu mẹ có cảm đoán không? Mặc dù mẹ biết anh Gia Huy đủ lâu để tin tưởng anh ấy nhưng mẹ vốn rất nghiêm khắc với những thứ mẹ cho là không ổn. Còn nếu tớ không nói, một mối quan hệ lén lút quả thực đáng lo ngại.

- Cậu có nghĩ bất kì mối quan hệ tình cảm nào trong thời điểm này cũng đều rất nguy hiểm không?

Câu hỏi tiếp theo lại chạy vòng vòng trong lí trí Linh.

- Đã từng, nhưng tớ vẫn có thể kiểm soát bản thân.

Ngồi hần dẩy, trong bóng tối Linh không thể thấu được suy nghĩ của Nhi.

- Hai người thật đáng ghen tị, biết nhau 7 năm, cảm mến nhau đã một năm trời, không dài nhưng cũng chẳng ngắn, thế mà chưa lúc nào thấy cãi nhau. Hi. Cậu thích anh ấy nhiều thế hả Linh?

Tựa đầu lên khung cửa, Minh Linh thả trôi cảm xúc, thật thà:

- Ủ, đôi lúc tớ cũng thấy thật lạ lùng, tại sao chưa bao giờ cảm thấy ghen, chưa bao giờ xung đột và cãi nhau? Phải chăng anh và tớ đang đi trên con đường quá bằng phẳng? Nhưng,... thực ra không phải thế, anh đã luôn ở bên tớ, lắng nghe tớ, đồng cảm với tớ. Chính điều ấy đã khiến tớ tin tưởng anh vô điều kiện và trên trọng tình cảm của cả hai. Chưa khi nào anh Gia Huy khiến tớ có một chút mây may suy nghĩ rằng: có cái gì đó bất ổn đang xảy ra.^^.

Tĩnh...Tĩnh... Tĩnh...

Sms: Anh Gia Huy.

"Đừng học bài khuya quá! Ngủ sớm đi em nhé! G9."

Khẽ mỉm cười, Minh Linh rep ngay.

"Vâng, em biết rồi. Anh cũng thế nhé!^^. "

Cắt điện thoại, nó nằm xuống.

- Tối nay nàng hỏi tớ rất nhiều và lạ nhé!

- Lạ gì đâu? Tớ chỉ đang chỉ muốn tìm hiểu xem điều gì khiến đứa bạn "kẹo mút còn vác búa đập đôi" của tớ có thể suốt ngày cười trong hạnh phúc ấy mà. Giờ biết rồi, chắc tớ cũng phải học hỏi mà tìm ngay một anh chàng đẹp rạng ngời mà không chối loá nào đấy.

Cướp chặn mộng từ bên nó, Nhi nham nhở, giờ mà bật đèn, Linh dám cá là sau khi nhìn khuôn mặt xinh như hoa vì vài phút chập cheng mà biến hoá khôn lường, nó sẽ chỉ muốn véo cho đứa bạn một phát.

- Nhi, tớ thấy thầy Duy Linh có triển vọng đấy!- Minh Linh bật cười khanh khách.

- Nói hâm.- Nhi không buồn để tâm.

- Ai cũng bảo thầy là "cực phẩm" còn gì, hơn hết cậu học cực giỏi Hoá, thầy cũng dạy Hoá. Chắc, vô cùng đẹp đôi.- Không buông tha đứa bạn, nó vẽ vôi vữa cảnh tượng lại đây tươi sáng.

- Nói tới " cực phẩm" đâu ai dám so sánh với anh Gia Huy. Có muốn tìm ý chung nhân, tớ cũng sẽ không bỏ qua nhân vật tiềm năng này đâu, vì nể nang cậu đấy. Vậy nên... đi ngủ đi, còn gán ghép lung tung là tớ đòi ý bây giờ.- Đòi mất Nhi ánh lên vẻ thích thú.

Và quả nhiên, Minh Linh đã im bật.;

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

- Chống ăn mòn điện hoá ngoài phương pháp bảo vệ bề mặt, chúng ta còn một phương pháp nữa rất thường dùng. Phương pháp này không những đã được áp dụng từ xưa mà ngày nay chẳng ít học sinh tin dùng: cùng nhau làm việc gì đấy, được khen, được thành quả thì ta hô vang khẩu hiệu " có phúc cùng hưởng", còn bị ảnh hưởng tới lợi ích cá nhân thì triệt để tâm niệm " ai chạy nhanh người đó thắng", tất nhiên, người kém nhanh sẽ phải ở lại hứng toàn bộ hậu quả. Phương pháp thầy muốn nói tới là " phương pháp điện hoá" hay còn nói chính xác hơn là " dùng vật hi sinh". Vật hi sinh ở đây là kim loại có tính khử mạnh hơn và bị ăn mòn. Nó tương tự như những bạn có sức ì tương đối lớn và kém nhạy đấy...

Minh Linh chống cằm, thiếu chút nữa là gật, khiếp, chỉ cần nói ngắn gọn là " điện hoá " thôi mà thầy làm một dang kinh chưa???

Hai mắt mở to, Minh Linh hít hà chuẩn bị cho tư thế ngủ gật kì dị không cần nhắm mắt (kĩ thuật này nó đã phải luyện trong nhiều năm, giờ thì... lên hàng thượng thừa rồi), mọi thứ tưởng chừng rất êm xuôi được đắm ba phút.

- Trò Trần Thiên Thực Uyên Minh Linh!

Cộp...

Ha ha ha... Cả lớp cười rộ lên.

- Vâng thưa thầy!- Minh Linh đứng dậy, nó uất hận cái tên của mình một thì cảm cái người cổ tình nhân nhá đọc cả họ lẫn tên mình không bỏ sót chữ nào mười, đã thế lại còn làm hỏng giấc ngủ của nó nữa chứ, mười mặt quá!=='

- Trò có vẻ nghe giảng rất chăm chú, mắt cứ mở to, căng hết cỡ không thèm chớp để nghe bài, mặc dù rất ghi nhận nhưng thầy nghĩ làm thế mất nhất thời không điều tiết được sẽ chẳng ổn chút nào đâu. - Thầy Duy Linh bước xuống và đứng ở vị trí giữa lớp, nó thề, trong cái câu có vẻ rất ư là quan tâm của thầy, thầy mà không nói xỏ nó, nó xin chết.×. Thầy có phải cáo thành tình không mà cái gì cũng biết thế hả giờ???

- Dạ...

- Hẳn em nắm rõ những gì thầy giảng từ đầu giờ cho tới thời điểm này?

- Em..

- Minh Linh trả lời giúp thầy một câu hỏi nhỏ nhé! Trong các hợp kim sau: thứ nhất Cu-Ag, thứ hai Ag- Fe, thứ ba Mg- Fe và cuối cùng Sn- Fe. Hợp kim nào mà Fe bị ăn mòn chậm nhất? Vì sao?

Có biết thế nào là bị ép tới đường cùng và không thể phản kháng không? Là thế này đây.=='

Mang tiếng là hỏi học sinh chứ thực chất thầy có cho nó cơ hội lựa chọn đâu???

- Em thưa thầy... em thưa thầy cặp thứ...- Nó ấp úng, oài, biết chọn cái nào bây giờ?

Nhi thúc nó, đưa bạn xoè ba ngón tay, đang mấp máy bày nó cách giải thích...

- Hợp kim nào cả lớp nhỉ?

- Mg- Fe ạ!- Cả lớp đồng thanh, hực, cái tập thể này đang chìm hàng nó triệt để. Oaoa. T.T

Thầy Duy Linh bước lên bục giảng, tay thầy đồng nhịp với giọng nói.

- Ta có thể thấy các hợp kim Cu- Fe, Ag- Fe, Sn- Fe xảy ra quá trình ăn mòn điện hoá, còn hợp kim Mg- Fe thì Mg bị ăn mòn điện hoá, sau đó Fe bị ăn mòn hoá học. Do đó hợp kim mà Fe bị ăn mòn chậm nhất chính là Mg- Fe.- Thầy ngưng lại, quay xuống nhìn các cô cậu học trò, nhưng điểm dừng đích xác lại chính là nó, khoẻ môi thấy hơi hơi nhếch lên, hức, có phải nó bị hoang tưởng không nhỉ? Sao nó cứ có cảm giác thầy đang nhắm chuẩn nó để trừ dập. Trù dập một tâm hồn ngây thơ thánh thiện như nó là đại tội, đại tội. - Cả lớp đã hiểu chưa?

- Rồi ạ.

Reng... Reng... Reng.....

- Cả lớp nghỉ!

Phụp...

Nó ngồi thụp xuống, chống cằm lên mặt bàn nhẩn nhai để mặc đứa bạn đang nham nhở xô nó tập hai với màn quạt bằng vở.

- Khổ thân, chắc cậu cũng dễ mơ đến mấy giấc nếu thầy không gọi dậy ấy nhỉ?

Vờ cái thước chìa thẳng về phía Nhi, nó cảnh cáo bằng chất giọng đậm mùi thuốc súng:

- Xô tở thêm một câu nữa thôi, chém!

- Ok. Ok. Đừng nóng. Ha ha. Mà công nhận đi, thầy chủ nhiệm lớp mình nhắm cậu vào vòng "special student" rồi, há há, ai bảo ghét môn thầy, thầy hạ knock out cho mấy vấn.

Nhi dùng ngón tay đẩy thước, giải thoát bản thân khỏi vòng nguy hiểm.

- Đây là lí do tở càng ngày càng ghét cái mớ hồ lớn trên bảng kia. Nếu không phải vì thi đại học có nó thì tở đã bỏ nó từ lâu rồi.

Ngẩng cổ lên rồi gật xuống, ôi sao mà nó thê thảm thế này??? +. +

- Hôm qua thế nào?- Nhi hỏi mà không nhìn nó.

- Thế nào là thế nào?- Nó lòi sách sử ra rồi quay vòng 180 độ nhìn đứa bạn.

- Di Mai với cậu ấy.

- Tở đã lo bò trắng răng.- Đáp gọn lỏn, Minh Linh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, quả thật là nó đã lo lắng những chuyện không đâu. Tối qua khi nó đi học thêm về, nhà cửa vẫn tối om, mẹ có việc phải về muộn và đã rất lưu tâm chuẩn bị thức ăn cho nó, thức ăn mà vừa mở ra đã biết mẹ gọi nhanh từ một nhà hàng cao cấp nào đấy, thậm chí hoá đơn mẹ còn không buồn cất đi.=='

Ngồi ăn cơm một mình, Minh Linh chợt nghĩ, nó lo lắng điều gì mới được cơ chứ? Mẹ trước nay luôn luôn bận, về sống cùng nó thì mẹ vẫn còn công việc, nó lại đi học cả ngày. Giáp mặt vào thời gian nào?

- Này, tở không hiểu ngôn ngữ bằng mắt đâu đấy!

Nhi kéo giắt dòng suy tư có vẻ ngăn nắp của nó lại, đang định trả lời...

Hắt xì... hắt xì...

Cái An tuôn luôn cho một tràng, khổ thân "con bé" mấy hôm rồi, may mà không bị "bí thở" không thì thảm nữa.

- Khổ ghê, tở uống thuốc cảm rồi mà vẫn chưa khỏi!- Cô bạn mỉm cười yếu ớt nhìn nó và Nhi.

- Tở biết!- Nó và bạn đồng thanh.

- Làm sao các cậu biết?- Mắt An chớp chớp ra vẻ rất nhà nghề.

- Bon tở biết mà.- Nhi phá lên cười. Hội chứng này là hội chứng bán quảng cáo.=))

Reng! Reng! Reng!

Cả lớp nó im bật, nhìn nhau, tới giờ chịu hình rồi. (= _ =)

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Duy Linh xoay vòng chiếc điện thoại trên tay, cái cau mày hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú. Lúc sáng, khi anh tới nhà Uyên, cô đã rời đi trước anh. Tới công ti, Thảo Uyên từ chối gặp anh vì lí do bận, điện thoại không nghe. Xem ra lần này cô thật sự giận dữ.

Đang đầu đầu chuyện của Uyên, sáng, mặc dù đã cố quên điều khiến bản thân bứt rứt không yên để chuyên tâm giảng bài thi hay ho thay lại có một cô học trò dám ngang nhiên ngủ gật trong giờ, còn ngủ kiểu mở mắt nửa cơ chứ, em ấy chắc xem không ít phim nên mới nhiễm trầm trọng thế. Trước đây khi đang còn ngồi trong giảng đường, anh cũng đã từng dùng chút ít nhưng đúng là... anh lạc hậu rồi.

"Minh Linh... Em quả không hổ là hậu duệ của cô". Duy Linh lắc đầu, ôi, cái chương trình nghiên cứu lấy bằng tiến sĩ của anh bao giờ mới hoàn thành đây???

Một hình ảnh lướt xẹt qua đầu, anh hơi nùng mình, phải sớm làm lành với Uyên thôi.

- Thầy Duy Linh, tối nay cô Lan mời, thầy đi nhé?

Đứng thẳng dậy, kiểm chế cái nhún vai và lắc đầu đầy khiếm nhã, anh mỉm cười:

- Dạ, lát em có chút việc. Các anh chị cứ đi đi ạ!

- Tiếc thế!- Cô giáo tiếc nuối.

- Em xin lỗi, em đi trước.

Vừa mới tuần trước còn quát tháo học sinh anh âm ỉ, mặt nặng mày nhẹ phê bình học sinh lớp anh, giờ sao mà nói dịu dàng thế? Thật đáng sợ!!!

*

Thảo Uyên mở cửa xe, đặt túi xách sang ghế bên, nào chỉ độc tập trung suy nghĩ cách hoà hoãn với cô, ít nhất là lúc này, Uyên không muốn gặp Duy Linh.

Cô hít mạnh một hơi, luồng khí lạ ập vào xe, lạ đối với chiếc Lexus còn đối với cô thì không.

- Bằng cách nào? Bảo vệ thất trách tới mức để người lạ vào tận đây?- Ngoảnh ra phía ngoài cửa xe, Uyên cố ghim chặt cái nhìn chán ghét.

- Có nơi nào tôi không thể tới?- Saly chớp mắt, đôi môi đỏ mỉm cười thách thức.

- Duy Linh không có ở đây.

- Tôi không tới để gặp anh ấy, tôi muốn gặp cô.- Nhấn mạnh về sau quá mức cần thiết, chất giọng pha tạp như muốn giễu thật sự làm Uyên khó chịu.

- Vậy thì xin lỗi, tôi không có thời gian rảnh và càng không có nghĩa vụ phải nói chuyện với cô Saly ạ!

Kéo cửa kính xe lên, Uyên cho xe chậm chậm lăn bánh, nếu còn nói chuyện với cô ta nữa không gì đảm bảo thức ăn vừa mới được yên vị không trào hết ra ngoài.

- Tôi biết tất cả đây Thảo Uyên, cô cứ đi đi, cứ kiêu hãnh đi!

Saly mỉm cười quay gót, ánh nhìn đan đầy mưu mô ẩn hiện trong đôi mắt đen láy...

Tĩnh...Tĩnh...Tĩnh...

Tĩnh...Tĩnh...Tĩnh...

Uyên nhắm chặt mắt, dừng xe, bàn tay máy móc mở điện thoại.

- Uyên, anh xin lỗi! Đừng giận nữa!

Giọng Duy Linh âm, vang đều qua điện thoại. Cô than thầm, thật may vì anh không ở đây, nếu anh ở đây.... tìm cô sẽ tan chảy.

- Em không giận!- Uyên điềm tĩnh,

- Vậy sao em lại nắm chặt tay lái khi nói câu đó?

Đưa mắt nhìn quanh, ánh nhìn tìm kiếm của Uyên bị anh bắt gặp, anh đang đứng trên vỉa hè... Có thứ gì đó trong cô đã đổ sụp xuống khi vừa thấy anh.

- Anh xin lỗi, Uyên!- Duy Linh thì thầm.

*

Mở gara, dắt xe vào, nó buồn so nhìn nhà mình tối om. Mẹ lại chưa về!

Lên phòng thay đồ xong, Minh Linh nằm vật ra giường, chân nó mỏi nhừ, cơ miệng cũng hơi đau đau vì phải nói quá nhiều, tóm lại nó thấy mệt nhoài. Mệt nhưng Minh Linh không giấu nổi niềm phấn khích đang lan toả với tốc độ nhanh chóng mặt, nó sắp có một món quà đặc biệt cho anh Gia Huy.

Xuống dưới nhà, mở lồng bàn, cổ nén tiếng thở dài, Linh cho thức ăn vẫn còn thừa khi trưa vào lò vi sóng. Thật may mắn là hôm thứ 7 nó và Nhi đã đi siêu thị và tổng đầy thức ăn vào tủ lạnh.

Vừa lướt qua các trang báo mạng vừa ăn cho xong bữa tối, mai không có môn gì quan trọng lắm, với lại hôm trước bài tập về nhà cũng làm xong đâu vào đấy rồi, Minh Linh định bụng bụng học một buổi đề... ngủ...

... " You look so beautiful in white..."

- Alo?- Nó ngắc ngứ mở máy.

- Nàng ơi nàng, thông báo cho nàng một tin hot, đề của nàng và đề của tớ có 20 câu giống nhau như đúc, 180 câu na ná dạng, 30 câu chỉ khác số.

Minh Linh cau mày, chợt thấy tai lưng bùng. Dịch cái máy điện thoại ra, nó vỗ nhẹ lên tai để đảm bảo không có vấn đề gì nghiêm trọng với bộ phận nghe, sau đó mới từ tốn:

- Cậu mới đi học lõm LK về đấy à? Bán gì mà như bán rap. Đề gì cơ?

- Trời đất, hoá chứ gì??? Hôm trước photo đề cậu về giờ tớ mới mở ra xem. Nàng làm được mấy câu rồi? Đừng nói tớ chưa đựng câu nào nhé? Nhé?- Nhi tung tẩy.

- Ủ, tớ biết rồi, sẽ làm, sẽ làm ngay đây, cậu cứ tiếp tục đi. Hôm sau mình so kết quả. Thế nhé? Tớ đang bận tí. Pipi.

Tắt máy, Minh Linh tự cốc mình mấy phát, gọi oi, nó quên bém cái núi bài tập đang gần tới hạn, đừng nói là làm, nhìn đề thôi nó cũng chỉ xem qua một lần duy nhất rồi bỏ luôn. Còn đòi ngủ cơ, tình mộng đi!!!+.+

Nó ảo não thu dọn bát đĩa rồi vác xác lên tầng. Ngồi phịch xuống ghế, mí mắt cứ phải gọi là biểu tình nhiệt liệt. Sau hồi đắn đo, vì nghiệp lớn, Minh Linh quyết định cầu cứu kẻ thù của nhan sắc- cà phê.

Vừa nhấp thứ chất lỏng đắng nghét nó vừa hi hui giải những bài đầu tiên. Sau một thời gian, các cà phê hết, thứ nó uống bắt đầu phát huy tác dụng, Minh Linh tập trung cao độ cho nhóm bài tương tự nhau nó đánh dấu khi đọc qua đề.

Giải xong 60 câu, đầu nó căng ra như dây đàn thiếu chút nữa là đứt, thả bút xuống, Minh Linh nhắm mắt chốc lát, tận hưởng cảm giác hưng phấn nhuộm toàn vẹn từng noron.

Rời khỏi bàn học, nó ngồi thụp xuống sàn, đưa tay lấy hộp đang nằm yên dưới giường.

Mở hộp đàn, đôi bàn tay Minh Linh chợt cứng ngắc, các cử động trở nên khó khăn. Nhấc chiếc đàn ghi ta lên, ngay phút giây các đầu ngón tay nó tiếp xúc với thứ dụng cụ ấy, khoảng trống vĩnh viễn không thể lấp đầy chợt sụt xuống, mọi thứ sụp đổ chỉ để lại một cái hồ hun hút sâu không nhìn thấy đáy; những yêu thương cổ nén như sóng trào dâng bỗng chốc thành hình, nước mắt tràn đầy khuôn. Linh ôm chiếc đàn nạm đá, nước mắt giờ đã ướt đầm khuôn mặt, tiếng nấc bật ra vang vọng khắp căn phòng, môi nó mấp máy tiếng gọi thân quen đã bị chôn sâu cùng nỗi đau...

*

Đầy khê cửa phòng mẹ, Gia Huy cân nhắc từng cử động. Anh cảm lấy hộp thuốc rồi bước nhanh ra ngoài. Vết bỏng ở cánh tay nặng hơn anh tưởng, vết bỏng không những không giảm bớt mà trái lại nó còn tấy sưng rất vô cùng. Chỉ cần anh sơ ý giấu không khéo, Minh Linh sẽ lo lắng. Bôi thuốc xong, Huy với tay tắt đèn. Cả ngày mai anh sẽ bận rộn, Gia Huy tự nhủ cần phải đi ngủ sớm.

Vừa đặt lưng xuống giường, điện thoại anh rung mạnh, nhấn nút nghe, đầu dây bên kia, tiếng khóc ngày một dầy.

- Minh Linh sao thế em?- Gia Huy hốt hoảng.

- Em...- Nó nấc liên tục- Em nhớ anh em lắm anh ơi... Hức... Em phải làm sao? Hức...

Chiếc kim vô hình đâm xuyên tim Gia Huy, đôi mắt anh dao động, môi anh mấp máy diễn đạt.

- Nín đi Minh Linh, nghe anh này, lên giường và nhắm mắt lại ngủ đi em.

- Em không ngủ được. Không tài nào...

Giọng Linh khàn đi.

- Nằm xuống đi em, anh sẽ ru em ngủ...

Gia Huy kim nén đợt cảm xúc đã trào mạnh như sóng, cắt những giai điệu đầu tiên của Ha La...

Kim đồng hồ nhích dần tới con số hai, hẳn Minh Linh đã ngủ say, đầu dây bên kia không còn tiếng động nào nữa, anh chúc nó ngủ ngon trước khi tắt máy.

- Tuấn Nguyên!

Nhắm chặt mắt, môi nở nụ cười, chất lỏng chưa một lần rơi suốt hai năm qua cũng đã trào ra...

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11

New message:

Chạm nhẹ ngón tay lên màn hình cảm ứng, Thảo Uyên chưa cần đến 2 giây để đọc xong tin nhắn. Dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, dù việc này chắc chắn xảy ra nhưng qua thật cô không giấu nổi sự tò mò và háo hức đang như bị kích thích với cường độ cao.

Cuối cùng thì cô cũng đã thu xếp một cái hẹn ăn tối với Uyên và Duy Linh.

Xoay ghế ra phía những tấm kính lớn, đôi bàn tay Thảo Uyên miết nhẹ lên thành cốc cà phê, mắt cô long lanh nhớ lại lần đầu tiên cô gặp cô giáo tài năng của mình, lần đầu tiên nhìn thấy Duy Linh vì cô giáo mà lúng túng cực độ, lần đầu tiên thấy anh vâng lời một người còn hơn cả mẹ mình, tới mức...

Nhấp một ngụm cà phê, Thảo Uyên bỏ lững suy nghĩ...

Tĩnh... Tĩnh... Tĩnh...

- Alo?

- Thưa giám đốc, có cô Saly muốn gặp!- Thưa kí nhò nhẹ.

- Phiền chị nói với cô ấy là em đang bận.

- Vâng, tôi biết rồi.

Một cảm giác ngai ngái khó chịu khiến tàn dư còn vương của cà phê trở nên dở tệ. Có lẽ đã tới lúc cô cần nói chuyện riêng với Duy Linh để anh ấy giải quyết việc này.

*

Reng... Reng...Reng...

- Các em nhớ làm bài tập về nhà và đọc qua bài mới. Cả lớp nộp bài tập cho thầy!

Dứt câu sau, thầy Duy Linh bước lên bục giảng ghi rõ cách thu rồi nhanh chóng về phía bàn giáo viên dọn đồ.

Minh Linh nhìn cái tập 400 câu trắc nghiệm phải giải theo kiểu tự luận mà không khỏi nắc nứn, hức, bao hôm nó thức đêm vì cái thứ trời đánh này, làn da láng mịn của nó nổi mụn cũng vì thứ này; nó là nó hận môn Hoá. May là giờ nó đã có thể yên tâm ăn ngủ, không bị cái thời hạn đe dọa đến xanh cả mặt nữa. Hú hồn.

- Nay, mấy hôm nay sao chiều nào cũng thấy cậu chạy biến đi đâu thế hả? Đi học thêm cũng đến trễ nốt- Nhi hích nhẹ tay nó.

- Ừ, tớ đang chuẩn bị một thứ.- Nó cười.

- Chuẩn bị gì?- Đứa bạn nhìn nó ngạc nhiên.

- Sinh nhật anh Gia Huy- Hai gò má nó ửng hồng khi thú nhận.

- Á.. à... Thảo nào... Sinh nhật anh Gia Huy cơ à?- Gật gù ra vẻ hiểu biết, Nhi im lặng một lúc chừng như suy nghĩ - Thế cậu định chuẩn bị bằng cách gì? Có cần tớ giúp không?

Chống tay lên cằm, nó dán mắt lên bảng (có gì trên ấy đâu mà nhìn?+.+)

- Tổ chuẩn bị xong hết rồi. Lúc sáng, dậy sớm, cũng đã kịp xin phép mẹ là...
 - Mẹ ơi, cho con đi sinh nhật bạn vào tối nay mẹ nhé! Con hứa sẽ về sớm và làm bài tập đầy đủ. - Nhi cướp lời nó rồi bật cười khanh khách.
- Chỉ có thể dùng một từ duy nhất để miêu tả Nhi lúc này- "nham nhở", nó phát hiện cái trạng thái này được đưa bạn thân nó ư chuộng ghê gớm.
- Cậu thật đúng là banana.

Phẩy tay, nó lại tiếp tục chống cằm. Lúc sáng, khi lần nữa đứng trước cửa phòng mẹ đang mở hé, Minh Linh đã nghe thấy tiếng khóc. Mẹ nó khóc.

Hình ảnh mẹ ôm khung ảnh của anh cứ hiện lên trong đầu nó. Minh Linh chợt thấy thương mẹ vô cùng, vốn dĩ nổi mắt mắt đâu chỉ mình nó cảm nhận được...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Cho xe xuống tầng hầm, Duy Linh rút chìa khoá, bước nhanh về phía Thảo Uyên đang đứng.

- Minh đến giờ này có phải sớm quá không anh?- Nhìn đồng hồ, Uyên thắc mắc.
- Đến sớm một chút, lỡ để cô đợi không phải rất kì cục sao?- Duy Linh mỉm cười, tay anh đan nhẹ vào tay Uyên.

Đẩy cửa nhà hàng, anh và cô tiến đến chiếc bàn đã được đặt sẵn, nhân viên phục vụ mỉm cười duyên dáng đợi chờ anh chọn món.

- Tôi sẽ gọi món sau! Cảm ơn!

Cô phục vụ vừa rời bàn, Uyên mỉm môi để không phá lên cười một cách vô duyên khi mắt cô chạm ánh nhìn bất thường của anh.

- Vừa nãy mẹ anh gọi điện cho em.- Sau khi làm chủ được cảm xúc, cô mở lời.
- Mẹ anh muốn mời con dâu về nhà à?- Duy Linh không ngẩng đầu lên nhưng khoé môi anh hơi cong, chất giọng có pha chút lém lỉnh.
- Anh hiểu bác quá nhỉ?- Uyên phì cười, chính xác thì mẹ Duy Linh giục chuyện cưới xin nhưng cô đã hoà hoãn thành công với một lô lốc lí do. Việc gì phải vội, cô thiết nghĩ cả anh và mình còn trẻ, Uyên không nghĩ mình cần phải níu chân anh, mà cô muốn níu cũng không níu nổi, huống hồ Duy Linh còn chưa đã động gì, chứng tỏ anh không mấy nặn mà với sự ràng buộc.
- Tết có nhiều thời gian rảnh, em thu xếp được thì về với anh.
- Vâng.- Gật đầu, giọng Uyên nhỏ nhẹ - Anh này...
- Sao em?- Duy Linh dứt mắt khỏi điện thoại.

Uyên giữ nhịp vài giây để đảm bảo chắc mình không khiến anh nhận thấy sự bất thường trong câu nói.

- Đạo này anh có gặp Saly không?

Cái tên Saly vừa được Uyên nhắc đến, hình ảnh một cô gái quá sức xinh đẹp, quá nổi bật và gọi cảm hiện ngay trong đầu Duy Linh như một phản xạ. Có thể không gặp cô nàng sao? Gần như sự kiện nào có mặt anh thì kiểu gì cũng xuất hiện đáng đáp của Saly. Xinh đẹp thật đấy, nổi bật thật đấy nhưng tần suất xuất hiện và cái gọi là "fox" của Saly thật sự làm anh bội thực. Duy Linh mỉm cười lắc đầu.

- Sao em biết Saly?- Duy Linh hỏi ngược.
- Em từng gặp cô ấy một lần khi đi cùng anh còn gì? Thật ra vì đạo này em thường xuyên chạm mặt nên mới nhớ rõ.- Uyên cười- Anh chưa trả lời câu hỏi của em.
- Mình nói chuyện sau nhé! Cô tối rồi em.

Duy Linh đứng thẳng dậy, Uyên cũng kéo ghế nhìn ra sau, cúi chào:

- Em chào cô!

- Xin lỗi các em, cô đến trễ!

*

Khoá tủ đựng đồ, Gia Huy cho chia khoá vào balô toan bước ra thì thấy anh quản lí đứng đợi ở trước cửa.

- Có chuyện gì hả anh?- Dáng vẻ nghiêm trọng của quản lí thật sự khiến Gia Huy lưu tâm.

- Cậu đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói.

Dứt lời, quản lí quay đi. Anh bước theo sau, rời khỏi nhà hàng, tới khu vực tổ chức tiệc ngoài trời. Vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bất ngờ anh quản lí dừng lại, luân chuyển khuôn mặt từ nghiêm túc, mỉm cười:

- Chúc mừng sinh nhật cậu Gia Huy!

Như chỉ chờ có thế, khoảng sân rộng vừa nãy còn chẳng thấy ai giờ đã có mặt nhân viên trong nhà hàng đầy đủ, mọi người cùng đồng thanh nói "Chúc mừng sinh nhật". Chiếc bánh kem được đẩy ra, trong tích tắc, Gia Huy thật sự xúc động.

- Em cảm ơn!- Anh mỉm cười

- Nhóc Gia Huy nhà mình đã 21 rồi, thôi nên đi thôi, mừng em già thêm một tuổi nhé!- Chị Mỹ cười khúc khích nhìn anh.

Gia Huy hơi cúi người thôi nén.

Lúc sáng, mẹ cũng đã dậy sớm chuẩn bị những món ăn mà anh ưa thích. Hôm nay anh thật sự rất vui vì mọi người đã quan tâm đến mình như thế.

- Sao mọi người biết hôm nay là sinh nhật em ạ?- Gia Huy nhìn quanh, đèn ở khu vực ngoài trời đã được bật sáng trưng.

- Oh, khó gì, chỉ cần hỏi bữa một em nào đấy học kinh tế đối ngoại có ai lại không biết Gia Huy đâu.- Chị An đưa tay chống cằm, nháy mắt.

- Khai tiệc đi thôi, giọng dài cái gì nữa.- Anh quản lí đưa tay phẩy nhẹ, âm nhạc vang lên, Gia Huy thấy buồn cười, mấy cái này sao mà giống cảnh cầu hôn trong phim quá đi.

Sau bữa tiệc tối nhân viên nhà hàng hò nhau đi ca hai nhưng Gia Huy chỉ mỉm cười từ chối, hẹn anh quản lí và bạn bè lần sau.

Rời khỏi khu vực tổ chức tiệc ngoài trời, Gia Huy bước nhanh ra trạm xe bus, mắt nhìn đắm vào màn hình điện thoại, cả ngày hôm nay anh không liên lạc được với Minh Linh. Vốn định mời Minh Linh đi ăn, có một buổi tối khiến người thương vui vẻ. Nhưng Minh Linh sao không nghe máy? Trả lời tin nhắn cũng không.

Từ tối Linh gọi điện cho Gia Huy, từ lúc thấy rõ sự yếu đuối của nó, điều duy nhất anh muốn làm là đưa Linh ra khỏi vùng bùn cảm xúc mà nó đang sa chân vào, dù anh biết, dù anh hiểu tình cảm thiêng liêng Minh Linh dành cho anh trai vĩnh viễn không thể bị thay thế hay suy chuyển. Tuấn Nguyên chắc hẳn đã rất vui vì có một cô em gái như thế.

"... Everyone misses something

And I know time changes everything

All the love that you have to give..."

Màn hình điện thoại chột sáng lên. Là Minh Linh.

- Alo, Minh Linh?- Gia Huy bắt máy.

- Anh à, anh lên sân thượng của H.L đi nhé! Em đợi anh.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13

Đứng dưới chân toà nhà mới xây dựng H.L, Gia Huy ngược nhìn lên. Trong giây lát nhanh chóng xếp đặt một lí do khả dĩ chấp nhận được nếu bảo vệ không cho anh vào.

Anh ngần ngại đẩy cánh cửa trong suốt, không có ai, hẳn bảo vệ toà nhà đã đi đâu đó. H.L được hoàn thiện cách đây không lâu, ba ngày nữa mới chính thức mở cửa và cho thuê văn phòng đại diện.

Bước vào thang máy, anh nhấn vào số 35. Trong lúc đợi chờ, mắt Gia Huy nhắm chặt, anh chuẩn bị đủ lực để có thể ào nhanh lên sân thượng như một con sóc.

Thang máy vừa mở, chỉ mất tròn một phút Gia Huy đã lên tới nơi, anh nhìn quanh và bước thật chậm rãi...

" Anh như con gió thu bay nhẹ nhẹ

Đưa em đi tìm vần thơ

Qua công viên lá rơi trên con đường về

Bỗng nghe lòng đàn ước mơ

Mơ ôm anh trong tay đêm mưa thì thảo

Cho bão tố về làm chiêm bao

Mơ yêu anh thiết tha như yêu lần đầu

Em muốn bên anh dài lâu..."

Anh đứng im, đôi mắt nâu ấm áp không rời khỏi Linh. Minh Linh ôm đàn, từng lọn tóc ôm khuôn mặt bầu bĩnh, giọng Linh mềm mượt và êm như gió, đôi mắt ánh lên ánh cười trong veo như nắng...

" Em muốn yêu anh dài lâu, em muốn yêu anh đậm sâu.

Em đã thương anh từ lâu, em muốn yêu anh dài lâu

Yêu anh đến khi con tim ngừng đập.

Cho thiên thu là một giây

Yêu anh đến khi ong thôi làm mật

Đến khi loài chim quên lối bay

Khi ôm anh trong tay em nghe ngọt ngào

Nếu đời là một giấc chiêm bao

Xin yêu anh thiết tha như yêu lần đầu

Em muốn yêu anh dài lâu..."

Giai điệu cuối cùng kết thúc, Linh đặt đàn sang một bên, nó ùa đến bên anh mỉm cười:

- Chúc mừng sinh nhật anh Gia Huy!

Không đợi nó nói tiếp câu sau, Gia Huy kéo tay ôm Minh Linh thật chặt, môi anh gần kề sát bên tai nó:

- Cảm ơn em.

- Không có gì, sinh nhật anh phải đặc biệt một chút!- Buông anh ra, Minh Linh cười- lại thôi nên và ném xem em làm có ngon không đi anh.

Ngồi yên chăm chú nhìn Gia Huy thổi nến rồi cắt bánh, Minh Linh thấy mãn nguyện vô cùng, tìm nó đã như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi anh xuất hiện, khi đôi mắt ấm nâu của anh đứng yên và dừng hẳn trên khuôn mặt mình. Minh Linh chỉ sợ món quà của nó không đủ đặc biệt (vốn dĩ định đặt mua nến thơm và hoa để xếp đủ " Happy birthday to Gia Huy" nhưng ngặt nỗi bác bảo vệ kiên quyết không đồng ý vì sợ gây cháy nổ gì đấy), chỉ sợ nhận ra dù chỉ một chút dấu hiệu chứng tỏ anh không ngạc nhiên, chỉ sợ nó lóng ngóng là phá hỏng cả tuần chuẩn bị.

- Bánh rất thơm!- Anh cười đưa một lát cho nó.

- Lát anh mang về cho bác Phương nữa nhé!^^- Đón bánh từ tay anh, Minh Linh ngồi tựa lưng với Gia Huy.

- Mẹ anh vẫn nhắc em, mẹ bảo lâu rồi không thấy em tới chơi.

Mím môi, nó ngâm cho lóp cho lóp chocolate tan ra, vị đắng quyến với mùi thơm, ngọt dần nơi đầu lưỡi. Nuốt miếng bánh ngon lành, Minh Linh cười khúc khích.

- Vâng ạ. Hi. Tại bác đi làm cả ngày, với lại đợt này em đang vương thi cử.^^. Em phải sớm tới thôi, nhớ bánh bác làm lắm rồi.

- Thi giữa kì à? Ôn tập tốt vào nha Linh!- Giọng anh đều đều.

- Trước đây ấy, có khi nào anh gặp phải áp lực thi cử không ah? Cứ thi là em ngón vô cùng, chỉ sợ khi xếp hạng lại đứng top cuối thôi.- Nó ỉu xiu, mấy ngày nay đầu nó căng cứng vì ôn thi, lại cộng thêm sinh nhật anh Gia Huy => nó tưng thời gian. Mà sao cứ tới lúc thi là nó lại bấn loạn, thấy ôn chỗ này chưa đủ, ôn chỗ kia chưa xong, bài kiểm tra 15 phút trả về tới tập, bài nào cũng sai những lỗi rất chi là ngớ ngẩn luôn. Khô ỏi là khổ!

- Có chứ! Nhưng mà nên xác định rõ rằng thi cử phản ánh kết quả học tập của mình, kết quả sẽ cho em biết năng lực của em tới đâu, em còn chỗ nào chưa ổn. Tới lúc thi mà em cảm thấy hoảng, cảm thấy chỗ nào cũng chưa ổn nghĩa là nền tảng kiến thức của em chưa chắc. Lần này thi không tốt em có thể gắng lần sau, thời gian còn dài nếu em biết tận dụng và phân bổ lịch học hợp lí. Em thử lên một list những thứ mình cảm thấy không chắc chắn và tập trung làm các phần ấy xem sao. Anh nghĩ em sẽ thấy tự tin hơn nhiều đấy. Với lại...- Anh Gia Huy quay người lại và xoay nó về hướng mình, đưa bàn tay quệt nhẹ bên khoe miệng Linh, nhẹ nhàng- đáng sợ nhất không phải là ánh nhìn của người khác mà chính là thái độ học tập của em. Cố lên!

Nó cũng đã lờ mờ nhận ra cốt lõi của vấn đề nhưng Minh Linh không cho phép suy nghĩ ấy thành hình, nó ghét phải thừa nhận bản thân đang học ngày càng sa sút, chán ghét phải nghe bất kì ai thuyết giáo về mình, nó càng ghét sự thật rằng dạo gần đây, dù ngồi vào bàn học nhưng nó toàn nghĩ vẩn vơ, Minh Linh đang bị phân tâm cực độ bởi rất nhiều lí do. Nhưng khi anh Gia Huy nói, khi anh chạm vào mọi thứ thật tự nhiên, không thuyết giáo, không áp đặt, nó cảm thấy dễ chịu. Minh Linh biết giờ đã là thời điểm nước rút, nó cần cố gắng nhiều hơn nữa. Mím cười nhìn anh đầy triu mến, nó cầm tay anh, dịch chuyển ngón trỏ trong lòng bàn tay để tạo chữ." Cảm ơn anh!". Linh gấp bàn tay anh lại.

Anh Gia Huy không hỏi nó viết gì nhưng nhìn sâu vào đôi mắt anh, Linh biết anh hiểu. Anh luôn cho nó cảm giác bình yên, sự bảo vệ và chở che; tới hôm ấy, cái tôi mà nó ngu ngốc mở hộp đàn mà anh nó tặng ra, nếu không có anh... nếu không có anh... Minh Linh ngất lũng suy nghĩ ngay tại đó, nó không thể không có anh bên cạnh.

Minh Linh đã nhầm tưởng khi nghĩ rằng nỗi mất mát đang dần nguôi ngoai, khi nghĩ hơn hai năm rồi cũng đã tới lúc nó đối diện với sự thật. Sự thật rằng người anh nó yêu thương nhất, trân quý nhất đã không còn tồn tại trên cõi đời. Cây đàn chỉ khiến nó thêm đau đớn, chỉ khiến những kí ức về anh rạch ròi những đường dao sâu hoắm suốt bề mặt tim, chỉ khiến nỗi nhớ anh lan toả và làm chủ toàn bộ cảm xúc.

Gió thổi khiến tóc mái bay loà xoà trên khuôn mặt, trước khi nó gờ tay kịp vuốt anh Gia Huy đã làm việc ấy. Nó ngược nhìn anh, cảm xúc của nó tràn trệ trước mắt anh. Mắt Minh Linh long lanh bởi làn nước mỏng đang giăng kín, nó không được phép khóc, hôm nay là sinh nhật anh Gia Huy.

- Đừng bao giờ chịu đựng một mình Minh Linh.- Anh ôm nó, đôi bàn tay vỗ nhẹ.

Minh Linh nhắm mắt, chất lỏng trong suốt tràn ra khỏi mi.

*

Dừng xe, Duy Linh nhìn sang bên, Thảo Uyên đang ngủ rất ngon lành. Anh ngồi im không nhúc nhích, tự hỏi nếu cô không ngủ thiếp đi và chất vấn về Saly thì anh nên trả lời thế nào? Dù chưa làm gì vượt quá giới hạn nhưng không thể phủ nhận hay chối bay chối biến mối quan hệ đã từng giữa anh và Saly. Và dù cho anh làm thế, với sự thông minh của mình Thảo Uyên có khi nào không nhận ra?

- Anh đang nghĩ tới lời đề nghị của cô à?- Cô chợt tỉnh, nhìn anh suy tư.

- Lời đề nghị đó thì có gì phải suy nghĩ hả em?- Duy Linh cười.

- Anh đồng ý thật đấy à? Anh có thể hi sinh các buổi tiệc tùng của bản thân cho cô bé đó sao? Không tin được ấy.

Uyên dùng tay quạt quạt vào mặt mình, cô phì cười, tới cô còn chưa được anh ưu ái như thế.

- Anh sẽ xem đó là một lời châm chọc đấy!- Đôi lông mày hơi nhướn lên, mắt anh cười.

- Em sẽ không thấy phiền. Ha. Cô bé kia mà lớn hơn tí nữa, em nghĩ anh nên đăng kí để được làm con cô!- Hơi nhóm dậy, Uyên hôn lên má Duy Linh- Chúc anh ngủ ngon!

Anh nhìn cô đáp:

- Em cũng ngủ ngon!

Thảo Uyên mở cửa xe bước ra ngoài. Trước khi vào nhà cô quay lại vẫy tay anh.

Duy Linh cũng khẽ nâng tay, đợi bóng dáng Uyên vừa khuất, anh xoay chìa khoá, nhấn ga.

Trên xe anh, điện thoại reo liên hồi. Không buồn nhìn vào màn hình, Duy Linh tắt nguồn. Hôm nay anh không có hứng tụ tập. Mắt anh chớp nhẹ trước khi điều chỉnh tay lái vòng xe tới H.L. Anh muốn được hít thở không khí, một mình.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14

Anh buông nó ra, bàn tay anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho Linh:

- Đáng lẽ anh nên gọi em là cô bé mít ướt.

Nó ngược mắt ra về đánh đá:

- Thế thì anh được làm chàng tiểu mà nàng công chúa mít ướt xinh đẹp chọn rồi đây.

- Ủ, làm chàng tiểu cũng được.- Anh nháy mắt khiến Minh Linh phì cười.

- Vậy mình cùng cố gắng nhé! Năm nay mình sẽ cùng tốt nghiệp.

Đứng dậy, Minh Linh bắt đầu thu dọn.

- Mùa hè năm sau sẽ cùng tốt nghiệp.- Anh lặp lại trên môi hiện lên một nụ cười, cúi người giúp nó.

Minh Linh đeo tai nghe lắng nghe theo lời bài hát, đôi mắt căng tràn tình yêu. Anh nhoen cười, đứng yên nhìn nó thật lâu. Minh Linh cầm lấy chiếc ghita ngay bên cạnh, đưa tay phải lên bên ngực như kiểu ca sĩ đáp lại fan hâm mộ rồi nhanh thoăn thoắt đánh nên giai điệu trầm bổng.

Close your eyes, give me your hand, darling.

Do you feel my heart beating.

Do you understand

Do you feel the same

Am I only dreaming

Is this burning an eternal flame.

*

I believe

It's mean to be, darling

I watch you when you are sleeping

You belong with me

Do you feel the same

Am I only dreaming

Or is this burning an eternal flame

*

Say my name

Sunshines through the rain

A whole life so lonely

And then you come and ease the pain

I don't want to lose this feeling...

Không ai nói ai, anh và nó nhìn nhau mỉm cười cùng hoà giọng.

**

Ding...

Bước ra khỏi thang máy, Duy Linh tự hỏi bác bảo vệ mà anh vẫn thường hay "đút lót" đi đâu mất. Lần đầu tiên mon men tới đây anh đã bị bác bảo vệ rượt chạy khắp nơi. Hôm nay bác đi đâu mất, lại có khối người "tự ki" mò lên sân thượng Ha La mất thôi.

Duy Linh dừng bước trước cánh cửa thông ra ngoài, trên đó đang có người. Anh nghe thấy cả tiếng cười, rất quen. Tự nghĩ mình quá tò mò, anh lách đầu định quay xuống thì tiếng hát vang lên.

Giai điệu này, giai điệu của Eternal Flame, anh từng rất yêu thích nó. Duy Linh bước xuống cùng lúc với giọng nam cất lên, rất ấn tượng. Xem ra trên kia là có đôi, mà lạ, sao anh cứ thấy giọng ai đó rất quen.

Duy Linh lại trở ngược lên trên và khẽ đẩy cửa. Anh nhìn như bị thôi miên vào cô bé đang ôm đàn, với khuôn miệng cười và ánh mắt trong như nắng. Từ ngạc nhiên đến ngỡ ngàng, cô bé kia chính là Minh Linh- cô học trò tinh nghịch của anh đó sao?

Anh nhìn người đang ở cạnh Minh Linh, một cậu thanh niên chừng đang học đại học. Duy Linh cười, anh khép cửa tự biết mình đang quá đà khi xâm phạm khoảng không gian riêng tư của "đôi trẻ" trên kia, tự nói với chính mình trước khi bước xuống.

"Không thể nhìn bên ngoài được"

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15

Về nhà vào đúng 9 giờ 30 tối, Minh Linh tháo giày bước vào. Nhìn phòng khách tối om, nó đoán mẹ vẫn chưa về, định bụng sẽ mở tủ lạnh, rót một ly nước cam rồi lên tầng xem lại bài vở ngày mai. Nhưng khi tới được phòng bếp cũng là lúc Linh phát hiện ra mẹ đã về, lại còn về trước 10 giờ.

Linh chậm rãi bước vào, âm lượng vừa đủ nghe:

- Con chào mẹ!

Mẹ rời mắt khỏi TV, ngược nhìn lên đồng hồ rồi từ tốn nhấn nút tắt trên điều khiển, nét mặt tương đối hài lòng, có lẽ là bởi nó đã về đúng giờ giới nghiêm.

- Con lại đây ngồi, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Mặc dù mẹ đã chuyển về nhà được một thời gian nhưng khoảng thời gian hai mẹ con gặp mặt nhau không nhiều, đây có thể coi là lần nói chuyện nghiêm túc hiếm hoi. Minh Linh quan sát nét mặt mẹ, nó cố tìm những đường nét thực thân quen, những cử chỉ mà trước đây mẹ vẫn thường hay làm để kéo bớt khoảng cách vô hình mà nó nghĩ không thể chạm vào, hơn hết là để nói lòng bầu không khí đang rơi tõm trong im lặng. Kéo ghế, Minh Linh nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Mẹ vừa hoàn thành xong việc chuyển giao quyền điều hành tạm thời công ti một thời gian, cho tới khi con hoàn thành kì thi đại học. Lần này bố con đi công tác, mẹ về cũng là để giúp con. - Mẹ ngừng lại rót nước vào cốc đẩy về phía nó, tay Linh hơi run, nó giấu nhem tích tắc biến chuyển trong đôi mắt im lặng lắng nghe mẹ nói tiếp.- Suốt thời gian qua, mẹ đã quá bận với công việc, không dành nhiều thời gian cho con.. và cả anh con nữa. Mẹ biết điều đó đã khiến mẹ con mình không được gần gũi, mẹ đã không quan tâm con đúng mức mà một người mẹ nên như thế nhưng từ giờ mẹ sẽ luôn ở bên con, giúp đỡ con. Mẹ mong hai mẹ con mình sẽ thân thiết và hiểu nhau như trước. Hãy nói mẹ nghe khó khăn của con, những gì con thích làm, ước mơ của con, mẹ con mình sẽ cùng tháo gỡ, nha Linh?

Ánh mặt mẹ rất mực chân thành, nó nhìn thấy điểm sáng và sự trù mến ngay nào từ mẹ, sự ấm áp từ dòng tình cảm thiêng liêng mà Linh cứ ngỡ công việc của mẹ đã cuốn trôi toàn bộ. Minh Linh gượng cười, giọng thanh và nhẹ:

- Con cũng mong là thế! Con hơi mệt, con xin phép lên phòng trước.

Nó chậm rãi bước về phòng, khoá trái cửa và ngồi thụp xuống nền nhà.

Minh Linh mệt mỏi nhắm mắt, từng giọt mồ hôi lăn xuống, cảm giác nhộp nhộp, khó chịu. Nó đẩy cửa phòng tắm, xả nước đầy bồn và nhìn mình trong gương, cố tập trung vào một điểm để tâm được tĩnh. Nó với mẹ có thể giống được như trước đây sao? Nếu mẹ thu xếp được công việc sớm hơn, nếu mẹ nhận ra mình đã quá bận rộn cho gia đình, bố mẹ đã không li thân, nó đã không buồn tui vì bên cạnh chỉ còn bố, anh nó cũng đã đi, anh còn không được nhìn mặt mẹ lần cuối...

Vì bước vào bồn, vừa khép chặt mi, dòng kí ức lội ngược thời gian về những ngày trước chợt trở nên sống động.

Vào một đêm hè nóng nực...

Xoàng...

- Á...- Minh Linh cắn chặt môi kìm tiếng thét chói tai.

Trên đời này người làm bề đồ thủy tinh rồi ngay lập tức hậu đậu dẫm lên mảnh vỡ chắc chỉ có mình nó là người duy nhất. Nó quay mặt đi không dám nhìn bàn chân mình, thứ chất lỏng màu đỏ, tanh tành là nỗi kinh hoàng với Linh. Theo lí thuyết máu không thể tự ngưng chảy nhưng trên thực tế hiện nay, nó thực sự mong chờ phép màu "máu tự ngừng chảy".

Bên ngoài nhà có ai đó đang bấm chuông nhưng Linh chẳng thể đứng dậy mà lê chân đi, nó mà làm thế máu không chảy ra khắp nhà mới lạ. ++

Được một lúc, chuông cửa không còn kêu nữa, Minh Linh nghe thấy tiếng mở khoá, nó ngoảnh bãi chiến trường mình vừa bày ra khi tự lực nấu ăn vẫn chưa được thu dọn mà mồ hôi lạnh túa ra liên tục. Mắt nhắm nghiền, nuốt ực, chuẩn bị tâm lí sẵn ăn mắng, giờ này chắc anh nó về chứ bố mẹ đi tiệc làm gì có chuyện về sớm.

- Làm sao thế Linh? - Anh Nguyễn nhanh chóng tới gần bên nó, mặt anh tối lại.

- Em lỡ làm vỡ bình đựng nên...- Nó lo lắng nhìn anh, chỉ sợ anh nổi giận, mặt nó tái mét khi phải tạm bỏ qua nỗi sợ mà nhìn anh và nhìn chất lỏng màu đỏ đang rịn ra ngày một nhiều.

- Nhắm mắt lại đi, đợi anh một lát.- Rất nhanh anh bước vào trong lấy hộp đồ y tế.

Minh Linh nhắm tịt mắt, cắn môi chờ anh băng bó cho mình. Anh làm rất nhẹ nhàng, chỉ một loáng là xong.

- Anh dìu em lên phòng, ngủ một lát đi. Ai bảo em phải nấu ăn?

Anh cau mày, cốc trán nó một cái rồi dìu nó lên tầng như anh hứa, tới khi nó an vị ở trên giường thì anh mới an tâm đi xuống. Trời ơi, nó hậu đậu quá chừng, con gái gì mà nấu một bữa cũng không nên thân thể này?

Vì chưa đóng chặt cửa nên nó nghe loáng thoáng tiếng anh đang dọn dẹp, vừa đói lại mệt cộng thêm mất tí máu, Minh Linh nằm xuống giường ngủ thiếp đi.

Tới lúc nó tỉnh lại, bên cạnh đã có một khay thức ăn ngon lành. Anh trai mỉm cười nhìn nó:

- Tốt nhất sau này em đừng vào bếp, có anh nấu là được rồi, mẹ đã ca thán khi biết cái bình nước quý giá mẹ vất vả nhờ người ta mua bị vỡ đấy.

- Mẹ mắng em hả anh?- Nó thăm thẳm như sợ bị ai nghe trộm.

- Anh bảo là anh vô ý làm vỡ rồi.- Anh cũng cúi gằm nó, hạ thấp giọng xuống ra vẻ rất hình sự.

Minh Linh liếc đáng vẻ của anh một cái rồi nhìn khay thức ăn.

- Thế này thì sớm muộn em cũng bị ế thôi, em chẳng có lấy nửa cái hoa tay về lĩnh vực này.- Minh Linh "đau khổ".

- Mới tí tuổi chưa gì đã lo ế.

- Vật chất đi sau ý thức mà anh, em nghĩ từ giờ là vừa rồi.

- Mẹ cũng có biết nấu ăn đâu mà vẫn có bố lấy đấy thôi. Yên tâm, cô không biết nấu ăn thì chồng cô khác biết nấu.

Nó chống cằm:

- Thế lẽ cả hai vợ chồng không biết nấu?

- Vậy cô cứ kiếm tiền thật nhiều, thuê osin.

Minh Linh nhìn anh chăm chú, đây là cái tư tưởng gì vậy?

- Khi nào không nấu được thì gọi anh, anh sẽ giúp cô.- Anh thấy nó chăm chú nhìn chừa ngay lại lời góp ý trần trụi thực tế của mình.

- Thế em mà bắt cóc anh kiểu ấy, chị dâu sẽ la ầm ầm.- Nó ra về suy tư, giả giọng "cụ non".

- Cô chỉ được cái lo xa, anh không lấy vợ.

Đặt bàn mini lên giường nó, anh nói rất thân nhiên.

- Anh đừng đùa!- Minh Linh bật cười khanh khách.

- Có ăn nhanh không hả?- Anh giờ nắm đầm, lời cái đề tài đang đi quá xa về gần hiện trạng.

- Em ăn, em ăn...

Nước ngập thân người nó. Bên khoé mắt Linh, giọt nước trong suốt như thủy tinh trào ra... Nó nhớ anh lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16

Bỏ ba lô lên bàn, Gia Huy mỉm cười nhìn chiếc hộp quà được gói rất khéo. Anh tự nhủ: "Hắn Minh Linh phải mất cả tiếng đồng hồ để chuẩn bị thứ này".

Mở ra chiếc nơ phía bên trên, tay anh cẩn thận đưa dao rọc hết phần băng dính, tháo giấy bọc ra. Gia Huy chăm chú nhìn chiếc hộp một lát rồi mở nắp.

Anh lấy hai tấm hình chữ nhật có kích thước như vé máy bay từ bên trong ra, một tấm màu tím được Minh Linh tô vẽ tỉ mỉ bằng bút kim tuyến trắng, nó vẽ một con đường dài, trên chằng chịt sao, phía hai bên là ảnh hình một chàng trai và một cô gái. Cô gái có mái tóc dài buộc cao, khuôn mặt non trẻ, đôi mắt trong veo và sáng ngời- Minh Linh. Phía sau có ghi rất cẩn thận và rõ ràng.

Vé song hành

Người cấp vé: Trần Thiên Thực Uyên Minh Linh.

Người nhận vé: Phan Gia Huy.

Thời hạn: mãi mãi

Vé bắt đầu có hiệu lực từ ngày hôm nay 11- 11

Gia Huy bật cười, tay anh miết nhẹ lên chữ "mãi mãi". Học năm cuối cấp 3 rồi mà vẫn trẻ con quá!

Anh xem tiếp tấm thứ hai, tấm màu xanh da trời, bên trong chỉ có duy nhất một hàng ngay ngắn vòn vẹn chữ "Tha thứ".

Cắt chiếc áo sơ mi màu đen vào tủ, Gia Huy ngồi vào ghế, mở tấm thiệp chúc mừng sinh nhật của Minh Linh, những nét chữ thanh và mảnh:

Chúc mừng sinh nhật anh Gia Huy!^^

Năm nay đã là năm thứ bảy em được đón sinh nhật cùng với anh, nhanh thật đấy anh nhỉ?^^. Lúc trước ngày này, em, anh em và anh toàn tổ chức party bí mật và chơi tới tận tối muộn mới giải tán ấy. đã hơn hai năm rồi chỉ có mình anh và em...

Sang tuổi 21 rồi, em chúc anh có thật nhiều sức khoẻ để công em không bị mệt này, có một năm học cuối thành công và sớm tìm được việc làm sớm mời Linh đi ăn khao này,... À, còn phải bớt dễ thương đi một chút nữa (vì nó là đặc quyền mình em được hưởng thôi mà:x).!^^

Em tặng anh hai món quà đặc biệt, một thứ là mong anh sẽ mãi luôn cạnh Linh, mong rằng mình sẽ như thế này mãi thôi anh à.^^

Còn một thứ nữa, mặc dù em không hề mong muốn anh dùng tới nó, nhưng đó là lời hứa của em, sau này dù anh có quyết định như thế nào, dù anh làm điều gì sai, dù anh vô tình hay cố ý làm tổn thương em thì một lần... em sẽ tha thứ cho anh...:x

*Happy birthday to my darling! * tung hoa tung hoa**

Em,

Minh Linh.

Gập tấm thiệp lại, hàng mi dài khẽ động, đôi bàn tay anh nắn nhẹ hai bên thái dương. Bên trong anh các dòng suy nghĩ rối loạn như tơ vò, càng cố tháo lại càng rối, càng cố tách ra thì nó lại càng thắt chặt.

Anh lặng im một lúc lâu rồi kéo ngăn tủ bỏ những tấm thẻ và thiệp vào trong. Mỗi anh mím chặt. Nếu có thể, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương Minh Linh, làm tổn thương người con gái anh yêu thương nhất!

Gia Huy khẽ trút tiếng thở dài, nhìn vào màn đêm đã được bao phủ một lớp dày đặc của bóng tối..

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17

Vừa mới nộp bài cho lớp trưởng xong, ngay lập tức nó nhận được tập bài giải của mình; bốn trăm câu cả thầy, 200 câu lí thuyết thì sai mất 160 câu. Lặng lặng cắt tập bài vào cặp, nó cố gắng để tâm trạng không bị sự phấn khởi vì được điểm cao của bạn bè nhấn xuống đáy vực. Chẳng biết nó mắc nợ gì cái môn này??? +.+

- Sắc mặt cậu không ổn chút nào. Hay là hôm qua cậu với anh Gia Huy có chuyện gì?- Nhi dịu giọng, lời tuốt nó ra khỏi vấn đề bài vở.

- Không ổn chỗ nào?- Minh Linh đưa tay sờ sờ mặt.

- Trên mặt viết rõ “Tôi qua tôi không ngủ được”. Mà với một người yêu ngủ như yêu thức ăn thì chuyện khiến người đó không ngủ được hẳn phải hết sức hoành tráng nha.

Minh Linh hơi mỉm cười, kể Nhi nghe chuyện mẹ nói với nó tối qua.

- Nghĩa là lúc sáng đi Mai không đi làm?- Nhi hơi ngạc nhiên.

- Ủ, lúc tớ ra khỏi nhà thì là thế.

- Giờ đã hoàn toàn ổn định chưa?- Cô bạn chống cằm, quan sát nét mặt nó.

- Hơi nhưng sẽ sớm ổn thôi.- Nó cần cho mẹ cơ hội.

- Vậy là tốt rồi, cậu cũng nên thông cảm cho đi Mai, tớ nghĩ gì không hề mong muốn những chuyện không hay xảy ra. Nói chuyện, tâm sự với đi như lúc trước cậu thường làm với bố ấy. Đầu sẽ lại vào đó thôi mà.- Vô nhẹ vì nó, đưa bạn nhoen cười – Lát về nhà ngủ một giấc để chỉnh tu nhan sắc đi, thấy bộ dạng cậu lúc này dăm dăm bảo anh Gia Huy chạy mất dép lắm.

- Sao tớ lại có một người bạn tốt như cậu chứ?- Nó cười cười, đưa bàn tay vòng qua ôm vai Nhi, nhân tiện “tựa đầu vào vai anh”.

- Xê tớ ra, trời đang nóng.- Đẩy nó xong, Nhi làm động tác phui phui vai không chút nể nang khiến nó không nhịn được mà phì cười.

- Thôi đừng toe toét nữa, làm sai 160 câu mà vẫn còn cười được. Không thể tin được ngoài những câu chúng ta đã đối chiếu đáp án ra, cậu có thể làm sai gần như toàn bộ những câu lí thuyết còn lại.. Đỉnh thật, tớ phục cậu sát đất rồi đấy Minh Linh.

Nhi thoáng rùng mình, bạn Minh Linh nội công thật thâm hậu hết sức. Cứ tưởng anh Gia Huy đã cải tạo thành công cơ.

- O, sao cậu biết?- Mắt nó mở to, nó cắt tập bài giải vào trong cặp rồi mà.

- Thầy nhờ tớ và An Yên chấm bài.- Nhi nhìn nó “khinh bỉ”

- Thôi, tớ cũng không quan tâm, đã xác định thi hóa 5 điểm rồi.- Nó nhún vai.

- Không quan tâm??? Nàng nhìn lên bảng hộ tớ cái.

Hướng mắt theo tầm nhìn xa ngút ngàn của Nhi, Minh Linh bắt đầu choáng váng thật sự khi từng nét chữ cao quý của thầy phang thẳng vào thị giác.

“Đề nghị tất cả những em học sinh dưới 7 về xem lại câu sai và làm lại để nộp cho thầy đồng thời chỉnh đốn lại thái độ học tập. Thầy sẽ nói chuyện với

phụ huynh những em trên.”

Dưới sự ưu ái của thầy dành cho những học sinh vô cùng đặc biệt mà nó dám chắc không có người thứ hai bằng điểm mình, Minh Linh cắn móng tay liên tục vì căng thẳng. Sự nghiệp 12 năm đi học của nó tuy không về vang gì lắm nhưng ít nhất nó là học sinh ngoan có thành tích học tập tương đối tốt, chưa bao giờ xảy ra chuyện thầy cô phàn nàn hay phê bình, thế mà bây giờ, đúng một cái, thầy Duy Linh bảo sẽ nói chuyện với phụ huynh. Trời ơi, càng nghĩ nó càng hoảng *.*

Trước đây, khi bố mẹ nó chưa li thân, mặc dù mẹ chưa lần nào đi họp phụ huynh cho nó, chưa bao giờ kèm cặp nó học nhưng mẹ luôn là người nắm điểm cuối kì của Minh Linh rõ nhất. Và thật sự, sắc mặt của mẹ khi nó có môn nào tổng kết dưới 8 tới bây giờ nó vẫn chưa dám quên, đó gần như là sự thất vọng cực độ.

Mang vác y nguyên tâm trạng ấy về nhà, Minh Linh tháo dép rồi vào trong. Nó hơi sững người khi thấy mẹ đang ngồi ngoài phòng khách, tay mân mê chiếc điện thoại.

- Con chào mẹ!

Mẹ ngẩng đầu lên, khuôn mặt không bộc lộ cảm xúc, giọng đều đều:

- Lên nhà thay đồ rồi xuống đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Vâng.

Đáp lời mẹ, nó lên tầng, mở cửa phòng, chán nản đặt cặp lên bàn rồi như một cái máy rò rò vào phòng tắm thay đồ. Không thể ngờ thầy Duy Linh lại hành động nhanh như thế, lại còn rất gọn, lẽ ra thầy nên thi vào học viện an ninh nhân dân thì hợp lí hơn, như thế tổ quốc sẽ không bị lãng phí đi một nhân tài. Lần đầu tiên Minh Linh thấu hiểu cảm giác “chờ đến giờ chém” là như thế nào.

Minh Linh xuống nhà nhưng không bước hẳn đi mà đứng im như phỗng ở bậc cuối cùng. Nó làm sao vậy? Trước đây khi mẹ không đoái hoài gì thì cảm thấy tủi thân sao giờ lại thế này? Thôi, chết sớm đầu thai sớm. Hít một hơi, nó lại ghé, ngồi đối diện mẹ.

- Con uống đi! Mẹ mới làm lúc này.- Mẹ đẩy một cốc sinh tố dưa hấu về phía nó.

- Con cảm ơn.- Nói rồi nó xoay vòng vòng ống hút, đợi chờ mẹ tiếp tục.

- Hôm qua, về điều mẹ nói, con đã suy nghĩ kĩ chưa Linh?

- Dạ rồi.- Nó đáp.

- Lúc này thầy chủ nhiệm lớp con vừa mới gọi điện cho mẹ.- Mẹ ngừng lại, nhìn nó một lúc.- Thành tích môn hóa của con trước giờ vốn không tốt, mẹ có thể biết lí do không?

- Con...- Minh Linh cắn môi không biết trả lời mẹ thế nào.

- Do con không muốn học hay không thể học được?- Đưa ra hai sự phỏng đoán, mẹ lại im lặng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ nó.

- Cả hai ạ.- Đan tay lại với nhau, Minh Linh không nhìn lên. Nó biết câu trả lời này sẽ khiến mẹ không hài lòng.

- Nhưng con cần học nó cho khỏi thi mà con đăng kí. Với sức học hai môn toán, lí vừa vừa, nếu con không cố gắng môn hóa thì việc đổ vào những trường top trên là điều bất khả thi. Mẹ đã nghĩ rồi, mẹ sẽ mời người về dạy hóa cho con. Vì tương lai của bản thân, con nên cố gắng nhiều hơn nữa. Học tập 12 năm cũng chỉ vì một kì thi quan trọng trước mắt, đừng để sau này nhìn lại phải hối hận.

Minh Linh nghĩ ngợi một lát rồi đáp khề:

- Vâng! Mẹ cứ mời thầy đi ạ. Con sẽ cố gắng.

Mẹ mỉm cười rất tươi, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Chỉ cần con muốn học và có ý thức, mẹ tin con sẽ nhanh chóng tiến bộ.

- Khi nào thì bắt đầu học ạ?- Nó phải thống nhất với mẹ để lịch học không chồng chéo lên nhau. Hơn nữa, nếu mẹ chen buổi học vào thứ 5, cơ hội gặp mặt hiếm hoi của nó và anh cũng đi luôn.=.- Con còn buổi chiều thứ 4, chủ nhật.

Minh Linh bắt đầu thấy khát, tay cầm cốc sinh tố trên bàn lên.

- Chiều nay con!

Mẹ vừa dứt, ngụm nước nó uống có lẽ mới không phun hết ra ngoài, nhưng thấm thay lại trào lên mũi. Minh Linh ho sặc sụa, mặt đỏ ửng.

- Con không sao chứ? Uống vội làm gì để sặc thế này?- Mẹ lại vỗ vỗ lưng nó.

- Mẹ... mẹ mời rồi à?- Mặc dù đang trong cơn ho nhưng nó vẫn không quên vấn đề mấu chốt.

- Ủ, mời rồi.- Mẹ đáp nhẹ tênh.

Minh Linh thật sự không hiểu nổi, nếu mẹ đã lo xong xuôi hết rồi thì còn hỏi nó làm gì không biết? Mà hình như là từ nãy tới giờ mẹ không hỏi nó câu nào về chuyện này mà tự quyết luôn. T^T

Nó lau nước mắt vì ho quá nhiều, bất kì thứ gì qua tay mẹ đều không dùng được, cốc sinh tố là một ví dụ điển hình. Nó khẽ thở dài, chuẩn bị tâm lí học tập với người giáo viên không rõ lai lịch, thôi thì đến đâu thì đến.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18

Ăn xong bữa trưa (lại là các món gọi từ nhà hàng, T^T nó muốn bỏ về, bỏ nấu ăn siêu ngon T^T), Minh Linh mệt mỏi vô cùng, cứ như thể chẳng còn tí sức lực nào nữa, chắc tại do hôm qua không ngủ đủ đây mà. Vừa đặt lưng xuống giường là hai mí mắt đang chờ mãi phút giây đoàn tụ tìm đến nhau ngay.

Minh Linh không ngủ thẳng giấc mà cứ mơ linh tinh, những hình ảnh, sự việc diễn ra hết sức lộn xộn.

- A... a... a... - Bật người dậy, hình ảnh cuối cùng trong giấc mơ khiến mồ hôi lạnh trên người nó túa ra, Minh Linh run rẩy đưa hai tay lên đầu gối rồi gục mặt xuống.

- Minh Linh! Minh Linh!!!- Tiếng gọi của mẹ ngày một dày.

Nó hơi ngẩn người rồi lọc cọc xuống giường để mở cửa.

- Mẹ gọi con? - Thật sự khi phát ra câu hỏi ấy nó cũng thấy mình hăm dại, ở nhà chỉ có nó với mẹ, không gọi nó chẳng lẽ mẹ tự kỉ mà đến phòng nó đập cửa chặc??? Điện quá! Điện quá!

- Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?- Giấu cái nhìn chán nản vào sâu đáy mắt, mẹ điềm tĩnh.

- Mấy giờ ạ? Đồng hồ phòng con hết pin.- Hơi ngây ra một lúc, nó thành thực.

- Ba giờ rồi. Thấy đã đến được 30 phút.- Ngưng lại một lúc nhìn nó, mẹ tiếp lời như tiên đoán được tiếp theo nó định hỏi gì – Mẹ gọi con liên tục mà con không nghe thấy sao?

- Dạ, không.

Nó vừa trả lời mẹ vừa bay vào phòng thu dọn sách vở rồi bước ra chỗ mẹ đang đứng nhanh hết mức có thể, định đến phòng đọc sách...

- Minh Linh, con không định mặc thế này đấy chứ?

Ngược xuống theo ánh nhìn của mẹ, Minh Linh ấp úng.

- Con... con đi thay đồ.

Lóc cóc thay đồ xong, nó định đặc mở cửa phòng đọc sách.

- Thưa thầy!- Minh Linh lễ phép.

- Chào em!

Giọng nói cực êm ái vang lên đồng thời chiếc ghế ở bàn đọc sách xoay về phía nó, trong một tích tắc sự kinh ngạc bao trùm lên toàn bộ giác quan.

- Thầy... Duy Linh!- Nó lắp bắp- Sao thầy lại ở đây?

Thầy rời ghế, lưng hơi tựa vào mép bàn, hai tay vòng trước ngực, đôi lông mày khẽ nhíu lại, nhìn Linh như để thẩm định xem chỉ số IQ của nó “cao” tới mức nào.

- Theo em tới đây để làm gì?

Nó ngờ người, thoáng có chút khó chịu, đang yên đang lành tự dưng xuất hiện trong nhà nó, khớp với các thông tin lúc sáng hai mẹ con thảo luận thì còn có thể làm gì được nữa. Minh Linh tự nhận thấy mình đúng là điển hình của việc nói mà không động não.=.

- Thầy là giáo viên mẹ em mời về để kèm em.

- Cuối cùng cũng chịu động não rồi.- Thầy Duy Linh khẽ gật, đôi môi thoáng mỉm cười.

Mẹ quả thật là đáng sợ, vô cùng đáng sợ, chỉ với một cuộc điện thoại mà đã có thể lôi kéo thầy chủ nhiệm về dạy kèm cho nó. Chắc mẹ không biết mẹ hại nó thế thâm thế nào đâu.

- Minh Linh, 4 giờ 30 tôi phải đi, em không định đứng ngăn ra như thế cho tới hết buổi chiều chứ? Thầy nói mà không nhìn nó, từng nét chữ thanh thoát dần hiện ra trên bảng. Minh Linh cúi đầu hạ quyết tâm, đành “sống chung với lũ” vậy. Minh Linh chăm chú nhìn lên bảng mặc cho điều ước duy nhất của nó lúc này là ngủ, tay nhanh thoăn thoắt ghi bài. Nhưng hình như “cố quá” thành “quá cố” hay sao mà nó không thể nhìn được ngáp một cái, rón rén đưa tay lên che miệng, cúi gằm mặt xuống.

- Hết phần lí thuyết rồi, em có cần phải lên án trình độ sư phạm của tôi bằng cách ngáp lên lút như vậy không?- Thầy lên tiếng làm nó giật mình, trời, thầy có mất đẳng sau gáy à?

- Thưa thầy, em không cố ý!- Nó thanh minh.

- Đây là phần bài tập tôi đã in sẵn, em thử làm xem.- Có vẻ như không thêm đề ý tới lời thanh minh của nó, thầy đặt tờ giấy xuống, giọng nhẹ tênh:

- Hoàn thành trong 15 phút.- Nói xong liền quay lại ghế ngồi.

Minh Linh cũng im bật, ngoan ngoãn đọc lại lí thuyết và làm bài tập, vừa đọc vừa làm, vừa đọc vừa làm. Bài tập phần này không có gì khó, nhìn lí thuyết là làm được ngay. Minh Linh hơi ức, nghĩ bụng thầy quá xem thường mình, trán nó khẽ nhăn lại. Nó không ngẩng mặt lên mà xem cái cảnh tượng tương phản với sự ảm ức của bản thân. Duy Linh ngồi yên trên ghế, thoải mái quan sát nét mặt không lấy gì làm vui vẻ của cô học sinh, lắc đầu. Vừa làm vừa nhìn lí thuyết như thế, căn bản phương pháp học đã sai hoàn toàn, chẳng trách có thể làm sai khủng bố đến vậy. Bỗng thầy lên tiếng:

- Em cần học thuộc toàn bộ lí thuyết bài này, buổi sau tôi sẽ kiểm tra.

Minh Linh vừa ngước mắt lên, chưa kịp phản ứng thầy đã tiếp:

- Đừng có tụng kinh học vẹt như các bé tiểu học đấy.

Minh Linh : T^T

- Em hãy chọn cho bản thân một phương pháp nhớ khoa học, ví dụ...- Thầy rời ghế và bắt đầu vẽ vờ lên bảng- như thế này...

Thầy Duy Linh đứng tránh sang bên cho nó nhìn, Minh Linh tròn mắt bởi sơ đồ tư duy thầy vừa vẽ, không kịp đờ đẫn lên:

- Thầy vẽ cây đẹp quá!!!

Duy Linh: @@

- Em có thể nắm bắt trọng điểm của vấn đề giúp tôi được không?

Minh Linh gật đầu lia lịa, đáp “Vâng. Em hiểu rồi”. Ngay sau đó lại chuyển sang vẻ mặt đầy đắn đo, suy nghĩ.

- Còn gì thắc mắc nữa?

- Em không vẽ cây đẹp được như thầy.- Nó thật thà.

Bị một câu của Minh Linh làm cho ngẹn họng, Duy Linh không khỏi nghi ngờ:

- Tôi thật sự không hiểu bằng cách nào em vào được lớp chọn một. Giờ thi nộp bài em vừa làm, tôi chấm.

Duy Linh đứng sát bàn, đưa tay ra.

- Đây thưa thầy!- Minh Linh trầm nghĩ, tới nó còn chưa biết vì lí do gì mình có thể may mắn là cái tên cuối cùng trong danh sách lớp nữa là thầy.

Đón bài từ tay nó, thầy xem qua rồi dịu giọng:

- Được rồi, hôm nay tới đây thôi.

Chương 19: Chương 19

Đội bóng thầy khuất hẳn sau cánh cổng nó mới mon men tiến lại gần mẹ:

- Mẹ, làm sao mẹ mời được thầy Duy Linh về dạy kèm cho con? - Thật sự là giọng nó hơi bị run, nó rất mong muốn kết thúc chuyện đáng sợ này, nhưng nếu mẹ nói thầy không cần dạy nó nữa liệu thầy có từ nó không?==”

- Giáo viên là để dạy học sinh, làm gì có giáo viên nào từ chối dạy? - Mẹ vẫn điềm nhiên chú tâm vào laptop.

- Nhưng thầy là thầy chủ nhiệm của con. - Nó đề vào.

- Thầy chủ nhiệm cũng là thầy, với lại thầy con mới ra trường, con nghĩ lương chính thức của giáo viên đủ để thầy con trang trải à? - Minh Linh không thích cái kiểu nói chuyện cách nhau một màn hình laptop này lắm.= Nó không nghĩ xa như mẹ, cũng đúng, haiz, nó đã thần thánh hóa người thầy như diễn viên điện ảnh của mình rồi.= Đấy, thầy đi làm diễn viên có phải sướng hơn không? Có khi fanclub được mấy chục nghìn người hâm mộ cũng nên í chứ.?”>

- Thầy giảng hiểu chứ? - Mẹ vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình laptop.

- Dạ! - Minh Linh hơi nghiêng người - mẹ, mẹ đang xem gì thế?

- Cách rán phòng tôm?

Hỏi chấm. Phòng tôm thì có gì mà phải xem cách rán???

- Chỉ cần bỏ dầu vào, đợi dầu già một tí sau đó thả phòng tôm là được mà mẹ.

- Nói lúc nào cũng dễ hơn làm, nếu đơn giản như con vừa bảo thì đã không có cái đồng trong kia?! - Mẹ rất thần nhiên chỉ tay vào phòng bếp.

Còn nó thì gần như đứng hình khi nhìn theo, các gói phòng tôm bị mẹ bóc tách đang nằm la liệt trên bếp và màu sắc chủ đạo là đen thui lui.

- Mẹ, hôm nay để con nấu bữa tối, mẹ đừng gọi đồ từ nhà hàng nữa. - Minh Linh bắt đầu thu dọn.

- Không vấn đề nhưng đợi mẹ rán xong phòng tôm đã, con ra ngoài trước đi.

Thật sự nó đến chịu với mẹ, đành ngoan ngoãn lại bàn ăn bật TV.

- Quyết không cho người cơ hội trời lên! Chìm này, chìm này! - Tiếng mẹ vang lên từ trong bếp.

Minh Linh ôm đầu, mắt mở to, không biết dùng từ gì để diễn đạt.+.

*

- Tớ ở đây! - Duy Linh khẽ vẫy tay ra hiệu khi vừa thấy Nam Minh bước vào.

- Người đẹp quanh cậu đâu hết mà phải gọi tớ ra thế này? - Nam Minh cười vỗ vai anh, không buồn che giấu sự giễu cợt.

- Toàn xô xiên vớ vẩn. Muốn trốn còn không được... - Nói dứt quãng, khoe môi Duy Linh hơi nhướn lên, mấy thứ này thật quá đau đầu.

- Không trốn được thì ở nhà mà soạn giáo án chứ? Ai đòi lái tới đây? Đối với sự nghiệp trông người cậu phải đặc biệt cẩn trọng. - Nét mặt Nam Minh chuyển sang nghiêm túc rất nhanh, điệu bộ khoa trương không tá xiết, lâu lắm mới có cơ hội chọc ngoáy, phải tận dụng triệt để chứ.

Chợt thấy Duy Linh trừng mắt lên nhìn mình, anh vô cùng mất hứng quay trở lại bộ dạng bình thường.

- Cậu nên xuống nước nhận thua với cô đi, phải nhanh chóng hoàn thành xong chương trình thôi. Mà theo tớ, cậu nên đi giải vận, có lần nào cá cược thắng đâu? Trước đây là bố cậu để rồi phải học thêm cả sư phạm, giờ lại là cô. Duyên góm! - Lắc lắc cốc rượu, Nam Minh nhấp một chút.

- Nhận thua với cô cũng thế cả thôi. Với lại, đã cá cược thì phải chấp nhận. - Duy Linh hơi cười, cái kiểu nói này sao nghe quen thế nhỉ?

- Đáng ra tớ không nên sang Anh trước cậu ba năm, nếu vậy đã có thể “mất thấy tai nghe” phong cách giảng dạy của một trong những giảng viên ưu tú nhất trường cậu. - Cố làm ra vẻ tiếc nuối, Nam Minh nén tiếng thở dài.

- Hối hận đã muộn.- Nhìn màn hình điện thoại, Duy Linh nhú mày, đưa tay tắt nguồn.

- Cô bé gì đó con cô thế nào?- Nam Minh bỏ qua hình ảnh khó chịu của bạn, tiếp tục chủ đề cũ.

Duy Linh thoáng cười khi chuỗi các sự việc lộn xộn có mặt Minh Linh hiện lên trong đầu mình.

- Muốn hỏi về điều gì?

- Tôi nghe nói tính cách của con cái chịu ảnh hưởng rất lớn từ bố mẹ.

- Cái đó chắc đúng.- Duy Linh không phủ nhận, chỉ cần nhìn cái kiểu cha giống ai không thể trộn lẫn của Minh Linh là anh đã lờ mờ thấy giống rồi.- Mẹ tiến sĩ, bố làm ở viện nghiên cứu nhưng có vẻ không được hưởng sự thông minh vượt trội từ bố mẹ, thậm chí môn toán và cũng học kém môn toán nhất. Ra bài về nhà 400 câu lại có thể đánh sai hơn 100 câu lý thuyết.

Nam Minh tròn mắt, không buồn quan tâm tới hình tượng mỹ nam xây dựng bấy giờ ôm bụng cười thành tiếng.

- Quả là vô cùng đặc biệt! Nhưng mà những cô bé xinh xắn IQ thường không cao. Mẹ như thế con chắc chắn là đại mỹ nhân.

Xoay hẳn người lại về phía Nam Minh, Duy Linh từ tốn nhả chữ:

- Thứ nhất, cậu nói thế là xúc phạm hết tất cả những người có giới tính nữ mà tôi quen. Thứ hai, Minh Linh không có chút đặc điểm ngoại hình nào giống cô, không thể xem là mỹ nhân chứ đừng nói là đại mỹ nhân.

- Ái chà, lại còn trùng tên nữa cơ đấy! Hôm nào giới thiệu tôi, không được tiếp xúc nhiều với người có công “đim” cậu triệt để thì quen biết với con gái người đó cũng không tồi.- Gõ nhẹ tay lên mặt bàn, Nam Minh hứng khởi.

- Đừng có phá hoại mầm non tương lai. Cậu có thiếu việc để làm đâu. - Hơi nhức đầu, Duy Linh nấn nhé hai bên thái dương.

- Trên thực tế thì đạo này tương đối rảnh.- Nam Minh thần nhiên.

- Thế thì đi kiếm mối khác, nói cho cậu biết: học sinh của tôi vẫn chưa đủ tuổi đi bầu cử. Hơn nữa, Minh Linh có người để ý rồi, không đến lượt cậu.- Duy Linh cười nhìn bạn, anh đang bầm dập te tua ý nghĩ quái gở của Nam Minh ngay khi nó vừa kịp hình thành.

- Sang năm là 18 rồi, cũng không nhỏ nhắn gì nữa. Với lại tôi cũng đã làm gì đâu, chắc chắn phải gặp một lần cho biết.- Anh vừa dứt lời thì điện thoại reo.

- Alo? Saly à? Anh đang ở Sadin. Ừ. Duy Linh...- Ngó cái khoát tay của đứa bạn, Nam Minh hiểu ý trả lời - Cậu ấy không có ở đây.

- Anh đang nói dối sao Nam Minh?

Giọng nói phía sau vang lên, cả Duy Linh và Nam Minh đều nhất loạt rùng mình. Xét thấy sắp có chiến sự xảy ra, Minh nhận thấy kẻ sách vện toàn nhất lúc này là “chuồn”, nghĩ là làm:

- Anh có việc phải đi trước đây. Hai người cứ từ từ nói chuyện.

Vẫy tay chào Saly, Nam Minh đáp cho bộ mặt thê thảm của Duy Linh một cái nhún vai rồi nhanh chóng biến mất sau cửa kính.

- Sao anh không nghe điện thoại của em?- Saly ngồi xuống vị trí Nam Minh vừa rời đi.

- Máy anh hết pin.

Uống hết chút rượu còn lại, Duy Linh đặt tiền lên bàn.

- Lý do gì khiến mấy hôm nay anh tránh mặt em?- vẫn không chịu buông tha, cô lại hỏi.

- Saly, em không thấy vô lý khi hỏi câu đó sao?- Không nhìn cô, anh toan rời ghế.- Quan hệ giữa anh và em không thân quen tới mức anh phải tránh mặt em.

- Vì Thảo Uyên à? Vì cô ta nói gì đó với anh sao?

Saly cười khẩy, đúng là dạng con gái nhạt thích, cô không nên đánh giá người yêu anh quá cao. Thật tầm thường!

Duy Linh đọc được sự khinh thường trong mắt Saly. Cô ta đánh giá Uyên chẳng phải cũng là đánh giá anh sao? Nếu Uyên tầm thường, vô vị, chẳng phải anh cũng vậy ư? Nếu thế thì phải chăng cô ta cũng rất đáng khinh khi đi thích anh? Duy Linh chán ghét nhất là kiểu phụ nữ như thế này.

- Anh muốn em rõ hai điều. Đầu tiên, mong em đừng xuất hiện quá nhiều trước mặt Thảo Uyên, điều đó không có lợi cho em, cô ấy không như em nghĩ nên em hãy tránh xa một chút. Thứ hai, anh xem em là bạn, em đừng khiến anh đến câu xã giao với em cũng không thể nói.

Chưa kịp ngược mắt lên nhìn, anh đã quay lưng rồi đi. Đôi vai Saly khẽ rung lên, giọng nói lạnh lùng của anh xuyên thấu và thấm độc lên toàn bộ giác quan. “Anh muốn bảo vệ cô ta ư? Em sẽ khiến cô ta mất mọi thứ, kể cả anh.” Mi mắt Saly chớp nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Uyên kết thúc buổi tiệc rượu lúc hơn 11 giờ, cô đã ngà ngà say, loạng choạng xuống xe.

- Cần thận!- Ai đó bước nhanh tới đỡ Uyên từ phía sau. “Ai đó”, cô nhủ thầm, còn có thể là ai được nữa, tim khẽ đập nhanh hơn.

- Sao anh tới đây?- Giọng cô hơi khan, đầu Uyên nhừ như búa bổ.

- Anh muốn gặp em!- Thì thầm vào tai cô ngắn gọn, Duy Linh đón lấy chìa khóa từ tay Uyên, mở cửa rồi dìu cô vào nhà.

Mặt Uyên nóng lên, đôi má cô ửng hồng, dựa hẳn vào người anh. Bao lâu rồi nhỉ? Bao lâu rồi Duy Linh mới nói một câu ngọt ngào tới vậy?

- Em uống nhiều thế!- Đặt cô ngồi xuống sofa, anh toan vào phòng tắm lấy khăn ướt cho Uyên.

- Em không sao, ngồi đây với em một lúc.- Uyên kéo nhẹ tay Duy Linh.

Anh ngồi xuống, chỉnh nhiệt độ điều hòa vừa phải, rót nước đưa cho Uyên. Đôi bàn tay anh nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc bị bung ra.

- Em đói không?- Duy Linh khẽ hỏi.

Thảo Uyên lắc đầu, cô xoay người nằm xuống, gồi đầu lên chân anh. Bây giờ thật sự cô rất mệt và buồn ngủ.

Cả chiều Uyên đã bị sếp phê bình một trận vì để tuột mất hợp đồng quan trọng, cái công ti H.N đó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Chỉ trách cô đã quá xem thường thực lực bên đó. Điều khiến cô cảm thấy ngạt thở nhất, bức bối nhất, người khiến cô thua không phải ai khác mà lại chính là Saly. Khoảnh khắc nhìn thấy cô ta, Uyên đã thật sự bất ngờ. Trong suy nghĩ của Uyên, Saly chỉ là một dạng con gái lăm tiền nhiều của, thích ăn chơi nhưng khi biết cô ta chính là giám đốc H.N, Uyên đã phải tự chê cười chính mình. Cô ta thật sự muốn đấu với cô rồi đây, Uyên nhắm nghiền mắt, giọng cô rất nhẹ:

- Lát em ngủ rồi anh hãy đi nhé!

Nắm nhẹ bàn tay cô, Duy Linh chỉ đáp gọn:

- Ừ.

*

Đặt Uyên lên giường, Duy Linh kéo chăn mỏng lên ngang người cô rồi bước vào bếp, tự pha cho mình một tách cà phê.

Ngồi xuống sofa, mắt anh nhìn quanh phòng khách. Các bức ảnh được Uyên treo ngay ngắn trên tường, đặt ngăn nắp trên bàn, rất nhiều bức. Nhấp một ngụm cà phê, Duy Linh chăm chú quan sát, từ ngày anh là sinh viên năm nhất cho tới khi sang Anh du học, làm việc ở M.P.A cũng đã sáu năm rồi, Uyên đã ở cạnh anh sáu năm.

Ban chiều mẹ gọi điện, dù cố nén nhưng mẹ anh vẫn không giấu mong muốn anh sớm lấy vợ. Anh mới 24 tuổi, còn quá trẻ để bị ràng buộc bởi gia đình. Đôi mắt đen láy dõi thẳng ra ngoài phía cửa kính, mông lung vô định. Uyên là một người con gái tốt, cô thông minh, hiểu biết, hơn hết ở bên cô anh thấy thoải mái và yên bình. Mặc cho trái tim không đập cuồng loạn như lần đầu biết yêu thương, mặc dù cảm giác này quá bình lặng nhưng có lẽ không tìm được người thứ hai khiến anh tình nguyện cạnh bên như Uyên.

Nếu Uyên muốn, anh hoàn toàn có thể lấy cô, không vì sức ép gia đình hay bất cứ tác động nào từ bên ngoài nhưng... Duy Linh dựa hẳn người ra phía sau, một xúc cảm tích cực tràn nhanh sắp cơ thể. Uyên vẫn đang chờ, cô muốn chờ anh ngó lơ trước, cô muốn anh tự nguyện bước vào “năm mò” hôn nhân.

Tĩnh... Tĩnh... Tĩnh...

Duy Linh nhìn dây số lạ rồi nhấn nút nghe.

- Em chào thầy! Em là Minh Linh!

Theo phản xạ, anh ngước mắt lên nhìn đồng hồ, đặt tách cà phê xuống, trên khóe môi Duy Linh một nụ cười dần hiện ra:

- Minh Linh, em có biết bây giờ là mấy giờ không? Minh Linh cần nhìn đồng hồ. Tất nhiên nó biết bây giờ là mấy giờ, nó cố tình gọi vào giờ này mà..)

- Dạ, 12 giờ ạ.

- Em biết tầm giờ này được dùng để nghỉ ngơi chứ? - Giọng thầy siêu nhẹ vang đều bên điện thoại.

Minh Linh chống cằm, thầy cũng biết tầm giờ này để nghỉ ngơi sao? Thế ai, ai đã ra cho nó một đồng bài tập về nhà???

- Vâng ạ. Em xin lỗi thầy nhưng mà... phía dưới tờ đề thầy có ghi là... - Lôi phát tờ bài tập ra, nó định đọc nguyên văn “ Có bài nào không làm được thì gọi điện cho tôi. Chúc em học tốt!”

- Em muốn hỏi bài nào? - Thầy Duy Linh ngắt lời.

- À, dạ. Ở bài 3, trang số 4...

- Em đọc đề đi.

Bỏ lô ba la một hồi, nó vờ gật gù nghe thầy giảng rồi vô cùng lễ phép:

- Em cảm ơn thầy. Hi. Xin lỗi thầy vì đã gọi muộn thế này.

- Không có gì! Chào em!

Ai hại nó tới giờ này vẫn chưa thể ngủ thì người đó cũng không được phép ngủ. Hừ hừ. Lúc chiều nó đã vui vẻ nhảy nhót vì không thấy thầy giao bài tập về nhà thế mà dùng một phút sau khi dọn bát đĩa xong, mẹ từ tốn đẩy tập A4 về phía nó, nhẹ nhàng:

- Thầy Duy Linh bảo mẹ thầy quên giao bài tập cho con, đây là phần bài thầy đã chuẩn bị. Con hoàn thành tới nay đi nhé!

Trong phút chốc nó có cảm tưởng như đang đi trên đường cái bằng phẳng bỗng vấp phải ổ voi. Gạt bỏ phẩm chất của một cô con gái được giáo dục và dạy dỗ tự tế, nó gọi điện cho thầy trong sự cần rút không ngừng nghỉ của lương tâm. +, +

Còn mấy bài nữa? Minh Linh nhắm đếm một lúc, bấm đồng hồ 15 phút yên tâm làm bài.

Một lúc sau, đồng hồ reo, Minh Linh từ tốn rời mắt khỏi đồng hồ bài tập và lại nhún mót.

- Alo, chào thầy ạ. Em xin lỗi nhưng...

- Bài nào? - Thầy đã bắt đầu có vẻ không vui.=))

Minh Linh nén cười, chọn đại một bài nào đấy rồi đọc đề. Bên kia điện thoại, Duy Linh chỉ ước có thể thò tay qua bộ phận nghe nấn chỉnh cái chất giọng lãnh lút kia, định không cho anh ngủ chắc?! Em được lắm! Anh phải cho cô học trò của mình biết thế nào là “vô quýt dày có móng tay nhọn”.

- Dù sao ngày mai tôi cũng không có tiết, nếu em đã ham học như vậy, lại còn thức tới tận bây giờ làm bài tập chi bằng tôi sẽ dành thời gian giảng luôn cho em những câu người ta thường đánh lừa trong đề. Lật trang 5 bài 6...

Duy Linh rồi ghé, pha thêm một tách cà phê, kẹp điện thoại giữa đầu và vai. “Tôi được nghỉ nhưng em không được nghỉ, em không những mất ngủ mà sẽ còn mất tiền đây Minh Linh”. Thư thái thương thức cả phê, anh thấy vô cùng hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 21

Sáng, trời bắt đầu trở lạnh, Minh Linh lười nhác rúc mình trong tấm chăn mặc cho đồng hồ báo thức không ngừng reo âm ỉ.

Ngay khi đồng hồ im bật, dưới sự tự giác cuối cùng còn sót lại cộng lòng dũng cảm vô bờ, nó rời giường, vệ sinh cá nhân rồi thay đồ xuống nhà. Tất cả được thực hiện trong trạng thái “mắt nhắm mắt mở”.=”

Mẹ rời mắt khỏi ti vi ngay khi nó chạm bậc cuối cùng của cầu thang. Nhìn nó một lát, mẹ dịu giọng:

- Lại đây ăn sáng đi Linh.

- Con sắp muộn rồi!- Mặc dù tương đối đói nhưng sự thật là nếu nó không nhanh, 100% nó sẽ muộn học.

- Mẹ sẽ đưa con đi, không ăn sáng làm sao trụ được 5 tiết?

Kéo ghế ngồi xuống bàn. Minh Linh trộn mì rồi bắt đầu ăn. Uống vội cốc sữa, nó theo mẹ ra gara.

Vừa kịp đặt chân và trường thì chuông cũng vừa reo, ngoảnh ra sao chào mẹ, nó phi thẳng vào lớp.

- Tôi qua lại thức khuya học bài à? - Nhi chống tay lên cằm, quay qua nhìn nó – Cậu học vừa thôi, ngủ ít thì sức đâu cho lại.

- Bị ép buộc. - Minh Linh trả lời, mắt vẫn nhắm chặt, tận dụng triệt để thời gian cho bộ phận nhìn được nghỉ ngơi.

- Ai? Ai ép? Ai lại có thể hành động ác độc như vậy? - Sau một hồi hùng hồn thể hiện sự bất bình, giọng Nhi chột nhỏ lại - Đừng nói tớ là di Mai nhé?

- Thầy, không phải mẹ. - Nó chán nản.

- Thầy nào??? - Nhi không giấu nổi tò mò.

- Thầy được mẹ tớ mời về kèm Hóa cho tớ. - Minh Linh từ tốn.

- Hự, sao không thấy cậu nói năng gì? Mà thầy nào lại đã man như thế? - Có vẻ như lướt qua nhan sắc của nó chút đỉnh, Nhi đồng cảm.

- Thầy Duy Linh. - Tới lúc này thì nó không nhắm mắt được nữa rồi, bởi âm lượng chữ “g” kinh thiên động địa của Nhi đã khiến nó tỉnh rụi.

- Cậu nói nhỏ thôi! - Lừ mắt cảnh cáo đứa bạn, nó quay lên rồi lại quay xuống cười cười, trấn an những “nạn nhân” vừa mới giật thót mình như nó rằng “không có gì đâu”! @@

- Sao thầy Duy Linh lại là... - Trình nguyên bộ mặt “luôn luôn lắng nghe lâu lâu mới hiểu”, Nhi háo hức như thể sắp được xem kịch hay.

Minh Linh kể đầu đuôi từ chuyện thầy Duy Linh đã nhanh tay gọi điện thông báo kết quả tới mẹ nó như thế nào đến chuyện mẹ với nó quyết định ra sao khi nói về việc mời thầy; cả buổi đầu tiên thầy Duy Linh đến dạy đến cuộc điện thoại lúc đêm khuya mà đứa ngu ngốc khơi mào là nó và “nạn nhân” cũng là nó luôn, không sót một chi tiết nào. Mới có một ngày thôi mà nó tưởng chừng cả tuần đã trôi qua vậy, dài lê thê. ++

- Có lần nào đối đầu với thầy mà cậu thắng đâu.- Vỗ vai nó, Nhi cảm thông chốt hạ câu cuối – Thầy Duy Linh quá hiểm.

- Quá hiểm!- Minh Linh đau khổ lặp lại.

Giờ nó chỉ có hai con đường: một là chấp nhận bị áp bức, hai là vùng lên và cuối cùng vẫn bị áp bức. Xem ra con đường thứ hai gian nan hơn, đành ngậm đắng nuốt cay chọn con đường thứ nhất vậy.

- Cả lớp chú ý!

Thư kí gõ thước cái cộp trên bàn rồi đứng giữa lớp đồng dục:

- Có một tin vui là lớp mình đã nài nỉ thành công bí thư đoàn trường, miễn cho lớp ta không phải tham gia văn nghệ mừng ngày 20-11.

Yeah!

Nhất loạt con gái lớp nó đập tay ăn mừng, riêng Minh Linh thì vẫn chưa rời mắt khỏi thư kí, rõ ràng nàng ta đã nói xong đâu.

- Còn có một việc nữa, vào ngày 20 lớp mình sẽ tổ chức đi thầy cô. Có ai không đi được không?

Không một cánh tay nào giơ lên.

- Thế thì thống nhất đi cả lớp nhé! 7 giờ 30 tập trung trước cổng trường. Mà lớp mình định ăn ngoài hay ăn ở nhà đây? - An Yên tiếp tục.

- Ở nhà đi, năm cuối rồi mà, nấu ăn cho vui.

Bọn con trai lớp nó hùng hồn.

- Con trai rửa bát hử? - Nhi đứng phắt dậy cười tươi rói.

- Duyệt luôn.

Phe kẹp nơ lớp nó được thể cười ồ lên, năm nay chắc sẽ vui lắm.

- Thôi nàg ời, nàg nói nhanh vấn đề trọng tâm hộ tớ cái, thầy sắp vào lớp rồi! – Bí thư hích nhệ vào tay thư kí.

- Á, tớ quên, mem lớp mình nhà ai có mặt bằng đủ rộng để kéo cả lớp về không? Tốt nhất là hạn chế tối đa việc làm phiền phụ huynh ấy.

An Yên xả xong vấn đề chính, đưa nào đưa nấy mặt mũi trông vô cùng khổ sở và hình sự, căn bản đưa có nhà thì bố mẹ khó, đưa bố mẹ sẵn sàng đi du canh du cư thì nhà lại chật.

Sau khi cắn hao một nửa cái móng, Minh Linh giờ tay:

- Tớ có thể hỏi mẹ căn hộ ở F.S.

Đầu tiên là thộn ra, sau đó lớp nó hú hét ầm ĩ, nhảy nhót tới bến.

- Ăn trưa ở tòa nhà cao cấp F.S. Há há. Thế là đã bàn xong nhá! Đợi ngày nữa là Let's go!

An Yên cười híp mí, vừa lúc thầy vào lớp. Khi ấy Minh Linh mới ngồi thụp xuống trong bộ dạng tương đối thâm trầm, trời, vừa nãy nó mới hùng hồn nói cái quái gì vậy??? T^T Hự.

- Cậu càng ngày càng ra dáng một thành viên năng nổ trong lớp.- Nhi nắm tay nó khiến huyết thái dương của Minh Linh giật giật vài cái trước khi bị câu xỏ xiên làm cho hóa đá.

*

Khóa cổng, Minh Linh chậm rãi đi bộ ra bến xe bus, hôm nay tự dưng nó lại không muốn đi xe. Vừa đi vừa đếm bước chân, lúc trưa nó vẫn chưa nói mẹ chuyện muốn mượn căn hộ ở F.S một hôm.

Gió lạnh thổi qua, quất thẳng vào mặt, mới một đợt không khí lạnh về mà sao cóng kinh dị thế nhỉ?

A...

Minh Linh khẽ giật mình, một bàn tay ấm áp che kín mắt nó, tim Minh Linh rung mạnh, mùi hương thân quen thoảng quanh. Nó ngượng ngùng:

- Anh...

Gia Huy buông tay, anh khẽ cười, nhận ra nhanh như vậy...

- Sao em biết?- Gia Huy bước song song với Minh Linh.

- Mùi thơm.- Minh Linh không nhìn anh, tay nó vịn về viền áo khoác, khuôn mặt ửng hồng.

Nắm bàn tay nó, anh nhìn Linh một lúc, nhẹ nhàng:

- Em đừng thức khuya quá!

Đưa tay lên chạm mắt, nó hỏi ngây ngô:

- Nhìn thấy rõ lắm hả anh?

Anh khẽ gật đầu, ghé sát tai nó, nói nhỏ:

- Hôm nay trốn học một buổi nhé!

Minh Linh tròn mắt, chưa kịp phản ứng gì đã bị anh kéo đi...

*

Từ lúc theo anh lên xe bus, Minh Linh không hỏi anh một câu nào. Bàn tay nó lọt thỏm trong tay anh, sắc hồng nổi rõ trên khuôn mặt, tim nó đập hơi nhanh. Minh Linh đang nghĩ về món quà nó tặng anh, a... a..., lúc làm nó cũng thấy bình thường thôi, giờ đưa anh xong nó mới thực sự cân nhắc và tự đặt câu hỏi: “Lẽ nào bản thân mình đang ngày càng sến?!”

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, những giọt mưa nhẹ bay phất phơ, chạm khẽ lên thành kính tạo thành những hạt li ti dần kết nối vào nhau. Anh Gia Huy chỉnh âm lượng ipod vừa phải, quay sang nhìn nó:

- Sao thế ạ?- Bị anh nhìn như gần cả phút khiến máu nóng chuyển hết lên mặt, nó mỉm cười hỏi anh.

- Em có muốn về nhà ngủ một giấc không?- Giọng anh rất nhẹ.

Minh Linh hơi cúi đầu, không ngờ chỉ một đêm thiếu ngủ mà nó đã tàn tạ như thế, thật may hôm mẹ với nó nói chuyện nó không gặp anh, bằng không chắc chắn anh sẽ lo lắng bội phần.

- Anh đừng hòng hối hận.- Nó nháy mắt, tiếp lời – Đã “dụ dỗ” em đi rồi bây giờ em sẽ dính chặt lấy anh.

Vừa đúng lúc xe bus dừng, anh cười, nắm tay nó cùng xuống xe. Anh Gia Huy bung ô ra, để bàn tay nó trong túi áo khoác của anh, thông thả bước đi trên vỉa hè.

Đoạn đường này có rất nhiều quán ăn, các tiệm fast food khách đông nghịt, nhân viên phục vụ ra ra vào vào liên tục. Cuối đường phía bên phải có một con ngõ nhỏ, anh dẫn nó rẽ vào.

Một tiệm cafe sách nhỏ nhắn 4 tầng nằm yên ở đầu ngõ, có những ô kính nhỏ xiêu trong suốt. Bước vào trong, ánh sáng vàng dịu gọi một cảm giác hết sức ấm áp. Giữa những giá sách, các bàn vuông được kê ngay ngắn. Anh và nó lên tầng hai, nhân viên phục vụ bung đồ ăn qua, mùi ca cao quện với hương thơm của bánh lan nhanh khắp không gian.

- Ngồi đó nhé?- Anh Gia Huy hỏi, ánh mắt anh hướng về phía chiếc bàn ở ngay sát cửa sổ.

Minh Linh khẽ gật đầu. Nó bước tới và ngồi xuống, trước đó tay đã rút ra khỏi áo anh, một luồng khí lạnh lạnh khiến Minh Linh chỉ muốn giấu chặt tay mình trong tay anh mãi.

Xem menu, Minh Linh chọn bánh flan kèm theo đó là một ca cao nóng. Người phục vụ hướng cái nhìn thiện cảm sang phía anh Gia Huy, anh chỉ gọi một tách cà phê sữa.

Ghi chép xong xuôi chị phục vụ vui vẻ nói với nó và anh trong lúc chờ đợi có thể chọn đọc bất kì cuốn sách ưa thích nào có trên giá rồi bước đi.

Bước lại phía kệ sách được kê sau lưng, Minh Linh nhìn lướt qua một lượt và chọn lấy cuốn ngôn tình mà nó đang đọc dở ở nhà. Nó hài lòng khi tìm đúng trang mình đang đọc và chăm chú vào cuốn sách. Phía đối diện, Gia Huy lặng lẽ nhìn nó, xúc cảm yêu thương lan mạnh khắp các giác quan, ánh mắt anh hết sức dịu dàng.

Sự chăm chú của Linh chỉ bị gián đoạn khi chị phục vụ bung đồ ăn lên. Đặt sách xuống, Minh Linh khẽ cảm ơn rồi cầm lấy thìa ăn ngon lành.

- Đọc nhiều ngôn tình sẽ khiến suy nghĩ trở nên phi thực tế đấy!- Anh xoay nhẹ tách cà phê trước khi đưa lên nhấp một ngụm.

- Cái đó còn tùy người, tùy nhận thức mà anh.- Nó ngước mắt lên, huyết thái dương khẽ giật. Hự. Đã biết không nên nhìn vào mắt anh, sao cứ ngu ngốc để bị mê hoặc thế? —” – Hơn nữa cũng có nhiều cuốn viết thực tế và có nhiều điểm tương đồng với cuộc sống hiện tại.- Lấy lại bình tĩnh, nó đáp anh.

- Em thử vào một quán cafe, như thế này chẳng hạn, để ý chừng một ngày xem có bao nhiêu người đẹp tới mức nghiêng nước nghiêng thành? Nhìn thấy đã khó chứ chưa nói tới tình cờ gặp gỡ hay không.

Nghe anh nói làm nó cụt cả hứng, hứ, thực tế phũ phàng nên phải kiếm tìm tình yêu đẹp trong ngôn tình gỡ gạc stress chứ? Đọc để thoải mái tâm tưởng thôi mà. Minh Linh ủ dột:

- Anh, không được dìm hàng niềm yêu thích của em!

Nhìn khuôn mặt ủ rũ như bánh đa nhúng nước của Minh Linh, Gia Huy nén cười, vốn chỉ định chọc Minh Linh một chút mà thôi.

- Cho anh mượn tay em một lát!

Anh chuyển chủ đề nhanh chóng mặt, nó rụt rè đưa tay ra.

Anh lấy từ trong ba lô ra một chiếc lắc bạc, cẩn thận đeo vào tay nó. Minh Linh ngắm chiếc lắc bạc hồi lâu rồi chuyển qua nhìn anh, anh đeo xong vẫn chưa buông tay nó ra.

Gia Huy nắm lấy bàn tay Minh Linh, hôn thật nhẹ lên đấy, Minh Linh thì khỏi cần nói, nó vừa bất ngờ vừa hạnh phúc. Anh buông tay nó ra, đáy mắt ánh lên nét tinh nghịch, nói bằng chất giọng nhẹ nhàng:

- Thật ra, những nhân vật cực phẩm trong ngôn tình không hẳn là không có vài nét giống người ngoài đời thật, mặc dù cực kì hiếm. Ví dụ như khuôn mẫu chung dùng để phác họa nhân vật điển trai đều có nét tương đồng với anh!

Lần này thì nó choáng, Minh Linh không kìm được bật cười. Thật hiếm khi thấy anh thế này, Minh Linh rất vui, bất giác đặt tay lên chiếc lắc chỉ đơn giản kết thành dòng chữ “safe forever”, từ bỏ ý định nhắc anh: nhân vật nam cực phẩm trong ngôn tình đều có một đặc điểm không thể bỏ qua, đó là “cắm thừ”.

*

Anh Gia Huy nói với nó hôm nay anh làm thay ca của bạn ở nhà hàng nên mới 4 giờ 30 anh và nó đã rời khỏi tiệm cà phê sách. Trước lúc vào, anh đưa ô cho nó, dặn nó về sớm nghỉ ngơi.

Minh Linh ngây ngốc một lúc rồi bối rối chào anh. Ở phía sau, Gia Huy vẫn im lặng nhìn theo nó thật lâu.

Chỉ còn một mình, hơn nữa vẫn đang còn sớm, nó chợt nổi hứng muốn đi loanh quanh. Ngang qua các cửa hàng thời trang, những showroom bắt mắt, Minh Linh dừng lại trước cửa hàng bán đàn ghi ta. Nó lặng yên ngắm nhìn qua tấm kính trong suốt...

“

- Anh, có thật là em muốn gì cũng được không?- Minh Linh ngẩng đầu lên nhìn anh đầy mong đợi.

- Em bắt đầu “rào trước đón sau” như thế từ bao giờ hả?- Búng ngón tay nó, anh làm mặt cau có – Không nói nhanh anh rút lại đấy!

Suy nghĩ một hồi, nó chỉ tay:

- Em muốn đàn ghi ta, chiếc này anh.

Vừa nói nó vừa hồ hồ kéo tay anh chỉ vào chiếc đàn ngày nào nó cũng cố tình đi qua để ngắm.

Anh Nguyên sờ trán nó rồi lại sờ trán mình.

- Không nóng! Em thấy không khỏe ở đâu à?

Thôi cười, nó nghiêm túc nhìn anh, vừa nãy mới bảo hôm nay sinh nhật thích gì bảo anh thế mà giờ lại quay ngoắt 180 độ vậy đó.

- Đừng nhìn anh hằm hè như thế! Em không biết chơi đàn, không lẽ mua về để trưng?- Khoanh tay lại trước ngực, anh khề nheo mắt.

- Em sẽ học.- Nó quả quyết.

- Học nổi không?- Anh vẫn không buông tha.

Minh Linh có cảm tưởng bản thân sắp tẩu hỏa nhập ma tới nơi.

- Tóm lại, anh có giữ lời hứa không?

Anh thấy nó tức giận tới mức khuôn mặt đỏ bừng liền phì cười, nhanh chóng thu lại giọng điệu và thái độ cộc nhả.

- Anh mua cho em.

Hơi nghiêng đầu nhìn anh, nó nhỏ nhẹ:

- Chỉ thế thôi hả anh?

Thế nào là “được voi đòi hai bà Trưng”, thế nào là “được đằng chân lân đằng đầu”? Chính là thế này. =))

- Anh sẽ chỉ cô cách đánh ghi ta. Được chưa?

Chờ có từng ấy, nó cười híp mí, ôm tay anh:

- Anh em là nhất!.. “

Nắm chặt lấy ô, Minh Linh ngẩng mặt lên nhìn trời. Chiếc ô nghiêng trong tay nó, từng hạt mưa nhỏ sà xuống tóc Linh, lưu luyến quanh mi mắt...

*

Kết thúc cuộc họp kếp dài gần hai tiếng, Duy Linh rời phòng làm việc, xuống tầng hầm lấy xe.

Con đầu đầu bất chợt khiến anh thấy văng vát, cứ phân thân kiểu này, chẳng mấy chốc mà anh sẽ gục. Chậm chậm quay xe, Duy Linh cần mua ít thuốc. Trong gương thoáng một bóng người, cho xe tấp vào lề đường, Duy Linh nhìn cô bé đang dừng lại trước cửa hàng bán ghi ta. Anh hơi dựa người ra sau, thầm nghĩ Minh Linh làm gì mà cứ đứng ngẩn ra như thế? Anh có nên xuống không nhỉ?

Ở khoảng cách tương đối gần như thế này, anh có thể thu được hình ảnh rất ưng ý.

Chợt chiếc ô chao nghiêng, anh nhìn thấy nó nhắm chặt mắt, ngẩng mặt lên. Không phải định dầm mưa đấy chứ? Trên đời này, chuyện ngớ ngẩn và lãng xẹt nhất mọi thời đại với anh chính là dầm mình dưới mưa.

Duy Linh mở cửa xe, tiến lại gần Minh Linh, tay anh gõ nhẹ lên vai nó.

Minh Linh giật mình quay lại nhìn anh, đôi môi nãy giờ mím chặt chợt lúng túng.

- Em... chào thầy!

Trong phút chốc Duy Linh nhận ra, ngoài những giọt mưa đọng lại trên mi, nơi khoe mắt còn đang trào ra chất lỏng trong suốt, nóng hổi.

- Em có thú vui tao nhã thế Linh?- Duy Linh cười mà như không cười.

- Dạ?- Minh Linh ngờ nghệch, hướng đôi mắt trong veo về phía anh.

- Em nhìn xem có ai trời mưa mà đứng chờ ra ngoài mưa không che chắn gì không?

Nhìn ngó xung quanh một hồi, Minh Linh thật thà:

- Dạ, có thầy ạ!

Duy Linh choáng váng xen lẫn xấu hổ nhìn bản thân vì lúc nãy xuống vội mà quên mang ô, rất hận chính mình đang tự rước nhục vào người.

- Thầy cũng ra bến xe bus ạ?- Minh Linh để ý thấy thầy không đi xe, bên nó chỉ có một chiếc Maybach trắng, dù không biết nhiều về các loại xe nhưng nó chắc chắn chiếc này không hề rẻ. Hôm bữa khi tới nhà Nhi, nó đã thấy chiếc này trong tạp chí xe hơi. Bao nhiêu tiền ấy nhỉ? Minh Linh quên mất rồi. |

- À... ừ...- Duy Linh đáp ứng.

Ngẫm nghĩ một lát, Minh Linh nhoen cười, dịu giọng:

- Thầy không mang ô, em cũng ra bến xe bus. Thầy nếu không ngại thì đi cùng em cho khỏi ướt.

Duy Linh gật ra, chớp mắt. Minh Linh cũng chớp mắt nhìn anh.

- Thế thì phiền em!- Khỏe môi Duy Linh hơi cong lên, anh tiếp trước khi đón lấy chiếc ô trong tay Minh Linh – Để tôi cầm cho.

Lấy điện thoại ra, Duy Linh lướt nhẹ trên màn hình, gửi tin nhắn cho Nam Minh:

“Đến lấy xe giúp tớ. Ở trên đường L.D, trước cửa hàng bán ghi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 22

Chọn lấy vị trí trên cùng, Minh Linh ngồi xuống sát bên cửa sổ. Duy Linh cũng ngồi ngay cạnh. Thấy cô bé lặng im không nói gì chỉ chú tâm nhìn ra phía ngoài cửa kính, Duy Linh khẽ nhích người. Con một môi chọt kéo tới, anh nhắm nghiền mắt, rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, xe bus đã hoàn thành xong một vòng hành trình và trở về đúng vị trí cũ, Duy Linh bất giác nhìn sang vị trí bên, Minh Linh đã rời đi nhưng ở phía trong cùng, chiếc ô vẫn được dựng ngay ngắn.

Cầm chiếc ô lên, Duy Linh mỉm cười, xuống xe. Hôm nay anh đã hành xử bất thường nhưng anh cũng không buồn truy vấn nguồn cơn khiến mình như thế. Lần đầu tiên chứng kiến Minh Linh không làm trò, không tỏ thái độ, không nghịch ngợm, chỉ dịu dàng và tĩnh lặng như nước. Sắc thái này, hình ảnh này thật khiến con người ta rối tâm rối trí.

Tĩnh... Tĩnh... Tĩnh...

Giọng Nam Minh hết sức vui vẻ phủ đầu:

- Duy Linh, chiếc này của cậu quá sức thu hút, hiện giờ người đứng xem, trầm trồ, chụp ảnh đã bao vây chặt kín nó rồi. Ngày mai chắc chắn “em yêu” của cậu sẽ được lên báo với tít nổi đình đưng.

- Nói một câu ngắn gọn, có đưa xe về cho tớ không?

Bình sinh anh ghét nhất là dạng vô kiểu như nói cả ngày mà vẫn chưa đụng tới được mục đích chính, không biết Nam Minh mới du nhập cái thói này ở đâu.

- Hề hề. Rất tiếc tớ hiện không có cách nào đưa em Landaulet Maybach của cậu ra khỏi đám đông. Nhưng mà...

Bíp... Bíp... Bíp...

Tiếng còi vang inh ỏi sau lưng, Duy Linh khẽ nheo mắt vì ánh sáng phát ra từ đèn xe, nghe Nam Minh cười khoái chí, nói nốt câu vừa nãy.

- Tớ là bạn tốt của cậu, đương nhiên không để cậu cuốc bộ về nhà.

Mở cửa xe, Duy Linh đắm một phút nhẹ lên vai Nam Minh.

- Cậu vứt xe tớ ở đâu?

- Trung tâm mua sắm - Nam Minh tỉnh bơ, khước miệng vì nhện cười mà co giật dữ dội.

- Được lắm! Không muốn tớ cuốc bộ về nên lái cái này tới đón tớ?

Nam Minh phanh đột ngột, quay sang Duy Linh nhấn mạnh từng từ một.

- Giấu thêm câu nữa tớ sẽ ném cậu ra ngoài – Thốt xong lời đe dọa, giọng điệu lại từng như thường ngày – Không thể trách tớ được. Dừng từng ấy tiền chỉ để mua một cái xe, mục đích không phải khoe khoang thì là cái gì? Tớ giúp ước muốn của cậu thành hiện thực, còn trách móc là thế nào?

- Trách người khác cũng không nhìn xem, Porsche Boxster S phiên bản mới nhất này bằng lương cơ bản của giáo viên mấy chục năm – Giọng anh chuyển sang cảnh cáo – Đừng có dùng từ “khoe khoang” với tớ, chiếc đây là sản phẩm dùng thử mà bậc sinh thành nhà này mới nhập về, gửi chìa khóa kèm theo phong thư thông báo sẽ trừ hơn một nửa tiền lương mỗi tháng để thanh toán chi phí xe, hoàn toàn bị ép buộc. Giờ tớ gần như là dân vô sản rồi, đi xe mà sản xuất ra tiền mặt thì tớ cũng sẵn lòng lắm.

Nhắc lại mới thấy tức, ít nhất là 10 năm tới anh sẽ luôn bị từ lương. Bỏ anh quả thật đi một nước còn cao hơn trời.

- Vô sản? Với từng ấy lương mà chỉ bị trừ đi một nửa thì bố cậu vẫn còn nhân đạo chán.

Duy Linh khẳng định:

- Rất "nhân đạo".

- À, nhân tiện đề cập tới vấn đề sản xuất ra tiền... - Nam Minh ngừng lại, Duy Linh nhận thấy cặp mắt thẳng bạn thân đang chạy loạn trên người mình, cảm giác ón lạnh luân chuyển liên hồi - Thật ra ngoại hình của cậu mà đi làm trai bao sẽ thu được rất nhiều tiền từ các quý cô.

Duy Linh găm lên:

- Cậu có ngậm miệng lại không? Hay muốn trong suốt một tháng tới không nói năng được gì?

Nam Minh cười lớn:

- Tớ chỉ là khuyên chân thành thôi - Dứt lời, rất biết điều chuyển tâm lái xe.

*

Minh Linh tra chìa vào ổ khóa, hất nhẹ phần tóc đã bị mưa làm ướt, bên tay áo còn thoảng mùi nước hoa lạ.

- Con về rồi à? - Mẹ từ trong ra, có vẻ chuẩn bị đi đâu đó.

- Dạ! – Nó đáp lời rồi tháo giày bỏ vào tủ.

- Chị Vi mời ăn cơm, cũng không còn sớm nữa, đi thôi Linh!

Mẹ đẩy cửa, bung ô ra, nhìn nó như chờ đợi, Minh Linh lăm bầm, a, nó vừa mới tháo giày xong (_ _ !) Đi giày vào, nó khóa cửa, bước theo mẹ. Minh Linh cứ nghĩ hai mẹ con sẽ như thế này cho tới khi đến nhà anh họ nó. Chợt mẹ lên tiếng:

- Minh Linh, con thích làm nghề gì?

Suy nghĩ một hồi, nó vẫn chưa biết nên trả lời mẹ thế nào vì thực ra nó cũng không biết nó yêu thích nghề gì cả.

- Hồi mẹ bằng tuổi con, mẹ cũng không biết mẹ muốn làm gì và luôn nghĩ rằng dù muốn làm gì mình cũng cần học, cũng cần kiến thức nên đã nỗ lực ở tất cả các môn. – Mẹ khẽ cười, dường như nhận ra sự lúng túng của nó nên mới mở lời trước.

Tò mò nhìn mẹ, nó hơi mím môi rồi hỏi:

- Sau đó thì sao ạ?

- Đến ngày đăng kí hồ sơ dự thi mẹ vẫn không biết nên chọn gì, ông bà ngoại đã hướng mẹ theo ngành y, với thành tích học tập lúc đó mẹ cũng nghĩ mình

hoàn toàn có khả năng đậu, có thể học để trở thành bác sĩ giỏi. Hồi cấp ba, sách vở là niềm yêu thích duy nhất của mẹ nên kết quả học tập rất tốt. – Đôi mắt mẹ khẽ động, nó thấy một tia sáng bùng lên từ nơi đó, mẹ tiếp – Nhưng mẹ biết một bác sĩ giỏi là chưa đủ, một bác sĩ tốt, yêu nghề và tâm huyết với công việc mới là quan trọng nhất. Lương tâm và tấm lòng của những người làm y quá lớn mà mẹ thì tự cảm thấy mình không có đủ những tố chất ấy.

Mình Linh thăm nghĩ mẹ nếu là bác sĩ thì tốt nhất không nên làm ở bệnh viện nhi, hắc hắc, mẹ nó không dọa cho trẻ con khóc um lên đã là tuyệt vời lắm rồi.

- Cuối cùng đến ngày nộp hồ sơ, dưới sự an tâm của ông bà ngoại con, rốt cục mẹ lại không nộp và cũng quyết định không thi đại học năm đó.

Một tia kinh ngạc lướt xẹt qua đáy mắt, nó thật sự bất ngờ.

- Ông bà ngoại con đã hết sức tức giận, từ nhẹ tới nặng đều dùng hết, thậm chí còn đe dọa sẽ không để ý hay quan tâm tới con đường sau này của mẹ nữa, thấy cô thì hết sức can ngăn, có người còn tưởng mẹ có nỗi khổ riêng, tới bạn thân mẹ còn nghĩ mẹ gặp vấn đề về tâm lý. – Trên khuôn mặt mẹ, các đường nét nghiêm nghị hoàn toàn bay biến, mẹ cười vui vẻ như thể đó là một trải nghiệm thú vị và hài hước – Khi bạn bè chong đèn ôn thi thì mẹ xách ba lô đi du lịch, giới trẻ ngày nay gọi quãng thời gian đó là "gap year", nhỉ?

Gật đầu cái rụp kèm theo thanh âm nhỏ lí nhí “Vâng”, Minh Linh vẫn chưa hết chấn động. Thời của mẹ không thi đại học mà xách ba lô đi du lịch thì phải gọi đó là hành động siêu dũng cảm luôn ấy.

- Khoảng thời gian xách ba lô đi đó, mẹ được thử rất nhiều công việc, cuối cùng cũng chọn được thứ mình yêu thích và muốn học. Mẹ biết điều khiến ông bà lo lắng là sức học và khả năng của con gái không được như con trai, sợ mẹ cách năm sau mới thi kết quả sẽ không tốt. Nhưng điều đó là không đúng, không phải khả năng của con gái hay sức học kém hơn, điều khiến có sự chênh lệch ở đây chính là ý chí và sự cố gắng. Ý chí và cố gắng đã giúp mẹ bước vào cánh cổng trường đại học mẹ mơ ước. – Hơi nghiêng đầu, mẹ khẽ nheo mắt, giọng điệu hết sức đụ dăng – Chắc chắn con phù hợp với ngành nghề nào đó mà con chưa phát hiện ra, thời gian còn dài, con cứ thông thả suy nghĩ mà lựa chọn. Chỉ cần tìm được đúng đam mê, dù là ngành nghề gì mẹ cũng tin tưởng con sẽ đạt được những thành tựu nhất định.

Sao giờ Minh Linh mới phát hiện ra mẹ gần gũi và tâm lý đến thế nhỉ? Nó không tự chủ nhoeo miệng cười, chẳng thấy mẹ giáo huấn việc chọn ngành gì để dễ xin việc, cũng chẳng thấy tấm hơi của ép buộc, nó thoải mái vô cùng. Hắc hắc. Một ý nghĩ chợt lóe sáng, Minh Linh sầm bộ mặt gian tà, cười hỏi mẹ:

- Nghĩa là con cũng có thể "gap year" hả mẹ?

Như đoán trước câu hỏi của nó, mẹ một chút biến sắc cũng không có, giọng đều đều:

- Tất nhiên là có thể... - Mắt mẹ sáng lấp lánh nhìn nó, bỏ nốt câu cuối – nếu con cũng xách ba lô đi mà không nhận bất kì trợ cấp nào từ gia đình.

Mặt Minh Linh tối hù, chuyện này thật khó khăn nha, nó đã bao giờ đi làm thêm đâu, còn chưa chạm tới bờ của cảm giác kiếm ra tiền nữa cơ.

Mẹ và nó đi qua khoảng khuôn viên rộng, xanh mướt. Thoảng trong không khí là mùi cỏ hòa lẫn. Dọc con đường dài thẳng tắp, những chiếc ghế đá được đặt ngay ngắn và cách đều nhau. Không gian tuyệt đối yên tĩnh. Khu biệt thự này quả là đáng giá tiền, tìm đâu được một nơi như thế ở gần trung tâm thành phố?

Anh họ với chị Vi lấy nhau hơn hai năm, chỗ này cũng gần nhà nó nhưng số lần Minh Linh tới đây chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khoảng chừng một phút sau khi nó nhấn chuông liền có người mở cửa.

- Di đến rồi ă? – Chị Vi cười tươi đứng sang một bên nhường đường cho mẹ. Mẹ chỉ gật nhẹ, thoáng nhìn qua bụng của chị Vi rồi mỉm cười.

Chị hơi đỏ mặt, nhìn lại nó, Minh Linh lễ phép “Chào chị Vi”, giọng chị vui vẻ:

- À, Minh Linh! Chị có cái này cho em! – Nói xong liền kéo nó vào nhà.

Minh Linh đưa mắt về phía mẹ như dò hỏi ý kiến.

- Con đi với chị Vi đi!

Chỉ một lúc sau chị Vi và nó đã ở phòng ngủ trên tầng hai.

- Ở đây đợi chị một lát nhé! – Chị buông tay nó.

- Vâng! – Nó đáp.

Đưa mắt nhìn quanh căn phòng rộng rãi, nó thích thú với cách trang trí và bày biện ở đây, rất trang nhã tự nhiên lại không mất đi sự quý phái. Mỗi lần Linh tới đây là một lần căn phòng này đổi màu, hắc, nó đến là báỉ phục hai anh chị.

- Minh Linh, xem có thích không? – Vừa lúc nó đang ngơ ngẩn thì chị tiến ra, trên tay là một chiếc váy ngắn màu đen đính hạt lấp lánh theo chiều dài tạo dải đường cong hết sức bắt mắt.

- Chị tặng em ă? – Nó bối rối nhìn.

- Không tặng em chiếc lễ để chị mặc? – Buồng một câu bông đùa, nét mặt chị Vi biến đổi không ngừng – Lần trước đi Sing, chị lựa mãi mới tìm được chiếc này, may mà lại có số của em.

- Em cảm ơn! - Linh rạng rỡ, trong mắt đều là ý cười.

Bước lại phía cửa kính, chị Vi kéo rèm. Phía dưới, các cột đèn đã được thấp sáng, bám quanh con đường.

- Sau này Linh thường xuyên đến chơi với chị nhé! Em đừng ngại gì cả.

Mình Linh khẽ gật đầu “Dạ”. Ở bên họ ngoại, người nó hay tiếp xúc nhất cũng chỉ có anh Minh Anh và chị Trang. Chị Trang rất dễ gần lại vui tính còn anh Minh Anh thì hơi đáng sợ một tẹo. Chuyện gia đình anh Minh Anh nó chỉ loáng thoáng nghe ba mẹ kể vài nét. Với rất nhiều biến cố đã xảy ra, sâu trong nó, Minh Linh thật sự khâm phục anh họ, khâm phục ý chí của anh, gần như xem anh là thần tượng, vậy nên lúc biết tin anh sắp lấy vợ, nó tin tưởng tuyệt đối vào người anh lựa chọn. Quả thật chị Vi khiến Minh Linh không chê được điểm gì.

Nghe thấy tiếng động từ cầu thang, Minh Linh nhìn ra cửa vui vẻ:

- Chào anh Minh Anh!

- Lâu lắm mới thấy cô đến nhà anh chơi! – Anh nhìn nó cười. Minh Linh ngo ngắc ngắc, hắc, anh họ nó đúng là soái của soái, nữ nam của nữ nam.

- Đi công tác suốt thì làm sao gặp Minh Linh được? – Chị Vi liếc anh họ nó một cái, đi ngang qua Vi thì thầm – Minh Linh, em mà còn mờ mắt to thêm chút nữa là giống nhân vật trong manga đấy.

Mình Linh ho nhẹ, mặt đỏ lựng lên, nó muốn tìm hồ để chui. ==”

- Vậy anh ở nhà, vợ nuôi? – Anh Minh Anh kéo tay ôm chị Vi, khoe môi hơi nhếch lên.

- Em sẽ nói với con, cha của con muốn mẹ nuôi. – Chị Vi không khách khí đáp lại.

- Thế đợi lúc con chào đời đã! – Hôn nhẹ lên môi chị Vi, anh háy mắt.

Oh... oh... mặt nó đỏ, tai nó nóng á... Hai người kia có biết nó đang hiện diện ở đây không, Minh Linh đưa tay lên che mặt, nhích, nhích, nhích để đi ra.

- Con che gì? Cảnh đó 10+ thời giờ còn chưa đỏ mặt, con sắp thành 18+ rồi thì đỏ mặt cái gì? – Giọng mẹ có chút không hài lòng. Một cặp mắt, hai cặp mắt, ba cặp mắt trong phòng đều nhất loạt mở to nhìn người đang đứng ngoài cửa.

- Còn không xuống ăn cơm?!

Mẹ vừa dứt lời nó liền lập tức theo sau, hai anh chị cũng nhìn nhau một cái rồi xuống nhà cùng. Haiz, sức sát thương của mẹ nó thật là lớn nha! :3

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23

Dùng xong bữa tối, Minh Linh chào chị Vi và anh Minh Anh để về sớm. Mẹ đưa ô cho nó về trước.

Vào tới nhà, lên đến phòng, nó ngây ngất nhìn đồng bài tập chất chồng cao cao cao mãi mà rất muốn nấc cụt, lại còn học thuộc để kiểm tra nữa. Thật đúng là không ai khổ bằng học sinh mà. =.=

Mình Linh ngồi vào bàn, suy nghĩ. Nó thích làm gì? Nó muốn làm gì? Gõ gõ ngón tay xuống bàn cho tới lúc mỏi nhừ vẫn chưa biết bản thân thích gì, muốn gì?

Lắc lắc đầu cho mấy thứ này rơi hết ra. Nó lăn tăn cái gì không biết, còn mấy tháng nữa cơ mà. Cặm mặt với mấy cái đề toán, Minh Linh chính thức vứt bỏ vấn đề tương lai vào xô nhà.

Bàn tay thanh mảnh lật nhẹ từng trang giấy, tiếng sột soạt hòa âm với chiếc vòng đang lúc lắc, phát sáng trong đêm...

*

Với tay bật đèn, Gia Huy thả ba lô xuống bàn. Anh ngồi thử xuống ghế, nắn nhẹ hai bên thái dương. Đầu đau nhức, đưa tay lấy lọ thuốc trên giá, không may đánh rơi tập tài liệu xuống nhà.

Cúi người nhặt đồ, ngón tay Gia Huy chợt cứng ngắc khi chạm vào phong bì màu vàng.

Cốc... Cốc... Cốc...

- Ngủ chưa Huy? – Mẹ nhẹ hỏi.

Không nghĩ gì nhiều, Gia Huy mở cửa phòng.

- Vẫn chưa ạ. – Anh đáp, tầm mắt di chuyển xuống khay đồ mẹ đang bụng.

- Ăn chút cháo đi, mẹ mới hâm lại cho nóng đấy.

Anh cười, đón khay đồ từ tay mẹ:

- Con cảm ơn. Muộn rồi, sao mẹ chưa ngủ ạ?

Bước sang một bên nhường đường ý mời mẹ vào rồi anh cũng bước theo ngay sau.

Đặt khay đồ ăn xuống bàn, Gia Huy thu dọn nốt tập tài liệu anh đánh rơi ban nãy.

- Con quyết định thế nào Huy? – Nhìn thấy phong bì trên tay anh, mẹ lên tiếng.

- Con vẫn chưa biết.

Gia Huy lấy thuốc uống, chờ đợi cơn đau đầu dịu đi. Trong đôi mắt nâu ấm, từng dòng suy nghĩ chao đảo như gặp bão, anh thật không biết nên quyết định thế nào.

- Vì Minh Linh phải không? – Mẹ trêu mếu nhìn anh, khóe môi nở một nụ cười nòng hậu.

- Vâng.

Mẹ chạm khẽ lên vai anh. Không ai thương và hiểu con bằng cha mẹ và không ai hiểu Gia Huy bằng mẹ anh. Chỉ cần nhìn anh là bà đã đoán biết tất cả, hơn ai hết bà hiểu anh đang phải gồng xé nội tâm khổ sở như thế nào.

- Không muốn đi thi đừng đi. Chuyện gì đã qua con cứ để nó qua thôi Huy. Nhớ đi ngủ sớm!

Mẹ buông tay rồi rời đi:

- Mẹ ngủ ngon! – Gia Huy quay người sang phía mẹ.

- Ủ. Con cũng thế!

Đóng cửa lại, Gia Huy mở ngăn kéo lấy tấm thiệp màu tím ra, tay anh bắt giắc lần theo từng đường nét được viết ở trên đó. Nụ cười hồn nhiên, ánh mắt trong veo của Minh Linh như hiện ra, ấm áp và mềm mại bao quanh trái tim anh. Nếu ích kỉ giữ Minh Linh bên mình, nếu chôn chặt quá khứ, liệu anh có thể thanh thản ở bên người con gái anh thương yêu. Gia Huy để thiệp vào lại ngăn kéo, xe bỏ mép trên cửa phong bì, rút giấy ở bên trong ra, bắt đầu điền vào phiếu nhập học.

Nếu có thể giữ được nụ cười của Minh Linh, nếu có thể lựa chọn để không làm Linh tổn thương, nếu có thể để Linh đến với những người xứng đáng hơn, khiến Linh hạnh phúc hơn thì vì sao anh không lựa chọn?

Kí tên, Gia Huy buông bút, dựa người ra hắt phía sau ghế, mắt nhắm nghiền...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 24

Hai ngày thi nữa trôi qua, Minh Linh cuối cùng đã hoàn thành xong một môn kiểm tra giữa kì. Hôm qua nó với Nhi thống nhất sẽ chơi bài chút đỉnh vào tối nay. Minh Linh chống cằm, bao giờ cho đến tối, nghĩ nghĩ một hồi lại cúi đầu nhìn vở, mấy hôm thi quên mất lí thuyết thầy ra về nhà chưa học. Hận chết luôn!

Lấy bút kim tuyến xanh đỏ tím vàng đủ loại ra, nó bắt đầu vạch vạch, vẽ vẽ. Dùng bút đỏ vẽ cả mấy vòng hoa hòe hoa sói. Tóm lại chữ thì ít mà hình thì

nhiều, hơn nữa hình cũng chẳng liên quan tới nội dung nhưng Minh Linh càng nhìn càng thấy hài lòng, càng đọc càng thấy mình sáng dạ, càng vẽ càng thấy mình có nhiều hoa tay. :3

Cứ thế nó vừa lú lo vừa vẽ vui cho tới khi hết đồng lí thuyết trong vở. Mãi mê say sưa quá cho nên có người nhẹ bước vào rồi đứng đằng sau lúc nào cũng không biết.

Duy Linh nhìn chăm chăm vào đồng hình kì dị trên giấy, đây là cái gì??? Trong đầu tỉnh tỉnh liên hồi vài tiếng, cái này không phải sơ đồ tư duy anh mới dạy hôm bữa đấy chứ? Hự, nếu thế thì quả thật anh quá thất bại mà. (._.!).

Minh Linh đang tập trung tô vẽ bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nó hít một ngụm khí lớn, mùi hương này, mùi hương này...

- Thầy...! – Vì quay ra sau quá nhanh nên lưng nó va thẳng vào mép bàn, đau chết đi. Minh Linh cắn răng để không thốt ra tiếng kêu, thở nhẹ - Thầy tới lúc nào vậy ạ?

- Vừa mới. – Duy Linh thần nhiên.

Lầm bầm, lầm bầm, ở nhà không ai nói cho thầy phép lịch sự tối thiểu là phải gõ cửa trước khi vào phòng người khác sao? Nó suy nghĩ rồi là rút tim thể mà thầy cứ thần nhiên như không thể à??? =.=

- Lúc này tôi có gõ cửa mà em không nghe. Chắc em đang mải học quá, kiểu này là kĩ lí thuyết lắm rồi đây.

Ánh mắt Duy Linh hướng thẳng vào tiết mục “bé tập tô”.

- Cũng tương đối thôi ạ. – Minh Linh dè dặt.

- Giờ tôi sẽ kiểm tra lí thuyết của em. Tôi hỏi, em chỉ việc trả lời đúng hay sai trong vòng 8 giây.- Duy Linh ngừng lại – Đã bắt đầu được chưa?

- À, dạ, được rồi. – Nó đáp, rõ ràng điều hòa chỉ ở 30 độ C, vô cùng mát mẻ mà sao Minh Linh cảm thấy lạnh sống lưng và rét co ro thế này?

Câu trả lời sẵn sàng ngắn gọn của Minh Linh đã bắt đầu cho hơn 30 phút hỏi bài cũ vô cùng dã man. Kiểu câu hỏi của thầy Duy Linh là dạng dạng như thế này “Một con gà có hai chân?”, “Có hai chân thì gọi là gà?”. Hỏi liên tù tì, thậm chí không bỏ sót một dòng trong vở. Vừa nãy học vội chủ kíp nhớ những ý cơ bản, đoán thầy ra trắc nghiệm, lơ mơ kiểu gì cũng tích đúng, ai ngờ... thầy nó quá “cáo già” khiến Minh Linh sai hơn một nửa số câu được hỏi. Khi kết thúc, trong mắt nó đâu đâu cũng là bi thương, đứng dậy.

- Em xuống nhà lấy nước một lát được không ạ?

Duy Linh gật nhẹ, tới khi Minh Linh rời khỏi, không tự chủ khoe môi khê cong lên, trong lòng vô cùng vui vẻ. Thoáng thấy điện thoại Minh Linh đang ở trên bàn, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng...v

*

Minh Linh quay lại với một khay đồ uống có tới bốn, năm loại sinh tố. Mẹ nghĩ sao mà trong hơn một tiếng còn lại thầy và nó có thể uống hết từng này? Hại nó bụng nặng đến bại cả tay.

Đặt đồ uống xuống bàn, ngẩng đầu lên Minh Linh mới phát hiện ra thầy Duy Linh đang dựa lưng vào ghế và nhắm mắt, nói ngắn gọn là hình như đang ngủ.

Nó bước từng bước nhẹ tới cạnh thầy, suy nghĩ gì đó lại bước tiếp cho tới khi khoảng cách giữa hai người chỉ là một cái chạm tay. Lần đầu tiên Minh Linh tiếp xúc với thầy ở cự li gần như thế này. Mi mắt nó chớp nhẹ rồi lại chớp. Cả hai bên tai thầy Duy Linh đều có lỗ bấm????!!! Minh Linh thật sự rất nghi ngờ vào thị lực của mình, đến nó còn chẳng có lỗ bấm nào mà tại sao một nhà giáo như thầy lại có tận hai? =.=

Như trong những bộ phim Hàn xèng nó xem, cộng thêm hàng hà sa số các MV ca nhạc, mây mây gió gió gì đó nữa, phàm là người bấm lỗ đều rất ăn chơi, nhìn vô cùng ngẫu đặc biệt đều có nhà đẹp, xe xịn và gái theo. Nhìn kiểu gì cũng không thấy thầy giống dân vô sản nhưng rõ ràng tới xe máy thầy còn chẳng có, hai lần đến nhà nó toàn là đi bộ nhá!

Mệt đầu quá, Minh Linh lùi lại phía sau, uống hơn nửa cốc sinh tố rồi bấm điện thoại, phải thức thầy dậy thôi.

Điện thoại reo ỳnh ỏi. Duy Linh khẽ cựa người tỉnh giấc., bắt giác gặp ánh mắt phản kích quá độ của cô học trò, cất giọng trầm trầm

- “Nhân cư vi bất thiện”.

- Rảnh rồi quá sẽ khiến người ta làm điều xấu. – Minh Linh thần nhiên chuyển ngôn ngữ sang cho nó thuần Việt, í, không biết ai tranh thủ thời gian nó xuống nhà để ngủ, lỗ mắt của nó hai mươi phút đây này.

Im ắng... Im ắng...

Minh Linh ngước mắt, phát hiện thầy đang nhìn mình chăm chăm, tây cầm cốc sinh tố run run. Gì mà nhìn nó với ánh mắt như thế?

- Minh Linh!

- Dạ? – Nó chột dạ, a... a... thầy câu giờ quá đề...!!!

- Em không thích học môn tôi dạy đúng không?

Thầy Duy Linh vừa hỏi vừa viết mục bài mới lên bảng. Cắn móng tay chán chê, nó lí nhí:

- Chỉ hơi hơi không thích thôi ạ! – Nói xong tự rửa xả chính bản thân mình, cực ghét chứ hơi hơi cái nỗi gì? ==”

- Sau một tháng nữa nếu em qua bài kiểm tra của tôi, tức là dưới 6, em sẽ không cần học thêm nữa. – Vẫn không nhìn nó, thầy tiếp tục viết viết.

Hai mắt Minh Linh sáng lên:

- Thật ạ???

- Thật! – Duy Linh khẽ xoay người, đôi mắt đen thoảng chút đắc ý, nụ cười nhìn qua có vẻ rất chân thành.

- Nhưng lỡ mẹ em không chịu. – Nát óc suy nghĩ nó buông một câu, trong lòng hơi ngờ ngợ sự tốt bất thường của thầy.

- Lại đây! – Thầy ra hiệu cho nó đến gần.

Duy Linh khẽ cúi xuống, nói nhỏ vào tai Minh Linh. Ý cười từ khóe mắt ngày càng đậm khi trông thấy hai má Minh Linh đang dần ửng hồng.

- Như thế... - Nó cắn môi nhìn thầy.

- Chỉ cần nói vậy mẹ em chắc chắn đồng ý, hơn nữa cũng sẽ không mời thêm ai dạy kèm hóa cho em đâu. – Duy Linh cam đoan.

- Nhưng... - Vừa định ngẩng lên, suy nghĩ xong lại cúi xuống, nó điên rồi, dạo này tiếp xúc ở cự li gần với thầy nhiều quá nên phản ứng có phần không giống như bình thường, nếu tiếp tục nhìn thầy nó không dám chắc mình còn có thể rời mắt đi hay không?

- Hay em lo không qua nổi bài kiểm tra của tôi?

Hừ, 6 điểm thi có gì mà không qua chứ? Vậy thi bắt ôn ở chỗ nào, chỗ nào chứ? Chắc nó cả nghĩ rồi, không dạy nó thì thầy dạy người khác, lẩn tẩn cái gì??? Nghĩ thế nó cật lực lắc đầu đáp:

- Không phải thế ạ!

Thầy Duy Linh lại quay người lên bảng:

- Cứ thống nhất như thế. Bắt đầu ghi bài đi. Hôm nay học dung dịch và sự điện li.

Minh Linh len lén liếc đồng hồ, nó vừa trực tiếp tham gia vào màn câu giờ của thầy, tóc... tóc... tóc... tổng cộng là lãng phí 40 phút rồi, mẹ nó mà biết nó dốt tiền như thế này không hiểu sẽ có cảm tưởng gì?

- Tôi sẽ chỉ lấy nửa học phí của buổi hôm nay thôi. – Giọng thầy vang đều.

Nó mở to mắt, nhìn xung quanh, chết rồi, chắc chắn là thầy có mắt ở phía sau rồi, im lặng cật lực ghi chép mục đề.

- Muốn nhớ bài lâu thì sau khi học cần đọc qua bài ngay, mỗi ngày đều phải ôn lại một lần, ôn kĩ lí thuyết mới chuyển sang làm bài tập. Đối với Hóa không yêu cầu em quá thông minh, chỉ yêu cầu em chăm chỉ. Học đối phó như em hiện giờ thì sợ là lần sau không chỉ đánh sai hơn 100 câu lí thuyết thôi đâu, biết chưa?

Nhìn nụ cười như có như không trên môi thầy, mặt Minh Linh xám ngoét. == Thầy đúng là không bỏ qua bất kì cơ hội nào bằm dập nó nha. ==

Kết thúc buổi học, nó rất chi là tự giác ngồi tụng một lần toàn bộ lí thuyết của bài rồi vẽ vờ sơ đồ tư duy dán khắp phòng khách.

Xong việc, hớn hờ xuống nhà tìm mẹ, nói nguyên văn những gì thầy đã dặn, trong lòng hơi thấp thỏm.

Mẹ rời mắt khỏi laptop, nhìn nó rồi ừ, sau đó tiếp tục nghiên cứu cách làm bánh trong khi nó thì cứ đờ đờ. Ồ, thế là ừ à? Thế là xong à???

- Còn việc gì nữa sao Linh? – Mẹ ngẩng mặt lên nhìn nó.

- Dạ không... à có... à không... - Minh Linh ấp úng.

- Có hay không?

- Dạ có. Lớp con tổ chức nấu ăn tại nhà, um, mẹ có thể cho bọn con mượn căn hộ ở F. S không ạ? – Nó vắn vắn ngón tay, nhìn mẹ rất thành thực và

tội nghiệp, tóm lại là trung nguyên bộ mặt năn nỉ cực đáng thương.

- Vẫn còn phải hỏi sao? Chẳng phải con đã tự quyết rồi hả? – Mẹ liếc qua bộ dáng của nó chưa đến một giây rồi quay đi.

- ... - Trước sự ngạc nhiên vô bờ “Ủa? Sao mẹ biết?” của nó mẹ chỉ thần nhiên “Thư kí lớp con lúc nãy vừa gọi điện cảm ơn liên hồi vì mẹ cho mượn căn hộ để tổ chức, An Yên còn rất lễ phép đảm bảo sẽ cố gắng không gây phiền hà cho các căn hộ xung quanh và dọn dẹp sạch sẽ nữa. Như thế mẹ còn có thể nói không sao?”

Hớ, con bé này nhanh quá nha! ^^ Thế là tảng đá đè nó mấy hôm đã chính thức được nhắc ra và quăng về vô cùng. Hôm nay là ngày gì mà toàn chuyện tốt. :3

- Hi hi. Con cảm ơn mẹ! – Cúi người thơm má mẹ một cái rồi nó chạy biến.

Mai hơi sưng người vì hành động bất ngờ của con, khẽ mỉm cười lắc đầu “Trẻ con dễ mua chuộc”.

Ngón tay lướt nhẹ lên màn hình điện thoại, Mai chọn số Duy Linh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25

7 giờ 30 Nhi đã có mặt ở nhà nó, Minh Linh xin phép mẹ rồi hai đứa “dắt nhau” tới Megastar. Trong lúc Nhi mua vé thì nó nhận nhiệm vụ mua bỏng ngô và nước uống.

Bình thường thì không đông lắm nhưng ai bảo hai đứa dờ hơi rủ nhau đi xem phim vào giờ đẹp ngày đẹp, trách sao lại đông? Nhìn bên kia thấy Nhi sắp mua được vé rồi còn nó thỉnh thoảng lại cứ phải thò đầu ra xem còn bao nhiêu người nữa mới tới lượt mình.

“Có cháy, có cháy

Hỏa hoạn, hỏa hoạn

Có cháy, hỏa hoạn...”

Bất chợt chuông điện thoại của ai đó reo ỳnh ỏi, Minh Linh cũng như mọi người nháo nhác nhìn quanh xem âm thanh phát ra từ đâu. Nhạc chuông đã rõ là kinh dị còn điều chỉnh to không đỡ được, sợ không ai biết mình đặc biệt chắc? ==”

Ồ, nhưng sao nó cứ có cảm giác điện thoại trong túi cũng đang rung nhỉ?

- Này cháu gái!

Minh Linh hơi giật mình nhìn người vừa gọi nó:

- Dạ?

- Sao cháu không nghe điện thoại đi? – Bác gái nhìn nó khó hiểu.

Yup. Minh Linh đánh ực, thấy mọi người đang đổ dồn ánh mắt về phía mình, ý định thanh minh “không phải của cháu” tan thành mây khói, thò tay vào túi lấy ra vật chứng.

“Có cháy, có cháy

Hỏa hoạn, hỏa hoạn

Có cháy, hỏa hoạn...”

Minh Linh từ bộ dạng “cháu bị oan” chuyển sang “tôi là người vô hình”. Chưa kịp chọn nút nghe điện thoại đã tắt ngúm, lại còn số lạ chứ. ==”
Aaaaaaaaaaaaaaaaaa... Ai? Ai đã thay nhạc chuông của nó??? T.T

- Em có mua không? – Chị nhân viên bán hàng cố gắng kiên nhẫn hỏi nó bởi phía sau còn rất nhiều người, chính thức lòi nó khỏi trạng thái “tàng hình quên trời đất”.

- Dạ có.

Cầm đồ uống lại phía Nhi, cái mặt nó đến là thâm thương.

- Trông cậu cứ như là vừa nuốt nguyên cái tông vào miệng ấy. – Nhi đón đồ từ tay nó, giọng tỉnh rụi.

- Không biết đứa nào mò điện thoại của tớ, cài ba cái thứ quỷ dị này. Chắc chắn là lũ quỷ lớp mình. >”<

Nhi vỗ vỗ vai nó an ủi “Thôi, thành toàn giấc mơ làm người nổi tiếng, bao người ước còn không được cho cậu, đừng tức giận nữa.”. Minh Linh tròn mắt, đe dọa:

- Còn nói nữa tớ bán số điện thoại cho mấy đứa lớp bên lấy tiền bây giờ.

- Thôi vào xem phim – Nhi biết điều, kéo tay Linh, trong lòng thâm ngờ vực, hôm trước rõ ràng nó đã cài lại nhạc chuông bình thường cho Minh Linh rồi mà. Lạ ta. :3

Trong phòng học của công ti M.M.M:

Hắt xì hắt xì...

- Giám đốc, có sao không ạ?

Duy Linh xua tay:

- Không sao, báo cáo tiếp đi.

*

Rời rạp chiếu phim, nó và Nhi ghé qua Boom Bum shop mua vài thứ linh tinh. Ra về với linh kinh túi đồ, giờ nó mới phát hiện ra bản thân có niềm hứng thú đặc biệt với tất cả những gì mang thuộc tính đáng yêu, dễ thương, vậy nên mới mua hết.

- Cậu định làm gì với từng này cái gọt bút chì? - Nhi chỉ chỉ túi màu hồng bên tay trái nó.

- Để gọt bút chì chứ làm gì? – Nó nhún mày, nhìn bạn.

- Có cần thiết phải mua tới tận mười hai cái không?

Minh Linh gật đầu khẳng định:

- Rất cần thiết.

Bạn nào đó vẽ mặt bất lực nhìn nó, lẳng lặng nuốt ực, rồi sau một lúc quan sát vẻ mặt đang hướng về phương trời nao của Minh Linh, từ tốn hỏi:

- Hình như đường này có chút quen quen.

Minh Linh gật đầu.

- Hình như nhà hàng anh Gia Huy làm ở đây?

Minh Linh tiếp tục gật, chân cơ hồ đã muốn di chuyển.

- Tớ sẽ xin di Mai cho cậu ở nhà tớ chơi lâu thêm một chút. – Nhi mỉm cười – 10 giờ nhé?

Mắt Minh Linh sáng lên, quay sang ôm chầm lấy Nhi, cảm động:

- Cậu đúng là người bạn tốt nhất của tớ. Sao mà tớ yêu cậu thế này?

Nhi gỡ gỡ bàn tay Minh Linh ra:

- Xê xê tớ ra. Tình yêu lớn của cậu ở bên kia, đi thẳng là tới. Tớ về trước đây, mai gặp nhé!

Đưa tay chào tạm biệt, Minh Linh làm kí hiệu của riêng hai đứa. Nhi phì cười bảo nó “Không có gì.”.

Kéo khăn lên ngang mũi, nó bước từng bước thật dài về “Cloudy”. Qua tấm kính trong suốt, Minh Linh nhìn thấy anh Gia Huy. Nó ngừng bước chân. Lặng lẽ quan sát anh, từ cách anh cười, anh ghi chép cho tới cách anh cúi chào, tất cả đều rất chuyên nghiệp. Một cảm giác ấm áp lan nhẹ trong tim, len lỏi vào từng góc ngách cảm xúc.

Đứng sang một bên, Minh Linh ngửa mặt lên trời và hít hà, đôi tay giấu chặt trong găng nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Mới đầu đông mà đã lạnh thế này. ==

Một lát sau có tiếng ồn ào ngoài cửa, hai chị nhân viên cười nói bước ra, nó nghe rất rõ “Gia Huy, bọn chị sẽ nhớ em lắm đấy!”

Liền đó nó thấy anh đi xuống, vì ngại bị trêu nên nó không gọi anh, chỉ nhìn anh.

- Gia Huy, xem cô bé kia đang ngơ ngẩn ngắm em kìa, sức hấp dẫn thật lớn nha! – Một chị nhìn về phía nó, Minh Linh đỏ bừng mặt. Hiu hiu. Thế nào lại thành ra nó “ngơ ngẩn ngắm” anh vậy?

- Sao lại đến đây giờ này? – Anh bước nhanh lại gần nó, đưa tay búng nhẹ chóp mũi Minh Linh – Đứng ngoài không lạnh sao?

- Hôm nay em đi xem phim với Nhi, tiện đường qua đây.

Thấy hai chị nhân viên cùng làm việc với anh khoanh tay cười khúc khích, mặt Minh Linh lại càng đỏ thêm.

- Thì ra là bạn gái Gia Huy, đúng là là tan nát trái tim nhân viên nữ trong nhà hàng mà. – Một chị khác cười tươi tiến lại gần anh và nó. – Gia Huy, em có bạn gái là học sinh cấp hai hả? Đáng yêu dễ thương thế này mà đã bị dụ rồi. Em gái, em lớp 8 hay lớp 9?

Biết chị trêu mình nhưng Minh Linh vẫn ngượng ngừng trả lời.

- Em học 12. – Nó chợt cảm thấy tay chân mình thừa thãi kinh khủng, hơi cúi mặt nhìn mũi chân.

- Thôi, đừng trêu em nữa. Gia Huy đưa bạn về đi. Bọn chị về trước nhé! Ngủ ngon.

- Vâng. Hai chị cũng ngủ ngon. – Anh đáp, thanh âm rất nhẹ.

- Chào hai chị! – Minh Linh cũng lễ phép chào tạm biệt.

Anh Gia Huy hơi cúi xuống, khuôn mặt anh cách nó rất gần:

- Minh Linh, có phải em bị sốt không? Sao mặt lại đỏ như vậy?

- Không... em... - Ngẩng lên thấy môi anh đang mím lại vì nén cười, biết anh vừa chọc quê mình đưa tay nheo anh một cái – Anh... đáng ghét!

Anh bật cười, cầm giúp đồ cho nó rồi nắm lấy tay Minh Linh. Hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang, chỉ một thoáng Minh Linh liền không thấy lạnh nữa, thật giống điều hòa nhiệt độ nha! .^^.

- Gần 10 giờ rồi, đi Mai sẽ không mắng em về muộn chứ?

Minh Linh lắc đầu thật thà:

- Nhi xin cho em ở nhà Nhi chơi tới 10 giờ, sẽ không bị mắng đâu.

- Nếu để đi biết, đi cấm cửa em. – Anh đưa tay véo má nó. Xem ra anh cầm túi đồ không thấy nặng rồi. :3

- Nếu để mẹ biết đi với anh chắc mẹ sẽ không cấm cửa em đâu.

Anh dừng bước nhìn nó, Minh Linh tò mò nhìn anh. Chợt anh hỏi:

- Em ăn kem không?

Hự, Minh Linh còn tưởng anh hỏi cái gì quan trọng cơ, kem cũng tốt, nó vui vẻ gật đầu. Vậy nên mới xuất hiện một bé gái mũ đỏ, áo đỏ, giày đỏ (nguyên cây đỏ) Hai tay cầm hai kem vừa đi vừa cười nói rất hạnh phúc cho tới khi về đến nhà.

- Em vào nhà đi! – Anh đưa đồ cho nó.

Minh Linh đón túi đồ từ tay anh rồi lấy từ trong túi áo ra một móc chìa khóa nhỏ xinh, giọng lí nhí:

- Em thêu không được đẹp lắm. Mong anh đừng chê!

Anh đưa tay chạm khẽ lên má nó, mỉm cười:

- Cảm ơn em! Giờ anh mới biết Minh Linh của chúng ta rất hay đồ mặt nhé!

Nó ngẩng mặt lên chối ngay.

- Em không có.

- Vậy chắc nóng quá rồi Nhanh vào nhà đi em! Nhớ ngủ sớm! – Anh cũng không lát tẩy lời phủ nhận vừa rồi của nó.

- Vâng! Anh ngủ ngon!

Minh Linh bước chậm, lắng nghe tiếng anh quay bước rồi đi. Nó ngoảnh nhìn theo anh, đôi mắt trong veo thu lại nét cười, mi mắt khẽ chớp, lòng Minh Linh hơi chùng xuống, anh đang giấu nó điều gì?

Phía trên tầng hai, bên cửa sổ, Mai uống nốt chút cà phê cuối cùng, đợi con gái vào nhà cũng xoay người rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26

Đầu tuần của nó được đánh dấu bằng hai sự kiện “đáng mừng” như sau: thứ nhất, 19-11 trùng với ngày học thêm của nó và thầy Duy Linh, nó đã rất chi là hớn hờ vì tưởng được nghỉ cuối cùng lại bị chèn học bù vào tối nay; thứ hai, nó đã bị bạn An Yên chơi cho một vở với mở đầu là lớp không phải tham gia văn nghệ tới kết thúc là nó phải vác cái “mẹ” lên sân khấu hát hò cùng cái mác “tiết mục đặc biệt”

Phân cảnh giữa nó và bạn thư kí:

Action 1:

Nó: Tớ không tham gia văn nghệ đâu!!!

An Yên: Không tham gia cũng phải tham gia.

Nó: Tớ không biết hát!!!

An Yên: Theo nguồn tin đáng tin cậy, cậu biết hát.

Nó: Ai nói?

An Yên – hướng mắt về phía Nhi: Bí mật không thể tiết lộ.

Nó – máu nóng sôi sùng sục lườm đũa bạn thân – hạ giọng: Tớ hát không hay.

An Yên: Hát không hay nhưng đàn tốt.

Nó – Bắn cái nhìn hình viên đạn về phía Nhi – lặp lại: Tớ không đi.

An Yên – mỉm cười vỗ vai nó: Thầy Duy Linh duyệt rồi, phản đối vô hiệu. À, thầy bảo: bạn nào không biết cố gắng sức mình cho tập thể, không có tinh thần “vì lớp quên mình” cuối tháng hạ hạnh kiểm trắng tay.

Loảng xoảng... Action 1 kết thúc... Nó thua...

Chuyển cảnh

Action 2:

Nó – lấp ló ngoài cửa phòng tổ Hóa một lúc rồi mon men bước vào – Em chào thầy!

Thầy Duy Linh – rời mắt khỏi điện thoại: Có chuyện gì sao?

Nó: Ừm, dạ, 19 – 11 mất tinh, ừm, được nghỉ không ạ?

Thầy cười, ánh mắt triu mến: Có

Nó vui vẻ, nhoeo cười thật tươi: Dạ. Em cảm ơn thầy.*định bụng phóng ra ngoài*

Thầy: Tôi chưa nói xong, tối nay học bù thì hôm ấy mới được nghỉ.

Nó chết trân nhìn thầy.

Thầy: Sao còn chưa đi? Hay định đăng kí thêm tiết mục văn nghệ?

Nó *mất có lửa*: Em có thể không tham gia văn nghệ không ạ? Lớp mình có nhiều bạn hát hay hơn em. Ví dụ như ... *cẩn môi* An Yên. Biết “bán bạn cầu vinh” là không tốt nhưng nó chỉ cầu hai chữ “bình yên” thôi mà.

Thầy: Ô thật sao?

Nó – gật như gà mổ thóc.

Thầy: Nhưng tôi thấy em có năng khiếu hơn.

Nó – không rét mà run: Dạ?

Thầy: Eternal Flame hát cùng guitar thật sự làm một kết hợp không tồi đâu. Nhất là ở một nơi đầy gió như sân thượng tòa nhà H. L.

Choang... Choang... Action 2 kết thúc... Thầy Duy Linh toàn thắng.

Minh Linh chống cằm, nghĩ nghĩ nghĩ, mắt không rời cái người đang chấm bài ở phía trước. Chợt trong đầu nó ủa ra vài câu hỏi.

- Thầy không đi xe máy ạ? Em không thấy xe thầy dưới nhà.

- Tôi không có xe máy.

- Từ nhà thầy đến nhà em không đi xe máy thì mất mấy chuyến xe bus hả thầy? Chắc cũng không gần thầy nhỉ? – Nó tiếp tục.

- Tôi không...

- Không gì ạ? - Cứ đà này mấy cái lỗi bấm trên tai chẳng chứng minh được cái gì hết í. Nó chẳng tìm được thông tin nào đáng giá bán cho hội buôn chuyện trên lớp.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ nên Linh không hề hay biết người đang chấm cho nó đã rời mắt khỏi tập bài, rất thư thả nhả từng chữ:

- Em muốn điều tra địa chỉ, tài sản nhà tôi?

- Dạ không có. – Thoáng giật mình, Minh Linh nhanh chóng lấy lại phong độ, chuyển đề ngay. – Thật ra là để dễ lên lịch cho 20 – 11 sắp tới thôi ạ.

- Thật sao? – Thầy trả bài cho nó.

Minh Linh cất lực gật đầu, thật còn hơn cả vàng bốn số chín.

Thầy cũng không truy cứu thêm, chỉ khẽ nhắc nhở “20 – 11 sắp tới đường đông nhớ đi đứng cho cẩn thận” rồi bỏ đồ vào cặp ra ngoài.

Nó ngơ ngác nhìn thầy rời đi. O, thế còn bài tập về nhà???

*

Duy Linh vừa ra đầu ngõ, chiếc xe đen cũng cùng lúc chậm chậm đỗ lại ngay cạnh anh. Mở cửa lên xe, nơi khóe miệng anh vẫn còn thấp thoáng nụ cười khi nghĩ về cô học trò nhỏ. Nhìn sự biến đổi muôn hình vạn trạng của Minh Linh dưới tác động nặng nhẹ chả ai biết từ tay anh đối với Duy Linh mà nói là trọng điểm lớn nhất của "mỗi ngày đi dạy là một ngày vui".

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27

Chuông điện thoại reo vang, vừa trông thấy tên hiện lên Duy Linh không chút băn khoăn tắt nguồn, lơ đãng đưa mắt nhìn sang bên đường, chàng trai vừa lướt qua có chút quen mắt.

- Dừng xe.

Trong quán cà phê ven đường, có hai người anh biết đang ngồi đối diện với nhau. Phút chốc từ trong mắt thoáng qua một tia hứng thú, Duy Linh khẽ chớp mắt, bạn trai Minh Linh và cô giáo sao?

*

Cuối cùng ngày mít tinh bao người mong chờ cũng đã tới, nói mong chờ đúng là không khoa trương cường điệu tí nào vì sẽ được xem những màn văn nghệ hoành tráng chưa kể sau đó còn được nghỉ ngày 20 để đi chơi với lớp. 20.11 đối với học sinh cuối cấp mà nói cực kì đáng nhớ. Riêng với Minh Linh lại càng đáng nhớ gấp nghìn gấp vạn lần.

Sau khi nhận được thông báo “nhiệm vụ mang vinh quang về cho lớp”, Minh Linh bút đầu bút tóc khổ sở mãi mới chọn xong bài, hôm đi duyệt đứng trước cả quân đoàn nữ từ mấy lớp xã hội có truyền thống văn nghệ cảm thấy mình sức lực thật nhỏ bé. :3

Nhi tới nhà trang điểm và tết tóc cho Minh Linh từ sớm, lại còn nằng nặc bắt nó lêu khêu trên đôi giày cao 7 cm. Cổ vũ tinh thần 5ting, 5ting xong xuôi chạy xuống vị trí dưới lớp, bỏ mặc nó bơ vơ trong phòng chờ nhìn người ta lần lượt đi ra. Lúc sắp gần tới tiết mục của mình, nó không khỏi có chút hồi hộp, đứng trước hơn 2000 người chứ có phải ít ỏi gì đâu, tim đập chộn rộn, khăn trương hẳn lên, lỗ đầu lút lên lại quên lời thì biết làm như nào?

- Thật đẹp trai quá ấy, không biết học lớp nào trường mình nhỉ?

- Không biết nữa, anh ấy chắc lớp 12 trường mình rồi.

- Đẹp trai như thế lẽ nào cậu không biết tên?

Vừa đi vào phòng, bắt gặp anh mắt trần trề ngạc nhiên của Minh Linh, mấy cô bạn nhắc nó:

- Gần tới lượt cậu rồi kìa Minh Linh!

- Ừ, tớ ra ngay đây. – Nó cười có chút cứng nhắc, đứng dậy chỉnh lại áo dài rồi vội vã đi ra đứng khép nép sau cánh gà. Không dám thò mặt ra phía ngoài, chậm rãi ổn định hơi thở.

- Cứ xem như không người em sẽ biểu diễn tốt thôi. Đừng lo lắng!

Minh Linh giật mình ngoảnh ra phía sau, bắt gặp đôi mắt đen lầy đang nhìn nó tràn ngập ý cười.

- Ồ... - Người trước mặt áo sơ mi trắng quần bò, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, trẻ trung y như học sinh cấp 3, còn ai khác ngoài thầy của nó. Linh thoáng bần thần, chắc chắn mấy cô bạn vừa rồi gặp phải thầy nó rồi, nhầm lẫn cũng đúng thôi, tới nó còn ngỡ ngàng nữa là.

Nó chưa kịp định thần xong lại tiếp tục bị “choáng thị văng”:

- Sau đây là bài hát “Áo trắng đến trường”, tiết mục song ca đặc biệt đến từ chi đoàn 12 T1. Đặc biệt ở đâu lút tớ sẽ bật mí cho mọi người nhé!

MC giọng điệu úp mở khiến toàn thể những người bên dưới nhao lên. Nó thêm lần nữa ngần ngại nhìn thầy, sao tự dưng lại biến thành song ca? Mà với ai? @@

- Em còn đứng đó làm gì? – Dứt lời, vô cùng tự nhiên nắm lấy bàn tay nó bước ra phía ngoài.

Chỉ thấy hai má nóng lên tim đập càng nhanh, liếc thấy cả lớp mình đang nhìn lên đầy ngóng trông, nó tự động viên bản thân thả lỏng, bỏ qua ngàn vạn lời râm rì phía dưới cùng thầy Duy Linh cúi chào.

Nhạc nổi lên, Minh Linh chợt như quên hết mọi ngại ngùng ngượng ngập, trên môi nở nụ cười nhìn về phía bên kia, đóng chuẩn nữ sinh dịu dàng đang dõi theo người mình thầm mến.

Đón ánh mắt nó, người phía bên kia cũng khẽ mỉm cười, giọng hát vang lên:

“Áo trắng em đến trường

Từng đàn chim ca rộn ràng...”

Tất thảy bị giọng hát trầm ấm của thầy Duy Linh thu hút, phía dưới ò lên phấn khích, vỗ tay loạn xạ...

“Từng làn gió vờn tóc em

Kỉ niệm buồn vui ngập tràn.”

Minh Linh ăn ý phối hợp...

Bên dưới sân khấu đã là một mảng hứng thú cùng bàn tán.

“Anh đẹp trai kìa học 12T1 trường mình sao?”

“Đẹp trai quá! Như diễn viên Hàn Quốc ấy!”

“Chị kia xinh nhỉ? Nghe đồn trai gái T1 đều là siêu nhân không phải người, ngoại hình cũng không giống người bình thường mà sao lại xuất hiện hai phần từ khủng bố này vậy?”

Nam nữ T1: (_ _ !!!)

“Hai anh chị đẹp đôi quá! Chài oi, ngưỡng mộ quá! Tớ muốn học T1!!!!!!!!!!!!!!”

Nam nữ T1: \m/

Màn biểu diễn kết thúc thu về cả mấy trăm thúng pháo tay. Thầy lại khẽ nắm lấy tay nó cúi chào. Vừa ra sau cánh gà nó lập tức rút tay lại, chột có cảm giác rất không lành, hôm nay thầy nó như kiểu bị trúng tà vậy, không có lúc nào thầy thôi cười nên quyết sách của nó chính là chuẩn về lớp. Để lại Duy Linh cùng cảm giác vô cùng mỉa mai, kế hoạch một lần lại một lần thành công. v

Tôi lúc công bố bí mật không cần nói cũng biết, cả ngàn nữ sinh đều nhìn về phía lớp nó với con mắt thèm thuồng cực đỉnh, cũng phải thôi, thầy chủ nhiệm là cực phẩm như vậy, ai chả thích. :>

Mít tinh 20.11 cuối cùng của nó ở trường cứ nhón nhón nháo nháo nhộn nhộn nhạo nhạo như vậy kết thúc xúc tiến chuẩn bị cho ngày 48 người đều mong chờ - đi chơi 20.11. :3

Vừa về tới nhà, còn chưa kịp tháo giày điện thoại nó đã reo âm ỉ:

- A lô? – Minh Linh nhú mày, mới chia tay đã gọi là như nào?

- Lên trang facebook trường mình mà xem kia, cậu với thầy Duy Linh được hơn một nghìn lượt like rồi đây!!! Không biết ai chụp mà đẹp lắm, tám nào cũng đẹp ấy. A, a, a, bạn Minh Minh của tớ nổi tiếng rồi, sắp thành hot girl tới nơi rồi!! – Nhi vô cùng phấn khích la hét qua điện thoại.

Minh Linh ôm trán, ôi nó điên mất! ==

- Này, Minh Linh, có nghe tớ nói không đây?

- Cậu cần thiết phải kích động vậy không? Cậu không biết người thật sự khiến nữ sinh trường mình chấp nhận nhân like điên cuồng là nhân tố bên cạnh tờ à? Mai tới nhà thầy, cậu với thầy chụp một tấm nắm tay nắm chân, đảm bảo còn nhiều like hơn, muốn nóng thêm tí nữa thì cường... - Minh Linh nuốt ực.

- Minh Linh, cường gì? – Nó nghe thấy giọng điệu mờ ám và nguy hiểm của Nhi.

- À, ờ, không có gì, thôi tớ có việc, tớ vào nhà đây.

Nói rồi không đợi Nhi phản ứng Minh Linh tắt máy luôn. Nó cảm điện thoại thoáng chút thất thần, sao lại có thể nảy sinh từ “cưỡng hôn” trong trường hợp này chứ? (..!). Tháo giày, nó nói vọng vào trong nhà:

- Con chào mẹ!

- Con về sớm thế? Không đi chơi với lớp cũ à?

Minh Linh cười, lắc đầu:

- Không a. Đến Tết con đi luân thế, mai con đi với lớp cấp ba rồi.

- Con lên thay đồ đi rồi xuống ăn cơm – Mẹ bung thức ăn ra bàn rồi tháo tạp dề.

- Vâng. ^ ^

Lúc Minh Linh xuống nhà đã thấy mẹ nó vừa ôm laptop vừa cười, nụ cười rất không bình thường. Nó mon men lại gần mẹ:

- Mẹ xem cái gì đấy ạ?

- Cũng đẹp đấy nhì? Đúng là mặc áo dài đẹp nhất! – Mẹ xoay lap cho nó xem.

Minh Linh há hốc:

- Mẹ, mẹ có face ạ?

Mẹ liếc nó một cái:

- Chỉ có mỗi con lạc hậu mới không có thôi.

Minh Linh: (. !)

Biểu hiện của con gái làm Mai phì cười, con bé vừa ngốc nghếch vừa ngố tàu này chắc không biết những cử chỉ tự nhiên đáng yêu như thế câu dẫn người khác phải thế nào đâu. Con cá to to trong hình cũng sắp sửa xiêu vẹo trong gió rồi.

*

Tập thể lớp nó nên đặt tên là “tập thể giờ cao su”, báo tập trung trước cổng trường lúc 7 giờ 30 mà tới 9 giờ mới tập trung đủ, thảo luận thứ tự đến nhà thầy cô xong xuôi, hơn 9 giờ mới xuất phát, báo hại hai đứa siêu đúng giờ là nó và Nhi phải đứng bại cả chân. ==”

- Sao cứ đứng ngoài cả thế? – Nhi kéo áo, nhăn mũi nhìn An Yên.

- Không đọc được là số 445 hay 446. – An Yên mặt méo xẹo, giờ tờ giấy trong tay lên.

Minh Linh nghe thế liền nhìn nhìn hai nhà có biển 445 và 446. Sự khác biệt giữa giai cấp tư sản và vô sản chính là ở hai căn nhà này. Một là căn biệt thự thiết kế cực đẹp rộng mẽnh mông bát ngát với một cái ô tô đỗ ở ngoài. Một là căn nhà nhà mái bằng bình thường, cửa còn bị rỉ sắt nữa. Vừa nhìn không cần suy đoán, Minh Linh lập tức nói ngay:

- Chắc chắn là 446. – Thầy Duy Linh chỉ có thể ở căn nhà vô sản kia thôi.

Toàn bộ phe kẹp nơ của lớp nhìn nó bĩu môi. An Yên không nói hai lời đi lên nhấn chuông nhà 445.

Để chứng minh lời mình là đúng, Minh Linh vô cùng can đảm nhìn ngó đã nhấn chuông sau n+1 lần giờ lên thả xuống trước cửa nhà 446.

Lạch cạch... Lạch cạch...

Gâu... Gâu... Gâu...

Cửa vừa mở chó cũng nhào ra, Minh Linh mắt hồn mất vía ba chân bốn cẳng chạy về phía lớp. Nhưng lớp nó lại sơ tán đi đi đâu mất, mắt thấy cửa nhà 445 đã được mở, nó cắn môi lao ngay vào rồi đóng cửa lại, chó ta không làm gì được sủa gâu gâu hai tiếng rồi lùi thui trở về. Minh Linh nuốt ực, chân tay lạnh toát, người ta bảo “quá tam ba bận”, nó bị chó cắn ba lần rồi, chắc không đen thui tới mức bị chó xoi tái thêm lần nữa đâu. ==

- Cái cổng đẹp lắm à? Sao em cứ đứng ngắm nó mãi chưa chịu vào?

Minh Linh chậm rãi quay ra sau, nhìn thầy, nở nụ cười còn khó nhìn hơn khóc.

- Thầy, đây là nhà thầy sao?

Duy Linh lắc đầu:

- Đây không phải nhà của tôi. Tôi chỉ ở nhờ thôi. Nhanh vào trong đi không lạnh.

Đùng... Đoàng... Vằng, thầy chỉ ở nhờ biệt thự thôi sao? (_ _ !) Nghĩ thì nghĩ vậy chứ nó nào dám nói ra, đáp “Vâng” rồi theo thầy đi vào. Nhìn ngoài đã khóa mắt, vào trong càng thấy rõ sự xa hoa từ nội thất, cách trang trí bày biện đều đẹp tới mức không thốt nên lời, đám bạn yêu quái của nó đã yên vị hết ở trên sofa, được mấy cô giúp việc trong “biệt thự ở nhờ” của thầy bưng bê phục vụ tới tận miệng. Cuộc sống ở nhờ thật siêu cấp thoải mái nha!

*

Sms: Nam Minh:

Minh Linh là cô bé mặc áo màu be ngồi đối diện cậu à? Thế mà dám bảo không phải “mĩ nhon”.

Nhận tin nhắn, Duy Linh nhìn Nhi một cái, soạn cực nhanh tin nhắn trả lời.

“Ngồi cạnh mặc áo đỏ mới là Minh Linh. Cậu lặn đi ngay cho tớ, đừng có mà đứng đấy nhòm ngó linh tinh!”

Nam Minh nhìn vào camera, gật gù xác nhận cô bé áo đỏ tên Minh Linh rồi lại quay trở về nhìn cô gái mặc áo màu be, trên môi thấp thoáng nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28

Vừa ăn sáng vừa tranh thủ check tin trên facebook, Minh Linh cứ phải gọi là sắc mặt thay đổi như cột đèn giao thông. Nhân tiện nếu ai muốn hỏi tài khoản ở đâu ra thì nó rất không tình nguyện mà đáp rằng vài hôm trước, chính cái ngày 20.11 định mệnh, vì cầm trong tay máy ảnh chứa rất nhiều tư liệu chứng minh sự nhỏ nhẻ tí tởn của lớp nên nó đã bị ép buộc lập tài khoản ngay tại trận. Và bây giờ không đành lòng mà thú nhận rằng một ngày nó ngó facebook không dưới 4 lần, nghe giảng hồ đôn đại đây là triệu chứng của việc nghiện thế giới ảo. @@

- Tập trung ăn sáng đi con, không đâu dạ dày bây giờ.

Minh Linh biết ý thôi cúi mặt vào điện thoại, nhanh chóng ăn xong bữa sáng rồi ra ngoài gara lấy xe.

Vừa mở cổng chuẩn bị đi thì mẹ gọi:

- Chiều con có học không?

- Dạ... không. – Minh Linh tuu ngưu đáp, nó định chiều nay đi gặp anh, mấy hôm rồi nó không liên lạc được với anh Gia Huy, điện thoại lúc nào cũng tắt máy. Minh Linh lo lắng mà không biết phải làm sao. Giờ mẹ hỏi thế rồi nói dối sao nhỉ?

- Vậy chiều đi mua đồ với mẹ nhé! – Mẹ cười tươi nhìn nó.

- Dạ.

- Ủ. Con đi học đi.

Minh Linh chào mẹ, cúi cổ đạp xe, ai bảo nó cứ thích đến trường sít sần sịt lúc vào học làm gì, một tí thời gian dành cho sự cố cũng không có. Nó âm thầm hạ quyết tâm, phải sửa, phải sửa thôi.

Nhìn bóng lưng Minh Linh xa dần cuối cùng chỉ còn lại một dấu chấm nhỏ rồi mất hút, Gia Huy cười buồn, từ sâu trong đáy mắt hiện lên sự đau lòng không dễ nhận thấy, anh thì thầm: “Tạm biệt em Minh Linh!”

*

Cả buổi học Minh Linh cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên, nó vẫn không gọi được cho anh. Chiều nay, đi với mẹ xong, nó sẽ xin mẹ tới nhà Nhi, nhân tiện qua nhà anh.

Minh Linh với vẻ mặt vô cùng quyết tâm đã thu hút triệt để ánh nhìn của người đang ngồi phía trên. Chừa bài tập mà cũng ngồi nghĩ vẩn vơ được, thế này thì làm sao qua nổi bài kiểm tra sắp tới?

“– Trung bình một phút cậu nhìn Minh Linh – học sinh của chính cậu – 7, 8 lần. Tớ chưa thấy cậu nhìn người khác phải nào lâu như thế. – Nam Minh đặt tài liệu lên bàn.

Duy Linh không rời mắt khỏi máy tính, đưa tay lấy tập tài liệu:

- Tớ có nhìn nhiều như vậy à?

- Điều này còn phải nói, không tin xem lại băng ghi hình trong phòng khách sáng nay đi.

- Ủ. – Duy Linh đáp lại gọn lỏn, tiếp tục xem tài liệu.

- Ủ là ý gì hả? Tới Thảo Uyên tớ cũng chưa thấy cậu nhìn nhiều như vậy. Có phải thích cô bé đấy rồi không?

- Đừng nói vớ vẩn.

- Vớ vẩn cũng được, cậu đừng bao giờ quên, Minh Linh là học sinh của cậu, là con của cô giáo cậu, cậu còn cô người yêu sâu không đo được là Thảo Uyên và “ngọn nguồn mọi rắc rối” – Saly.

Nam Minh chỉ một tập tài liệu trên bàn:

- Xem này, ở đâu có M.P.A do Thảo Uyên phụ trách ở đó sẽ có H.N của Saly cạnh tranh.

Duy Linh không nói nhiều, trực tiếp đem tập tài liệu bỏ vào trong sọt rác, ngữ điệu không cao không thấp:

- Saly sẽ phải trả giá vì sự bốc đồng của cô ấy thôi.

Nam Minh gật đầu đồng tình:

- Làm người khác thua không thể đứng dậy nổi là biệt tài của Thảo Uyên. Nghĩ lại thì... từ khi yêu cậu đã “lành” hơn trước rất nhiều rồi. Nói chung thì... Minh Linh không phải đối thủ của hai bông hồng đầy gai kia của cậu đâu.

- Tập trung vào công việc của cậu đi, đừng đứng đấy nói lung tung nữa.

- Ồ, đi làm việc ngay đây.

Nam Minh rời khỏi, Duy Linh cũng đặt tài liệu xuống, đôi mắt đen láy chột mông lung. Một từ “thích” được Nam Minh nói ra vô cùng tự nhiên nhưng lại như tiếng chuông đánh thẳng vào tâm trí Duy Linh, khiến mọi cảm xúc của anh xáo trộn, bỗng chốc rối như tơ vò.”

Duy Linh nhìn Minh Linh. Cảm giác khó diễn tả thành lời lại len vào từng góc ngách cảm xúc. Thật sự là “thích” sao?

*

Mai lấy hộp khăn giấy mới để trong xe, nhìn Minh Linh khóa cửa rồi lon ton mở xe ngồi vào, bật cười:

- Người con cao, dáng chạy lon ton không hợp với con tẹo nào.

Minh Linh đang thất đay an toàn nghe mẹ nói thế xấu hổ ôm hai má.

- Hi hi. Con lỡ quen rồi ạ. Mà mình đi đâu hở mẹ?

- Con của bạn mẹ đi du học, mẹ đến tiễn, cũng không mất nhiều thời gian lắm đâu. Rồi hai mẹ con mình đến trung tâm mua sắm mới khai trương.

- Vâng.

Mẹ lái rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đã tới sân bay. Minh Linh theo mẹ đi vào. Suốt quãng đường tới đây nó cứ có cảm giác bất ổn, không kìm được nắm lấy tay mẹ:

- Con có quen không mẹ?

Mẹ nhìn nó, gạt đầu mỉm cười.

- Chị Phương!

Minh Linh ngẩng đầu, nhìn theo hướng mẹ và nó đang tới, tay chân chột lạnh toát.

- Đã bảo em không cần tới mà. Minh Linh cũng đến sao? – Bác Phương cười.

- Cháu... chào bác.- Minh Linh lắp bắp. Nó nắm chặt tay mẹ, giống như chỉ cần buông lỏng sẽ lập tức ngã quỵ. Minh Linh cắn chặt môi. Chuyện gì thế này? Ai đi du học? Ai đi du học cơ chứ?

- Gia Huy đâu chị? – Như không nhận ra sự khác thường từ con gái, Mai tự nhiên hỏi han.

- Huy vừa mới đi mua nước thôi. À, về rồi kia kìa.

- Hai đứa nói chuyện đi nhé! Bác với mẹ cháu ra đây một chút. – Bác Phương cầm tay mẹ nó kéo đi.

Quay hẳn người ra sau, phút chốc nhìn thấy dáng hình quen thuộc đó, có thứ gì đó trong nó vỡ vụn. Sóng mũi cay xè, nước mắt đã muốn trào ra khỏi mí. Nó mím môi, động viên chính mình phải giữ bình tĩnh.

Gia Huy đứng đó nhìn nó, nỗi đau anh cố gắng khắc chế trong những ngày qua như những con sóng mạnh ập vào khiến anh choáng váng.

- Chuyện này là sao hả anh? – Minh Linh hít một hơi thật sâu, khắc chế bản thân run rẩy, đôi mắt nó khẩn khoản nhìn anh. Nó thẳm khẩn cầu “Xin anh, xin anh, em xin anh...”, chỉ cần anh nói một câu, sự thực bày ra ngay trước mắt nó không bao giờ tin.

- Anh xin lỗi, Minh Linh.

Minh Linh khuyu chân xuống, nước mắt tự ý luôn ra, phút chốc như không gì kiềm chế được ướt đẫm cả khuôn mặt.

- Đừng khóc Minh Linh, đừng khóc. – Gia Huy ôm Linh đứng lên, đưa tay lau nước mắt cho nó, nhưng anh càng lau nó lại càng trào ra mãnh liệt hơn. Những giọt nước mắt như những mũi kim đâm thẳng vào trái tim anh.

- Vì sao không nói với em? – Giọng Minh Linh khàn đi, đôi mắt đã đỏ hoe, nó nắm lấy cánh tay anh.

- Anh xin lỗi. Xin lỗi em.

- Trả lời em đi, vì sao không nói với em? Vì sao không cho em thời gian chuẩn bị? Vì sao hả anh? – Minh Linh mím chặt môi, đưa tay lau nước mắt, nó lau rất mạnh khiến cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Gia Huy gạt tay nó xuống, vuốt nhẹ lên gò má Minh Linh.

- Anh đừng đi, được không? Anh đi rồi em biết phải làm sao? Sao anh lại nhấn tâm như vậy? - Minh Linh run giọng, nhìn anh.

- Anh xin lỗi.

- Em không cần lời xin lỗi của anh, tuyệt đối không cần. Anh đi rồi thì xin lỗi có ích gì chứ? - Minh Linh thả tay, nỗi đau hiện rõ không thể nào che giấu trên khuôn mặt - Anh và anh em giống nhau! Cả hai người, cả hai người đều muốn rời xa em! Em ghét cả hai người, anh đi đi, đi đi.

Nó đẩy anh ra, lao vào dòng người đông đúc. Mặc tiếng anh gọi tên nó đằng sau, mặc tiếng bước chân anh đuổi theo xa dần rồi mất hút. Minh Linh nức nở chạy đi, vì sao lại đối xử với nó như vậy? Vì sao? Vì sao tới anh cũng như thế? Vì sao?

*

Gia Huy nhìn nó biến mất trong biển người, lần đầu tiên trong suốt những ngày qua cảm thấy hối hận. Có phải anh đã quá nhấn tâm không?

Chia tay với mẹ, cảm ơn dì Mai xong anh kéo vali, hoàn thành thủ tục check in. Trước khi bước vào phòng cách li vẫn luyến tiếc quay đầu lại lần cuối rồi mới đi.

Mai khẽ thở dài, thấp thoáng chút không đành lòng.

“... Mai nhìn người đối diện, khẽ mỉm cười:

- Mẹ cháu khỏe không? Dì tới mấy lần nhưng đều không gặp, không biết bệnh dạ dày đã đỡ hơn chút nào chưa?

- Cảm ơn dì, mẹ cháu cũng đỡ nhiều rồi. - Gia Huy lễ phép trả lời.

- Mẹ cháu và dì bạn bè với nhau nhiều năm, tới cháu với... - Mai thoáng ngập ngừng tiếp lời - Nguyên quan hệ cũng rất thân thiết, dĩ biết Minh Linh nhà dì cũng rất quý cháu. Cảm ơn cháu đã quan tâm và đối xử với Linh như... em gái. Nếu giữ được mối quan hệ lâu dài như thế quả thật là điều vô cùng tốt. Dì cũng yên tâm. Nhưng... hai đứa chỉ nên giữ mối quan hệ là anh em. Dì không muốn Minh Linh chịu bất kì chấn động hay thương tổn nào bởi “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”, chúng ta không thể giấu em nó cả đời. Cháu hiểu điều dì muốn nói không?

- Cháu hiểu. Cháu sẽ không làm Linh tổn thương đâu. Cháu sắp đi rồi. - Trong đôi mắt nâu hiện rõ sự kiên định.

- Cháu định đi du học sao? - Mai không khỏi ngạc nhiên.

- Vâng. Thủ tục cũng đã làm xong rồi. Dì đừng cho Minh Linh biết.

Nâng cốc cà phê lên, nhấp một ngụm nhỏ, Mai khẽ gật đầu:

- Ủ, chỉ là... cháu không nói gì với Linh, nó sẽ buồn và giận cháu thật lâu đấy.

Gia Huy khẽ mỉm cười:

- Vâng. Chắc Linh sẽ giận rất lâu...”

Gia Huy rất tốt với Minh Linh, lại là mối tình đầu của con bé, có lẽ hai đứa đã thật sự là một cặp đôi hoàn hảo. Nhưng là mẹ, ai nỡ chứng kiến con mình đau đớn, khổ sở, chịu đựng thương tổn, ai nỡ khi mà tương lai của con bản thân đã hoàn toàn có thể nhìn thấy được.

“Mẹ đưa con tới đây, bây giờ con chỉ chết lòng một ít nhưng sẽ không làm con sau này phải hối hận, không để con ngập ngụa trong suy đoán, đắm chìm trong ảo ảnh, bởi cậu ta đã đi tức là không thể ở bên con nữa, dù là vì lý do gì thì chỉ có một kết quả duy nhất, thứ con cần là chấp nhận kết quả đó. Không làm trái tim con có vết sẹo quá sâu để sau này con có thể đón nhận người yêu thương con thật sự, người mà... tin mẹ đi, sẽ làm lành mọi vết thương cho con. Và hơn hết, mẹ sẽ không bao giờ phải chứng kiến con gái mẹ giằng co, bị chính những tình cảm, những người con yêu nhấn chìm con trong đau khổ, không biết tin tưởng ai, dựa vào ai; vì mẹ biết con gái mẹ có trái tim mạnh mẽ và yếu đuối, vì mẹ biết... Tuấn Nguyên là người con yêu thương nhất.”

*

Minh Linh thần thờ nhìn anh làm thủ tục, chào hỏi mẹ và bác, quay đầu lại lần cuối trước khi bước vào phòng cách li. Nó không tới gần anh dù sâu trong tâm can muốn giữ anh lại, muốn níu tay anh, muốn anh đừng rời xa nó bởi Minh Linh hiểu, anh đã đi thì dù là vì lý do gì thì chỉ có một kết quả duy nhất: anh không còn ở bên cạnh nó nữa.

Bước nhanh ra ngoài cổng, nó ngược mặt lên nhìn trời, từ trong khuôn mắt, giọt trong suốt long lanh tựa thủy tinh lăn xuống gò má.

- Lên xe thôi con! - Mẹ đưa tay ôm vai nó.

- Vâng.

Minh Linh đáp lời, nhanh nhẹn ngồi ngay ngắn. Mẹ đưa hộp khăn giấy chuẩn bị sẵn từ nãy cho nó:

- Lau mặt đi, lem nhem như mèo rồi.

- Dạ.

Kéo cửa kính xe xuống, Minh Linh khẽ nhắm mắt, cảm nhận những tia nắng hiếm hoi của trời đông đang không ngừng ve vuốt trên khuôn mặt.

“Em bảo: anh đi đi!”

Sao anh không ở lại?

Em bảo: đợi chờ chi!

Sao anh xa em mãi?

Lời em buông cứng cỏi,

Lệ em trào mắt đen.

Sao anh tin lời nói,

Mà không nhìn mắt em?”

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Phần 2

Uyên nhìn chăm vào màn hình laptop, hai bàn tay khẽ đan vào nhau, không thể nào có sự trùng hợp này được, giá sản phẩm của H.N chỉ thấp hơn giá của công ti cô một chút và loại nào cũng chỉ cách một đơn vị nhỏ. Tựa người ra phía sau, bàn tay nắn nhẹ thái dương, cô nhấc điện thoại, gọi số nội bộ.

Cốc... Cốc... Cốc...

- Vào đi!

Thư kí Dương ôm theo một xấp tài liệu, lên tiếng:

- Giám đốc cho gọi em?!

Ngồi thẳng lưng, tắt bảng giá, Uyên cảm tách cà phê lên dịu giọng:

- Tài liệu bên công ti thời trang F.M đã chuẩn bị xong chưa?

- Dạ rồi, sắp tới F.M sẽ tổ chức ba show thời trang, tung ra bộ sưu tập mới cho mùa đông, họ đang tìm kiếm công ti mỹ phẩm phù hợp với bộ sưu tập dành cho phái nữ này. Dự trù sẽ cần khoảng 1200 đơn đặt hàng nước hoa cao cấp. Lần này, F.M có giám đốc mới, vẫn chưa lộ diện, em đã thu xếp lịch hẹn. – Đặt tài liệu xuống bàn, Dương im lặng quan sát.

- Lần này cạnh tranh có công ti nào?

- Dạ, gồm H.N, M.M, H.A nhưng chỉ có công ti chúng ta và H.N đáp ứng đủ yêu cầu của phía F.M.

Xem xét một lúc, Uyên ngẩng đầu lên mỉm cười:

- Được rồi, em ra ngoài đi. Thông báo cuộc họp tới các bộ phận vào ngày mai nhé!

- Vâng! – Dương đáp rồi mở cửa ra ngoài.

Cà phê vừa chạm tới môi, các dây thần kinh lập tức được kích thích, bàn tay cô gõ nhẹ trên mặt bàn, trong ánh mắt không giấu được sự hứng thú. Thua một lần không có nghĩa là lần sau tiếp tục thua. Saly muốn cô sẵn sàng đón tiếp, hơn nữa còn thịnh tình gấp nhiều nhiều lần.

Rời phòng làm việc, Uyên gõ cửa phòng tổng giám đốc.

- Mời vào!

Khắp căn phòng rộng lớn sức nức mùi oải hương, Uyên không vội nhìn chị Vi ở đâu mà mắt chỉ dõi vào các chậu hoa được đặt khắp nơi.

- Chị mới đặt thêm ạ? Hôm qua em không thấy nhiều thế này! – Uyên mỉm cười.

- Ủ, vừa mới chuyển đến thêm lúc sáng, em ngồi đi!

Nét mặt Vi rạng rỡ, căng tràn sức sống, Uyên thầm khâm phục. Tường Vi quả thật là một con người có năng lực đáng nể, chị mới làm việc ở đây hai năm mà giờ đã ngồi vào vị trí đó. Vào đây mới được biết đến chuyện tình đẹp như mơ giữa Vi tổng và tổng giám đốc khu vực Đông Nam Á của M.P.A. Quả khiến người ta ngưỡng mộ, Uyên tự thấy lạ, có những người cuộc sống của họ được định sẵn là sung sướng và hạnh phúc hay sao?

- Đang nghĩ gì đấy? – Vi rót trà vào chén, đẩy sang phía cô, bắt gặp ánh mắt mông lung của Uyên.

- Hi, không có gì ạ. Em đang định nói với chị về hợp đồng với F.M. – Uyên đi ngay vào vấn đề chính.

- À, chị có cái này cho em! – Đứng dậy lấy tập tài liệu trên bàn, chị đưa cho cô – Đây là tài liệu về sản phẩm tặng kèm phía bên F.M, công ti mà họ hợp tác năm ngoái cho bộ sưu tập mùa đông, em có thể thấy họ yêu cầu rất cao. Năm ngoái chúng ta cũng tham gia nhưng bị loại vào phút chót. Ngoài ra vị giám đốc mới bổ nhiệm của F.M chị cũng đã giúp em tìm hiểu.

Uyên hơi ngạc nhiên, lúc sáng thư kí Dương cũng có nhắc qua về việc giám đốc mới của F.M chưa lộ diện vậy mà chị Vi đã có tài liệu chi tiết...

- Lần này, đừng lặp lại sai lầm một lần nữa nhé! – Nghe qua thì giống như một lời nhắc nhở nhẹ nhàng nhưng thực chất là chị ấy đã phong ấn chỉ thị rõ ràng rằng “Không được phép để mất hợp đồng lần này”.

- Vâng, em sẽ gắng. Chuyện đó không lặp lại lần nữa đâu ạ. – Cô khẳng định.

- Chị chưa bao giờ nghi ngờ về năng lực và tư cách của em. Nhưng đối với người khác thì chưa chắc. Tiết lộ thông tin nội bộ hẳn thu được không ít.

Bây giờ thì cô đã hiểu lí do vì sao lợi nhuận công ti không ngừng gia tăng kể từ ngày có CEO mới. Chị ấy nhận ra vấn đề thật là nhanh.

- Em sẽ để ý. Cảm ơn chị nhắc nhở. Thôi, em xin phép!

Vi nhìn cô, gật đầu cười:

- Ủ, em đi đi.

*

Mở tập hồ sơ, Uyên xem kĩ thông tin về tiêu chuẩn lựa chọn rồi lật sang trang, khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh được đính ngay ngắn phía trên cùng, cô sững người, ngón tay khẽ run vô thức nắm chặt điện thoại.

*

Duy Linh từ chối cuộc gọi đến, đặt bài kiểm tra xuống bàn, mắt thấy cô học sinh không có động tĩnh gì, anh bèn gõ nhẹ hai tiếng.

Minh Linh giật mình, đón lấy bài kiểm tra, lí nhí:

- Em làm ngay đây ạ.

- mấy buổi học gần đây em rất không tập trung. Buổi tới là buổi kiểm tra thử mà tôi với em giao hẹn với nhau rồi. Em chuẩn bị cho tốt. Đừng để việc riêng tư ảnh hưởng tới kết quả học tập.

- Vâng.

Nhìn đề, nhìn thầy, nhìn thầy rồi lại nhìn đề, thầy - đề, thầy - đề tới lúc mắt mỏi muốn điên luôn rồi Minh Linh mới hít một hơi dài thu can đảm, lại lí nhí:

- Thầy có thể giảng lại bài hôm nay cho em không ạ?

Duy Linh “...”

- Em đang gặp vấn đề gì vậy Linh?

Thầy khoanh tay nhìn nó.

- Cả tuần nay bố em không gọi một cuộc điện thoại nào về. Cả tuần nay rồi. – Minh Linh không giấu nổi sự lo lắng trong giọng nói.

- Có thể là do bố em bận thôi. Tôi giảng lại cho em lần nữa. Nhưng chỉ có duy nhất lần này thôi đấy.

Minh Linh lè lưỡi:

- Ô tê ạ.

Mặc dù còn muốn giáo huấn cô trò nhỏ thêm đôi câu nhưng thấy bộ dạng tinh nghịch của Minh Linh anh lại xuôi xuôi tự dằn mình cho qua. Đúng là không còn phép tắc gì nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Duy Linh từ chối cuộc gọi đến, đặt bài kiểm tra xuống bàn, mắt thấy cô học sinh không có động tĩnh gì, anh bèn gõ nhẹ hai tiếng.

Minh Linh giật mình, đón lấy bài kiểm tra, lí nhí:

- Em làm ngay đây ạ.

- Mấy buổi học gần đây em rất không tập trung. Buổi tới đã là buổi kiểm tra thử mà tôi với em giao hẹn cùng nhau rồi. Em chuẩn bị cho tốt. Đừng để việc riêng tư ảnh hưởng tới kết quả học tập.

- Vâng.

Nhìn đề, nhìn thầy, nhìn thầy rồi lại nhìn đề, thầy - đề, thầy - đề tới lúc mắt mỏi muốn điên luôn rồi Minh Linh mới hít một hơi dài thu can đảm, lại lí nhí:

- Thầy có thể giảng lại bài hôm nay cho em không ạ?

Duy Linh "..."

- Linh, có thể nói cho tôi biết em đang gặp vấn đề gì không?

Thầy khoanh tay nhìn nó.

- Cả tuần nay bố em không gọi một cuộc điện thoại nào về. Cả tuần nay rồi. – Minh Linh không giấu nổi sự lo lắng trong giọng nói.

- Có thể là do bố em bận thôi. Tôi giảng lại cho em lần nữa. Nhưng chỉ có duy nhất lần này thôi đấy.

Minh Linh lè lưỡi:

- Ô tê ạ.

Mặc dù còn muốn giáo huấn cô trò nhỏ thêm đôi câu nhưng thấy bộ dạng tinh nghịch của Minh Linh anh lại xuôi xuôi tự dằn mình cho qua. Đúng là không còn phép tắc gì nữa mà. ==

*

“Cốc... Cốc... Cốc...”

“Phiền thầy Duy Linh có thể ra ngoài này một chút được không?”

Trước nay mẹ chưa bao giờ gõ cửa phòng khi nó và thầy chưa kết thúc buổi học, Minh Linh dùng bút, trong lòng trào dâng cảm giác bất an, mím chặt môi, nhìn theo hình dáng thầy mất hút sau cánh cửa gỗ.

Kim đồng hồ chậm chạp dịch chuyển, đã 15 phút rồi, nó bắt đầu mất kiên nhẫn, đẩy ghế, toan bước ra ngoài thì mẹ vào.

“Có việc đột xuất nên mẹ sắp phải đi công tác một thời gian. Mẹ sẽ cố gắng thu xếp mọi chuyện nhanh nhất có thể nhưng chắc ít nhất cũng phải mất một tuần”.

Như hiểu điều tiếp theo mẹ muốn nói, Minh Linh cười tươi: “Mẹ yên tâm, con ở nhà một mình được”.

“Con có chắc mình có thể ở nhà một mình không? Hay để mẹ nói chuyện với chị Vi để con sang bên đó ở với hai anh chị một thời gian”.

“Con chắc ạ” – Minh Linh quả quyết, dù gì nhà nó vẫn hơn, sang đây lại làm phiền anh chị, nó không quen – “Bao giờ mẹ đi công tác hả mẹ?”

“Mẹ đã đặt vé tối nay rồi. Thôi con tiếp tục học với thầy đi. Nhớ là không được lơ là chuyện học đấy nhé!”

Minh Linh ngoan ngoãn gật đầu, nuốt xuống nghi vấn một tuần này bố không liên lạc. Dù sao bố mẹ nó cũng đang ly thân. Nó không biết chắc hẳn mẹ cũng không có nhiều thông tin hơn là bao.

Trước khi kết thúc buổi học, thầy Duy Linh đưa cho nó một cuốn sổ đen nhỏ màu đen. Minh Linh ngược lên nhìn thầy, đoán được câu hỏi trong mắt nó, thầy Duy Linh nhẹ giọng: “Đây là sổ ghi chép của tôi hỏi tôi còn học cấp 3”.

“Sao thầy đưa nó cho em ạ?” – Câu hỏi vừa bật ra ngay tức khắc Minh Linh hận không thể cắn đứt lưỡi mình luôn

.

Định bật ra một câu phủ phàng nghĩ đến nói như vậy sẽ làm tổn thương tâm hồn thiếu nữ, Duy Linh bèn chọn cách ít động chạm hơn, ánh mắt ảm đạm:

“Em có thể động não một chút trước khi đặt câu hỏi không?”

Minh Linh đỡ trán, không nghĩ trình độ châm chọc của thầy cao tới mức này, ngoan ngoãn im lặng nghe thầy nói tiếp.

“Đề thi khảo sát buổi tới tôi ra cho em, kiến thức sẽ bao trùm toàn bộ Hóa lớp 10, 11, 12 vì vậy lúc ôn tập em không được bỏ qua bất cứ thứ gì. Vốn dĩ định để em tự hệ thống thì sẽ ghi nhớ tốt hơn...” – Thầy ngừng lại, nhìn nó, rồi lại tiếp tục nhả bom – “Nhưng tôi đoán em không có năng lực làm tất cả những điều đó trong vài ngày. Vì vậy, tự mình tổng hợp ôn tập đồng thời xem qua cuốn sổ mà tôi đưa em, có gì không hiểu có thể gọi điện thoại”.

Thầy là đang giúp nó sao? Thế mà lúc trước nó còn nghi ngờ thầy giăng bẫy khi đưa ra bài thi quái đản này í chứ.

“Em nhớ kĩ. Cảm ơn thầy” – Lúc nói ra lời này trong lòng nó có vài tia áy náy.

“Chỉ cần em qua được đã là lời cảm ơn tốt nhất em dành cho tôi”.

Duy Linh nhìn cô trò nhỏ, thu lại tất thấy nét mặt của nó vào mắt rất nhanh thu xếp rồi đi.

Như mọi ngày Minh Linh một lần nữa học lại lý thuyết, vẽ sơ đồ dán khắp nơi thấy mọi thứ hòm hòm rồi mới ra khỏi phòng. Ngang qua phòng mẹ thấy mẹ đang nói chuyện điện thoại, nó bấm bụng xuống nhà nấu cơm trước để lát mẹ còn kịp ra sân bay ai dè bất gặp ánh mắt mẹ đang nhìn ra ngoài này. Nó có chút chột dạ vì bộ dạng bây giờ lén lút như trộm luôn.

“Tôi mẹ không ăn cơm đâu, lát mẹ qua bên F.S lấy ít đồ rồi ra sân bay luôn”.

Linh tiu nghỉu: “Con nấu nhanh thôi mẹ, ừ tí là xong. Ăn cơm một mình buồn lắm”.

Mẹ nhìn nó cười hiền: “Còn nhiều dịp, ngoan đi. Đồ ăn các thứ mẹ đã mua đủ trong tủ lạnh rồi, ít nhất trong một tuần sắp tới con sẽ không phải vào siêu thị, muốn ăn gì thì lấy ra mà nấu. Không được phép bỏ bữa đâu đấy. Lười nấu ăn quá thì sang anh chị mà ăn cơm. Biết chưa?”

Nó gật đầu đáp “Vâng”.

Nghĩ gì mẹ lại tiếp: “Bố sẽ nhanh gọi điện cho con thôi, chắc đợt này bố đang bận gì đó, con đừng lo lắng cũng đừng để chuyện này làm ảnh hưởng đến tinh thần học tập nhé!”

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hóa ra không chỉ mình nó để ý chuyện bố đã một tuần không có thông tin gì, cả mẹ cũng vậy.

Thấy phản ứng của nó, mẹ ho nhẹ một tiếng rồi quay vào trong dọn đồ tiếp. Minh Linh cũng không quấy rầy mẹ nữa, xuống nhà xem xét thực phẩm mẹ mua trong tủ lạnh, có chút vui mừng không che dấu, mẹ vẫn quan tâm đến bố. Chắc chắn là như vậy rồi.

*

Cuối cùng buổi kiểm tra giao hẹn của nó và thầy Duy Linh cũng đến, dù đã rất thận trọng chuẩn bị nhưng Minh Linh vẫn không tránh được lo lắng, bởi càng ôn càng cảm thấy có rất nhiều thứ nó đã bỏ sót trong quá trình học Hóa.

Hôm nay thầy Duy Linh đến muộn 10 phút, lúc đến cũng không hỏi han gì nhiều chỉ phát đề cho nó rồi bắt đầu tính giờ làm bài. Minh Linh nhìn thầy, thoáng thấy nét mệt mỏi trên gương mặt thầy, nó rụt rè:

“Thầy có sao không ạ?”

“Tôi không sao, em làm bài đi”.

Minh Linh gật đầu, cúi làm bài. Đây là cơ hội của nó, cơ hội để nó khẳng định sự cố gắng của bản thân suốt thời gian qua. Uhu. Mong là xong lần này nó sẽ không còn bị thầy cho vào danh sách “special student” nữa. Nó sợ làm người đặc biệt lắm rồi.

Thời gian trôi nhanh vèo vèo, chỉ còn 15 phút cuối Minh Linh đọc kĩ lại một loạt những câu không chắc chắn cân nhắc cẩn thận rồi điền đáp án vào phiếu.

Lúc thầy bảo dừng bút cũng là lúc Minh Linh hoàn thành xong bài thi. Nó mang bài lên, đặt trên bàn. Đến bây giờ thầy vẫn chưa mở mắt, để ý trên áo sơ mi còn vương dấu vết của những hạt mưa nhỏ chưa kịp khô, từ ngày thầy Duy Linh dạy nó đến giờ lần nào thầy xuất hiện cũng chín chu không thể soi ra được một phân li khuyết điểm, lần đầu tiên nó thấy thầy mệt mỏi đến nhường này, trên cằm còn lún phún râu nữa. Không biết thầy dạy cả thầy bao nhiêu nơi mà cực như vậy.

“Em muốn nhận kết quả và chữa bài ngay bây giờ hay để buổi sau?”

Minh Linh giật bắn, mắt thấy thầy đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt xinh đẹp đối diện thu lại mọi bốn cột châm chọc thường ngày chỉ chừa lại một mảnh nghiêm túc, quả thực sức hút của thầy Duy Linh là điều không thể phủ nhận, Minh Linh chớp mắt, ổn định cảm xúc.

“Để buổi sau cũng được ạ. Thầy cứ về nghỉ ngơi đi”.

“Ừ”. – Thầy đáp, nghỉ ngơi gì lại nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng – “Tôi lại quên mang ô cho em rồi”.

“Nhà em vẫn còn hai cái, không sao đâu ạ”.

“Buổi sau sẽ mang cho em, thôi tôi về đây”.

Minh Linh theo thầy ra cửa. Đợi bóng thầy khuất nó mới định quay vào nhà, bỗng mưa rơi dày ngoài hiên. Minh Linh ù vào trong lấy ô rồi chạy nhanh ra ngoài. Chiếc xe bus đi ngang qua nó, điểm chờ xe đã không còn một bóng người, Minh Linh kì quái nghĩ chắc thầy phải đi chuyển bằng tốc độ ánh sáng mới có thể nhanh như vậy. Lắc đầu, nó bung ô lùi thui về nhà. Lần nào thầy cũng quên mang ô theo hết, bảo sao không ướt.

Phía xa, Duy Linh đợi cô trò nhỏ đi vào trong ngõ rồi mới ra hiệu cho tài xế lái xe.

“Giám đốc muốn đi đâu?”

“Về công ti” – Anh nhắm nghiền mắt. Trong đầu tái diễn cảnh gặp lại tình cờ với Thư sau 5 năm. Năm năm nói ngắn không ngắn, dài không dài nhưng những vết tích xưa cũ hằn sâu trong lòng không phải nói xóa là có thể xóa đi được.

Điện thoại đổ chuông liên hồi, liếc thấy tên trên màn hình lần đầu tiên Duy Linh nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Cùng lúc đó ở M.P.A, Thảo Uyên đi lại trong phòng làm việc, Duy Linh tắt máy, anh không nghe điện thoại của cô. Trong lòng cô rối bời, Uyên không ngờ tới Thư lại tìm đến anh sớm như vậy, cô ta đã nói gì với anh? Nhưng dù Thư nói gì chuyện xưa cũ đó cũng đã trôi qua 5 năm, Duy Linh giờ đã là người yêu của cô, mọi thứ đã không thể xoay vần được nữa. Nghĩ vậy Thảo Uyên ổn định lại tinh thần, chuẩn bị các tài liệu cần thiết để chuyển sang cho chị Vi. Việc tranh hợp đồng lần này cô không thể là người đảm nhận, cô hiểu rõ tính cách của Thư, chỉ có chuyển cho người khác công ti cô mới có khả năng dành được chiến thắng trước H.N.

Điện thoại báo tin nhắn mới, Uyên check tin, thoáng chốc mặt cô tái mét.

Sally nhìn tin nhắn đã được gửi đi, trên môi thoáng nở nụ cười. Ngược mắt lên chờ đợi người bên cạnh báo cáo hết, cô hỏi:

“Bên M.P.A có động tĩnh gì không?”

“Vẫn không có động tĩnh gì ạ”.

Sally gật đầu: “Bảo người bên kia lần này cẩn thận một chút. Thôi, em ra ngoài làm việc đi”.

“Vâng”.

Không cần nhìn cũng biết sau khi tìm hiểu giám đốc F.M là Thư bộ dạng Uyên khó coi đến mức nào. Sally cong khóe môi, cô ta cho rằng mình tài giỏi lắm sao, chỉ cần là con người thì ắt có điểm yếu, mà chỉ cần có điểm yếu cô sẽ tìm ra cho bằng được. Hơn nữa, lần này cô ta cũng không thể trách cô, đã dùng thủ đoạn để cô được Duy Linh, vậy thì chịu chút báo ứng cũng xem như đòi lại công bằng cho Thư rồi.

Chỉ cần loại bỏ được Thảo Uyên, Thư đối với Sally mà nói sức uy hiếp là không đáng kể.

Chương 31

Kết thúc công việc vào lúc 8 giờ tối, Uyên lái xe đến nhà Duy Linh. Cô ngồi yên ở trong xe không ra ngoài.

Thời gian lợi ngược trở về 6 năm trước khi mà lần đầu tiên Thảo Uyên gặp Duy Linh, sống động như thước phim tua chậm. Ngay từ khi nhìn thấy anh cô đã rung động. Cô biết anh có người yêu, biết tình cảm của hai người rất tốt vì vậy cô chỉ có thể chọn cách làm một cô bạn khác giới kiêu kì bên cạnh anh, ngày qua ngày, tháng qua tháng. Trong thâm tâm Thảo Uyên chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình lại dùng tới thủ đoạn để khiến người khác đau khổ nhưng ước muốn có anh, có được trái tim anh sôi sục và bỏng cháy, thiêu đốt toàn bộ lí trí sót lại trong con người cô.

Trong số những người theo đuổi Uyên ngày đó cô tìm hiểu được có người đã từng là người yêu cũ của Thư, dựa vào mảnh khóc của mình cô đã sắp xếp một màn phản bội gần như hoàn hảo để Duy Linh nhìn thấy. Đó là lần duy nhất cô chứng kiến Duy Linh đánh người.

Thư không biết bối cảnh gia đình Duy Linh, chỉ đơn thuần cho rằng anh là một chàng sinh viên có hoàn cảnh bình thường, anh học giỏi anh có tài nhưng từng đó là chưa đủ so với gia đình giàu có của người yêu cũ. Vốn dĩ nếu Thư không có tham vọng, biết yên phận, biết chung thủy trước sau như một với tình cảm hiện tại kế hoạch của Thảo Uyên sẽ không bao giờ thực hiện được. Cô chỉ giúp mọi thứ phơi bày ra ánh sáng mà thôi.

Sau chuyện bê bàng đó, Thư nhiều lần đến tìm gặp Duy Linh để giải thích nhưng anh từ chối, hai người chia tay. Vài tháng sau Thư đi du học, kết cục đã định. Thảo Uyên nắm bắt thời cơ, kiên trì ở bên anh, cô không quan tâm đến gia cảnh, thứ cô quan tâm nhất chính là nhân cách và con người anh. Tiền tài của bố mẹ thì cũng sẽ chỉ là của bố mẹ mà thôi, còn anh nếu có năng lực thì việc thành đạt trong tương lai là điều có thể dự đoán trước.

Cứ như vậy ròng rã đến nay đã sáu năm, cô từng bước từng bước đến gần anh, thậm chí đã có lúc cô nghĩ nếu mình mở lời chuyện hôn nhân trọng đại đã có thể nắm bắt trong lòng bàn tay. Chỉ là người tính chẳng thể khôn khéo bằng trời tính, Thư đã trở lại và mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều, cô ta rõ ràng là không cam tâm.

Mọi sự uy hiếp đều không khiến Uyên hoảng sợ. Bao gồm cả tin nhắn được cho là chứng cứ Saly gửi cô lúc chiều. Điều duy nhất khiến Uyên lo sợ chính là Duy Linh tường tận chuyện ngày trước có sự nhúng tay của cô, mọi nỗ lực cố gắng suốt sáu năm qua sẽ đổ xuống sông xuống biển. Cô sợ hãi sự thất vọng đến từ Duy Linh nhất là nguồn cơn đó lại bắt đầu từ chính bản thân mình.

Nam Minh nhìn ra bên ngoài, nét mặt không bộc lộ cảm xúc: “Xe Uyên đang ở ngoài nhà. Cậu với cô ấy lại có chuyện gì à? Chẳng lẽ hai người giận dỗi nhau chỉ vì Thư về?”

Duy Linh đang xem hợp đồng, không ngẩng mặt lên, chỉ lạnh nhạt đáp: “Không có chuyện gì”.

“Cái gì đã qua thì cứ để nó qua đi, điều quan trọng là hiện tại, điều cần quan tâm là tương lai, đừng để quá khứ gạch ngang hiện tại phá hủy tương lai của cậu”.

Duy Linh nhìn Nam Minh chăm chăm khiến anh chột dạ.

“Sao cậu lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”

“Cậu biết được chuyện gì?”

Nam Minh ngoảnh mặt ngó lơ, nghe giọng đã không tìm được một phân li nhỏ để tin tưởng: “Tôi không biết chuyện gì”.

“Vậy này giờ cậu muốn nói gì?”

Anh biết mình vốn không phải đối thủ của Duy Linh, ho nhẹ một tiếng lấy tinh thần: “Thật ra cũng biết ít chuyện ngày trước”.

“Thư kể cậu?”

Nam Minh gật đầu.

“Cô ấy chẳng thay đổi gì cả”. – Nói rồi lại tiếp tục với công việc.

Nam Minh rơi vào trạng thái dở khóc dở cười, vốn là muốn đến làm thuyết khách để nói đỡ cho Thảo Uyên, vậy mà nhìn xem anh thậm chí còn chẳng nhìn ra cái người đang ngồi kia nghĩ gì.

Bầu không khí kì quặc cứ thế bao trùm, Nam Minh đứng im không đề cập tới chuyện ra về, Thảo Uyên vẫn ở ngoài kia không có dấu hiệu muốn rời đi và nhân vật chính ngồi ở đó cũng không có vẻ muốn rời khỏi bàn làm việc.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, lại dầm dề và rét buốt. Đến lúc Nam Minh nghĩ tới chuyện ra về thì nghe thấy tiếng Duy Linh vang lên trầm ồm: “Ngần ấy năm nhưng chỉ đợi đến ngày có đủ chứng cứ chứng minh mình bị hại mới lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, vốn dĩ sau khi Thư đi du học mọi thứ cũng đã theo đó chấm dứt rồi, việc cô ấy trở lại cũng không làm thay đổi điều gì cả. Chỉ duy Uyên. Trước giờ tôi chưa từng nghĩ mình đặt thứ gánh nặng mang tên kì vọng và tin tưởng lên vai cô ấy, cho tới khi biết được ngọn ngành của những chuyện ngày đó. Giống như những vết nứt xuất hiện trên tấm gương vậy”.

“Cậu có nghĩ mình đã yêu cầu quá cao ở cô ấy rồi không? Cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường. Nếu đổi lại là tôi có thời cơ để dành lấy tình yêu cho bản thân tôi cũng sẽ làm vậy”.

Trên môi Duy Linh hiện hiện nụ cười: “Điều đấy tôi không nghi ngờ, tôi sớm biết nhân cách của cậu không tốt từ lâu rồi”.

“Không nói chuyện này với cậu”.

“Từ ngày H.L đi vào hoạt động tôi chẳng còn nơi nào giải tỏa stress tốt hơn, tâm trạng cũng xấu mù xấu mịt. Sắp tới cũng không phải dạy kèm Minh Linh nữa, thú vui sắp đi sơ tán hết rồi”.

“Ai da, gì thế này, tưởng cậu thỏa thuận gì đấy với cô, kèm cô bé tới ngày nàng thi đại học cơ mà”.

Duy Linh gật đầu: “Thỏa thuận giúp Minh Linh có phương pháp học tập đúng đắn cải thiện thành tích đáng xấu hổ của môn Hóa, không nhất thiết phải kèm đến khi thi đại học. Công việc gần đây cũng rất bận, tôi cảm thấy mình không có đủ thời gian làm tất cả mọi thứ”.

“Thời gian ngắn như vậy đã có thể đưa mọi thứ vào quỹ đạo rồi sao? Thậm chí ghét môn cậu dạy cơ mà”.

“Kể từ ngày thất tình, tính tình ngoan ngoãn hẳn đi, bớt gây phiền phức nên học tập tốt hơn là điều hiển nhiên. Giờ tôi mới hiểu tại sao các bậc phụ huynh thường ngăn cấm con em mình yêu đương khi còn đi học. Hợp lý”.

“Cậu cũng không tự nhìn lại mình”. – Nam Minh khinh thường.

“Mọi điều tôi làm đều là quy chuẩn”.

Vừa dứt lời bên ngoài vang lên tiếng khởi động xe.

“Thảo Uyên về rồi?”. – Nam Minh thông báo.

Với tính cách của Thảo Uyên, Duy Linh vốn không lấy điều này làm bất ngờ, chỉ lạnh giọng nói: “Cô ấy về rồi, cậu cũng không còn lí do ở lại nữa phải không?”

Nam Minh gật đầu: “Chuyện của hai người, tôi không can thiệp nổi, tôi về đây. À mà mượn cái ô kia được không?” – Anh chỉ cái ô không ăn nhập ở góc phòng.

“Xuống dưới bảo cô giúp việc lấy ô cho, cái đó không được”.

Nghe vậy Nam Minh nhún vai rồi đi.

Điện thoại báo có tin nhắn, thấy dòng chữ “Cảm ơn anh” từ số Thảo Uyên, Nam Minh lắc đầu cười buồn. Không biết tại anh đã quá cao thượng hay tại cô quá mức tỉnh táo rạch ròi.

Linh tính mạch báo Nam Minh, Saly lần này thực sự sẽ thăm rồi. Thảo Uyên rất ít khi không khách khí với người khác, nhưng một khi đã chạm vào từ huyết của cô thì chắc chắn cô sẽ ra tay vô cùng ngoan độc.

Đó cũng là lí do anh không cảm thấy bất ngờ khi một loạt vụ lùm xum bê bối của Saly được đưa lên mặt báo những ngày sau đó, nhân chứng có mà vật chứng cũng đầy đủ không thiếu một phân li, khiến cho người trước giờ không bao giờ đếm xỉa đến dư luận như Saly cũng phải kiểm mình lại.

*

“Cút hết ra ngoài cho tôi!” – Saly hất đồ đồ đạc trên bàn, khóe môi run lên vì không thể kiềm chế cơn tức giận.

Ảnh của cô những ngày ăn chơi phá phách ở nước ngoài từ bar cho tới khách sạn tràn lan trên khắp các mặt báo, đến bố cô cũng không thể giúp cô ngay lập tức bịt hết miệng bọn phóng viên lại, cô còn bị ông trách mắng căm tức. Hình tượng tốt đẹp cô xây dựng từ ngày về nước đến giờ xem như công cốc.

Saly nghiêng rằng “Thảo Uyên, Thảo Uyên, tôi cũng quá khinh thường cô rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Năm ngày sau hôm có bài kiểm tra giao hẹn, Minh Linh nhận được điện thoại của thầy Duy Linh hỏi nó chiều tối có rảnh không, thầy sẽ qua chữa bài cho nó. Minh Linh không nghĩ ngợi gì, lật đặt gậy như mỗ thóc đồng ý. Dù sao nó cũng rất tò mò được bao nhiêu điểm. Về cơ bản lý thuyết nó nghĩ chắc cũng hòm hòm, nhưng bài tập lại không chắc chắn lắm vì vậy suy cho cùng vẫn cần sự xuất hiện của thầy.

6 giờ chiều, thầy nhấn chuông cửa, lần này đã vượt bậc hơn tất cả những lần trước, thầy mang theo ô của nó. Vãn chín chu phát sáng như ngày đầu tiên, đến mức nó thoáng ngỡ vực hình ảnh hôm trước có hay không từng tồn tại.

Điều đáng ngạc nhiên nhất, thần kì nhất chính là bài kiểm tra kia được 7 điểm. Minh Linh xoa mắt điểm số vẫn còn nguyên đó không suy chuyển. Trời ơi, con 7 này có ý nghĩa với nó lắm luôn.

“Thầy ơi, em qua rồi”. – Minh Linh giữ nguyên vẻ mặt kích động khó mà tin được thoải.

Duy Linh nhìn cô trò nhỏ hai mắt long lanh nhìn mình, gật đầu lên tiếng “Đáng lẽ sẽ còn cao hơn nếu em chịu bỏ thêm thời gian”.

Nhận thấy thầy thừa nhận sự cố gắng của mình. Lòng Minh Linh rạo rực, cảm giác như lần đầu tiên được ví trí no 1 môn toán. Nếu vậy, nếu nó cứ duy trì cách học này, bỏ thêm chút thời gian nữa, điểm tốt môn Hóa hoàn toàn là điều có thể rồi.

Buổi chữa bài diễn ra trong không khí “êm đềm yên ả” với một đoạn hội thoại được lặp lại n lần như sau:

“Đã biết chỗ sai của em ở câu này là gì chưa?”

“Dạ rồi”.

“Ghi chú điều cần lưu ý trong vở của em đi. Em còn câu hỏi gì về bài chữa không?”

“Dạ không”.

“Vậy sang câu tiếp theo”.

Cứ như vậy một mạch đến câu cuối của đề thi. Lúc Minh Linh loay hoay ghi chép những dòng lưu ý sau cùng chợt nghe thầy hỏi:

“Từ hôm cô đi đến giờ cô đã gọi điện về cho em chưa?”

Minh Linh kì quái nhìn thầy. Thầy đang nói đến ai?

“Ý tôi là mẹ em”. – Duy Linh đính chính.

Từ hôm đó tới giờ mẹ chưa gọi về lần nào. Đừng nói mẹ, ngay cả bố một cuộc điện thoại cũng không có.

Minh Linh lắc đầu: “Dạ chưa”.

“Em lại đây!” – Thầy đổi giọng gọi nó lại gần.

Minh Linh lấy lại tâm trạng, không hỏi nhiều bước ra khỏi bàn đến gần thầy, ánh mắt ngỡ vực, đừng nói tình thần trách nhiệm của thầy trời dấy xong rồi thầy lại muốn dạy nó tiếp nhé!

“Cho em!” – Thầy lấy trong túi áo vest một hộp gỗ nhỏ xinh đặt lên tay nó.

Minh Linh ngạc nhiên: “Đây là gì ạ?”

“Phần thưởng cho em vì đã làm tốt bài thi lần này” – Nghĩ gì thầy lại tiếp – “Đợi tôi về rồi mở”.

Nó cong môi, đến ánh mắt cũng bộc lộ niềm vui, nhẹ giọng: “Em cảm ơn thầy”.

Duy Linh hít một ngụm khí lớn, đẩy nhanh thoáng biến chuyển khó nhận thấy trong ánh mắt. Anh vẫn cảm thấy bộ dạng chống đối ngỗ nghịch của Minh Linh phù hợp với mình hơn.

Kết thúc buổi học cuối cùng, trời bên ngoài đã tối sầm, mưa thì cứ rả rích ướt át mãi không ngừng. Minh Linh mắt thấy thầy sắp ra khỏi cửa, chần chừ một lúc rồi lên tiếng: “Thầy đã ăn tối chưa ạ?”

Duy Linh dừng bước, ngoảnh lại nhìn cô trò nhỏ đang bối rối không ngừng, anh cười khẽ.

“Nếu tôi trả lời chưa có phải em định mời tôi ở lại dùng cơm tối không?”

Minh Linh không hiểu tại sao thầy lại cứ đặc biệt thích dùng các kiểu câu gây ngượng ngùng cho người khác như thế này. Nó chỉ nghĩ nếu vì đến dạy cho nó mà đến giờ thầy vẫn chưa ăn cơm thì Minh Linh rất áy náy. Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà, nó nấu một tí là xong nhưng còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy thầy nói “Ý tốt của em tôi nhận. Để lần khác đi”. Dứt lời nhanh chóng rảo bước ra ngoài. Minh Linh chạy theo thầy than thầm một tiếng, lại để người khác nghĩ mình không thành tâm rồi sao. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nó cũng không lên tiếng đã động đến chuyện cơm tối nữa.

Thầy đi rồi Minh Linh mới mở hộp gỗ thầy tặng, kéo sợi dây chuyền ra ngoài. Mặt dây hình đàn guitar tinh xảo đẹp dễ hiện ra trước mắt. Nó ngẩn người.

*

Duy Linh nhìn đồng hồ, cảm nhận rõ ràng mình đang bị thời gian gò bó với lượng công việc khổng lồ. Bố anh đang bắt đầu chuyển một số hạng mục quan trọng sang cho anh. Áp lực công việc ngày càng tăng, Duy Linh ước chừng mình không thể mãi ôm đồm tất cả mọi thứ cùng lúc. Nhưng nếu xin nghỉ bây giờ sẽ rất ảnh hưởng đến lớp anh đang chủ nhiệm. Còn mấy tháng nữa, anh cố được đến đâu thì cứ cố vậy.

Điện thoại rung liên hồi, báo cuộc gọi đến, điện thoại quốc tế. Duy Linh chưa cần nghe đã biết đầu dây bên kia là ai gọi, nhanh chóng nhấc máy.

“Duy Linh?”

“Vâng, là em”.

“Kết quả bài kiểm tra giao hẹn của em với Minh Linh thế nào?”

“Khá tốt, em nghĩ từ giờ không cần em hướng dẫn Minh Linh cũng có thể tự định hình và học tốt Hóa được rồi”.

“Ừ, vất vả cho em rồi. Còn tình hình bài kiểm tra cuối kì và thi khảo sát thì sao?”

“Đến ngày họp phụ huynh em mới nhận kết quả từ nhà trường. Vào chủ nhật tuần sau. Cô có kịp về không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới lên tiếng “Cô không nghĩ bố của Minh Linh lại bị nặng như vậy, tốc độ phục hồi mặc dù được nhận định là nhanh nhưng cô vẫn lo lắng tâm trạng con bé sẽ bị ảnh hưởng. Vì vậy chuyện này vẫn nên để sang tuần sau cô mới có thể quyết định được.”

“Vẫn chưa tìm được người tôi hôm đó sao ạ?”

“Phía cảnh sát nói đây vốn chỉ là một vụ án đánh người cướp của bình thường, họ sẽ cố gắng bắt được thủ phạm nhanh nhất có thể. Hẳn là chỉ có phường trộm cướp mới có thể lấy đi công sức nghiên cứu đúng thời điểm như vậy. Ngay khi mới hoàn thành.”

“Cô có cần em tìm hiểu một chút không?”

“Không cần, cô đã cho người tìm hiểu rồi. Thời gian này nhờ em để ý đến Minh Linh giúp cô. Tường Vi với Minh Anh không may lại đi công tác, cô không biết nhờ ai để ý đến con bé nữa”.

“Cô yên tâm”.

“Ừ, vậy cảm ơn em. Cô cúp máy đây”.

“Vâng, em chào cô”.

Cuộc điện thoại này vừa kết thúc cuộc điện thoại khác liền nhanh chóng gọi đến, nhìn tên hiển thị trên màn hình, Duy Linh cau mày.

Nhờ lợi thế về bảng báo giá, quá trình đàm phán điều kiện hợp đồng của M.P.A và F.M không ngoài dự đoán vô cùng thuận lợi, chỉ còn đợi ngày là có thể kí kết hợp đồng chính thức. Hơn nữa nhờ có chuyện bí mật chuyển giao người phụ trách này mà Uyên đã bắt được tay trong. Thực là một công đôi việc.

Saly tạm thời chẳng thể xuất hiện làm phiền cô, công việc cũng thuận lợi, tất cả đều ổn chỉ duy... Thảo Uyên chớp mắt, ngắt dòng suy nghĩ đang chạy tới nơi làm cô phiền não, rút chìa khóa, xuống xe.

Nhìn thấy người đang đứng trước cửa nhà cô. Thảo Uyên nén nụ cười châm chọc trên khóe môi. Cuối cùng cũng đến rồi à?

“Lâu rồi không gặp”. – Người phía trước chìa tay ra bắt, giọng nói lạnh nhạt.

“Giữa chúng ta có thể thân quen đến mức bắt tay như bạn bè cũ gặp nhau sao? Theo trí nhớ của tôi thì chưa từng có chuyện như vậy”. – Thảo Uyên im lặng quan sát nét mặt của người đối diện.

“Đúng vậy, tôi chưa từng nghĩ giữa chúng ta sẽ có bất kì mối liên hệ nào đặc biệt. Cũng chưa từng nghĩ tới cô gái nổi tiếng nhất của khoa khi đó lại là một người dùng thủ đoạn bẩn thỉu đi phá hoại tình yêu của người khác. Cô nói xem, có phải chuyện này được di truyền từ mẹ sang con không. Mẹ như vậy nên con cũng như vậy phải không”.

“Bang”. – Thảo Uyên bật tai một cái thật mạnh lên má người đối diện, ánh mắt cô lạnh lùng – “Nếu đã biết tôi là người thù đoạn như vậy thì hãy cẩn thận lời nói của cô”.

Thư nín nhịn, bỏ qua cảm giác nóng rát của cái tát vừa rồi: “Tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng không lí giải được tại sao giữa tôi và cô trước giờ không có xích mích cá nhân gì mà cô lại có thể làm như thế. Cho tới khi biết chuyện kia. Mẹ cô đã là người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình tôi rồi sinh ra đứa con rơi như cô, đến cô cũng muốn theo chân mẹ phải không?” – Nói những lời cay độc như vậy mà giọng Thư bình thản nhẹ nhàng như tâm tình chuyện xưa. – “Nhờ có sự thương xót của bố mẹ tôi cô mới có tiền để ăn học, mới có ngày hôm nay. Vậy mà cô còn không biết điều. Cô tiếp cận Duy Linh chỉ vì muốn trả thù tôi, trả thù gia đình tôi. Cô nghĩ xem nếu anh ấy biết được chuyện này, biết được gia cảnh của cô. Cô nào có xứng đáng với anh ấy”.

Thảo Uyên thấy mi mắt giật liên hồi, trong lòng thoáng có dự cảm không hay. Cô bấm móng tay vào sâu trong lòng bàn tay, giọng điệu rõ ràng:

“Tôi không nhận bất kì một đồng tiền giết người nào. Cô biết tại sao lại gọi là đồng tiền giết người không? Kẻ thứ ba?” – Thảo Uyên bật cười thành tiếng – “Đúng vậy, mẹ tôi vì tin lầm người nên mới thành kẻ thứ ba, phải ra đi trong đau đớn và phẫn bội. Cô không có tư cách nhắc đến mẹ tôi, cả gia đình cô cũng không ai có đủ tư cách đó.”

“Cô thừa nhận cô tiếp cận Duy Linh vì muốn trả thù tôi?” – Thư nôn nóng, cô đã phải nhẫn nhịn chịu một cái tát đau, không thể cái gì cũng không đạt được.

Thảo Uyên chưa lên tiếng trả lời đã thấy một bóng hình quen thuộc nhanh chóng xuất hiện kéo tay cô ra phía sau anh.

“Duy Linh!” – Thư ghen ngào, đôi mắt rung rung chực chờ bộc phát.

“Em một thì về nghỉ đi, đừng cố gắng đứng dưới mưa. Thảo Uyên dạo này sức khỏe cũng không được tốt lắm, anh đưa cô ấy vào nhà trước. Em lát về cẩn thận”.

Nói rồi nhẹ nhàng lấy chìa khóa trên tay Thảo Uyên mở cửa đưa cô vào nhà.

Thư tức đến giậm chân, mắt cô đỏ lên, anh đã nghe thấy hết vậy mà vẫn nắm tay cô ta, nắm chặt tay cô ta. Thứ lắng lơ không thân phận đó lại còn dám tát cô, Thư cắn môi đến bật máu, chỉ biết đứng trân nhìn cánh cửa trước mặt đóng lại, chẳng lẽ mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa rồi sao?

Tay Duy Linh vẫn nắm chặt lấy tay cô nhưng Thảo Uyên không hề thấy ấm áp, bàn tay nắm chặt của anh không lưu lại hơi ấm, ánh mắt anh nhìn cô cũng lạnh hắt đi. Cô biết anh đã bị tổn thương. Câu hỏi đó không cần cô thừa nhận, ai trong hai người cũng đều đã có câu trả lời.

“Em xin lỗi”. – Thảo Uyên rút tay mình ra khỏi tay anh.

“Em không cần phải xin lỗi tôi”.

Thảo Uyên mở to mắt nhìn anh, đây chính là điều cô lo sợ nhất, thà anh trách móc cô, giận dữ cô mọi thứ sẽ vẫn còn hi vọng. Nhưng anh nói, cô không cần xin lỗi anh.

Anh đi vào phòng tắm, lấy khăn khô giúp cô lau những hạt mưa ẩn hiện trên gương mặt. Cả hai người đều im lặng, cứ ngỡ có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Duy Linh đặt khăn bông lên bàn rồi rót nước ấm đưa Thảo Uyên, giọng anh bình thản như đã suy xét thấu đáo mọi chuyện: “Tôi biết em là một cô gái mạnh mẽ. Nhưng mạnh mẽ cách mấy em vẫn nên biết em cần chăm sóc tốt bản thân mới có thể làm những điều to lớn khác. Hi vọng sau này em sẽ không còn làm mình cũng như người khác chịu thương tổn vì những vết hoen đến từ quá khứ nữa. Chuyện gì đã qua em hãy để nó qua đi. Tôi về đây”.

“Duy Linh!” – Thảo Uyên đứng bật dậy, cô kìm nén những giọt nước mắt giăng kín làm mắt cô bóng rớt, nhỏ giọng – “Đây là kết cục anh muốn sao?”

“Đây không phải kết cục tôi muốn mà là kết cục em đã lựa chọn”. – Duy Linh không quay đầu lại, rõ ràng nói từng từ một, dứt lời liền mở cửa bước ra ngoài

Nắm chặt mắt, những giọt nước trong suốt cứ thế lăn dài trên gò má. Thảo Uyên cảm nhận sâu sắc cơ thể mình như vừa bị khoét đi một mảng lớn, chỉ còn đau đớn và khiếm khuyết.

Duy Linh, anh ấy thật quá lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33

Minh Linh chưa từng nghĩ lần gặp thầy Duy Linh tiếp theo lại là ở trong bệnh viện. Tiết của thầy sáng nay vốn được cả lớp cực kì trông đợi với mong ước nhỏ nhoi thầy sẽ “xi po” một ít thông tin liên quan đến kết quả của hai kì thi cực kì quan trọng là thi học kì và thi khảo sát nhưng vào lớp 15 phút vẫn chưa thấy thầy. An Yên lên văn phòng ban giám hiệu thì nhận được thông báo thầy Duy Linh ốm, nhà trường lại chưa sắp xếp được người dạy thay nên muốn cả lớp nó tự học.

Khi được hỏi ai muốn cùng An Yên đại diện lớp đến thăm thầy, nó – dưới ánh mắt mở to của Nhi đã không nghĩ ngợi gì mà giơ tay. Mà nó đã đi thi đương nhiên Nhi cũng sẽ không thể vắng mặt. Đó là lí do cả ba đứa đang thập thò ngoài cửa phòng bệnh giờ này.

“An Yên, gõ cửa đi.” – Nhi lên tiếng.

Không thấy phản hồi gì từ đứa bạn nó với Nhi quay lại đã thấy mặt An Yên xanh mét.

“Cậu làm sao thế?”

“Tớ bị sợ mùi bệnh viện.”

“Thế sao cậu còn xung phong đi?” – Nhi ngạc nhiên, cầm hoa quả hộ cho bạn.

“Vi tớ là cán bộ lớp mà.” – An Yên biện giải.

“Thôi, cậu sợ mùi bệnh viện thì về trước đi, tớ sẽ nói thầy cho. Nhìn cậu nhọt nhọt lắm”.

“Ừ, vậy trông cả vào hai người, tớ ra trước, nhanh ra rồi cùng về nhé!”

“Đi đi” – Nhi phẩy tay.

An Yên ra ngoài rồi Minh Linh mới gõ cửa mấy tiếng.

Bên trong truyền ra tiếng ho, một lúc sau mới nó mới nghe thấy tiếng thầy.

“Vào đi”.

Minh Linh đánh bạo mở cửa, quên luôn rằng chính mình cũng bị hội chứng ám ảnh bệnh viện cùng Nhi đi vào, lễ phép chào thầy.

“Hai đứa trốn học đến đây đây à?”

Người ngồi trên giường bệnh mặc bộ đồ màu xanh nhạt, trên môi thấp thoáng nụ cười trêu chọc. Nếu không phải sắc mặt của thầy không còn vẻ hồng hào thường ngày thì Minh Linh thật sự hoài nghi thầy có hay không bị ốm.

Việc nói chuyện hỏi thăm Nhi thực hiện vô cùng bài bản có trước có sau, Minh Linh căn bản là không cần lên tiếng, chỉ im lặng quan sát căn phòng thầy nằm.

Đây là bệnh viện quốc tế, phòng bệnh vốn vô cùng sạch sẽ tiện nghi, mà phòng thầy Duy Linh lại còn là phòng VIP trông không khác phòng khách sạn là bao, chỉ duy mùi thuốc sát trùng thì làm cách nào cũng không xua đi được. Phòng bệnh rộng lớn như vậy nhưng lại không thấy người thân của thầy đâu, bạn bè cũng không thấy ai. Minh Linh ước chừng chắc chỉ có mình y tá chăm thầy mà thôi.

Ngước mắt lên, Minh Linh thấy thầy đang nhìn mình chăm chăm, nó cắn chặt môi, đẩy khoanh khắc xúc động không kiềm chế xuống dưới đáy mắt, nhanh nhẹn nở một nụ cười nhẹ.

“Vậy thầy giữ gìn sức khỏe, nhanh chóng ra viện rồi về với lớp mình thầy nhé! Em với Minh Linh không làm phiền thầy nghỉ ngơi nữa. Chúng em về trước đây ạ.”

“Ừ. Hai đứa về đi. Đi đường cẩn thận.”

“Vâng ạ. Thầy cứ yên tâm.” – Nhi đứng dậy hích tay Minh Linh.

“Cậu về trước đi, lát tớ sẽ về sau.”

Nhi giấu tia kì lạ nảy sinh trong lòng, gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng ra ngoài.

Chỉ còn lại mình thầy và Minh Linh trong phòng, bỏ mặc cảm giác ngượng ngùng lúng túng, nó khẽ lên tiếng: “Thầy có ăn trái cây không em gọt cho nhé!”

Duy Linh gật đầu, việc Minh Linh tự nguyện ở lại là chuyện anh không ngờ tới. Anh không hiểu vì sao rõ ràng Minh Linh không tự nhiên những vẫn lựa chọn ngồi đây, ngoan ngoãn gọt trái cây cho mình. Dù với lí do gì thì chuyện này đối với anh cũng không phải việc xấu, Duy Linh dời mắt, không trên chốc cô như vừa nãy nữa mà tập trung làm việc.

Thời gian chậm chạp trôi đi, đến giờ ăn trưa. Thức ăn được y tá đưa vào, Minh Linh lại giúp anh đặt đồ ăn lên bàn, lau thìa thìa xong như cũ ngồi im. Duy Linh cũng chưa ăn mà nhìn chăm vào cô gái nhỏ ngồi bên cạnh giường, nhìn lâu đến mức Minh Linh cảm tưởng một trăm triệu năm đã trôi qua, ốc sên cũng lê lét được mấy vòng trái đất, nó bắt đầu đi lên tiếng nhắc thầy: “Thầy nhanh ăn đi không đồ ăn sẽ nguội hết đấy ạ”.

“Em chưa ăn trưa”. – Duy Linh bình thản nói lí do anh chưa động đũa.

“Em không đói ạ”. – Minh Linh cười.

“Muốn chăm sóc tôi thì em cũng nên chăm sóc cho bản thân mình trước”.

Không ngờ ý định của nó vừa nhìn đã có thể nhận ra như vậy, Minh Linh thành thật: “Đợi lát nữa thầy uống thuốc xong rồi em sẽ về”.

Duy Linh thoáng ngẩn người, thì ra là vì quan tâm anh không có ai bên cạnh. Anh lấy điện thoại, thực hiện một vài thao tác, một lúc sau, một suất ăn nữa được đưa tới. Chỉ vào khay đồ ăn, Duy Linh nhẹ giọng: “Ăn hết rồi mới được về”.

Minh Linh biết không thể từ chối, đáp một tiếng rồi cẩn thận lau thìa thìa, mắt nhìn nhanh qua đồ ăn trong khay, kiên nhẫn nhặt sạch cà rốt sang một bên, xong xuôi mới ăn cơm. Mùi vị chỉ kém hơn bố có một tẹo mà thôi, Minh Linh miễn nguyện công môi.

Duy Linh bị cảm lâu ngày nên đắng miệng ăn gì cũng không thấy ngon, anh chỉ dùng một ít miễn cưỡng xem như xong bữa trưa, ánh mắt lại lần nữa hướng về cô trò nhỏ, nhìn xem bộ dạng kì thị cà rốt kia cũng không khác anh hồi trước là bao. Chỉ là sau này, học được rằng có nhiều thứ không thể dùng cảm quan của mình quyết định được, không thích nhưng vẫn phải làm, không muốn nhưng vẫn có thể lừa bịp thị giác của người khác mình đang làm thứ mình thích nhất. Đó là thế giới mà Duy Linh đang sống.

“Em nhận được tin tức gì từ bố mẹ em chưa?”

Minh Linh ngẩng mặt lên, hai mắt dâng tràn niềm vui khẽ đáp: “Em nhận được điện thoại của cả bố và mẹ rồi ạ. Mẹ bảo mẹ sẽ sớm đưa bố em về nước sau khi bố hết ốm, còn nói đây là phần thưởng bất ngờ vì em đã thông qua bài kiểm tra của thầy. Cảm ơn thầy”.

Hôm qua lúc Skype với mẹ nó đã vỡ òa vì sung sướng khi thấy bố ở phía sau. Hi vọng hai người sẽ lại tốt đẹp như trước tràn trề trong lòng Minh Linh. Mẹ bảo bố cũng rất nhớ nó, chỉ vì phải vào viện theo dõi nên chưa có cơ hội gọi điện. Sắc mặt bố không tốt lắm nhưng mẹ nói bố bị ốm lâu ngày nên mới thế, sẽ sớm khỏe lại, hai người dự định 10 ngày nữa sẽ về nước. Rất nhanh thôi, nó sẽ không còn lủi thủi một mình trong căn nhà rộng lớn nữa.

“Em chỉ định cảm ơn sư ông thôi à?”

Minh Linh vịn vịn tay, không chỉ định cảm ơn sư ông, nên thầy ôm nó mới cố gắng “dày mặt” ngồi ở đây tới tận bây giờ. Có điều Minh Linh không hiểu thầy cứ luôn dặn dò người khác chăm sóc bản thân trong khi chính mình thầy lại chẳng chịu chăm sóc tốt.

“Thầy cần gì có thể bảo em, lúc nào trống rỗng em lại vào thăm thầy” – Căn môi Minh Linh nói nhỏ - “Thầy không yêu thương bản thân nên mới để mình bị ốm”.

Như đọc thấu suy nghĩ của Minh Linh, Duy Linh khàn giọng: “Giống như em không thể bảo ngày mai đừng tới, tôi cũng không thể nói bệnh ơi đừng đến”.

“Cho dù là vậy...” – Minh Linh định nói lại thôi.

Y tá đưa thuốc vào, Minh Linh đi rót nước, kiên nhẫn nhìn thầy uống xong thuốc nằm xuống nghỉ ngơi rồi mới xin phép thầy ra về.

Thầy gật đầu, dặn dò nó như với Nhi, thậm chí không mấy may khác biệt về ngữ điệu.

Minh Linh đi ra ngoài cổng bệnh viện, lại phát hiện Nhi đang đứng ở bên kia đường. Nó vội vàng chạy đến, lo lắng “Sao đứng ở ngoài này, cậu không thấy trời đang rất lạnh hả?”

Nhi cười tươi “Đi về chung vui hơn là đi một mình chứ. Hấp này. Về thôi”.

Cả quãng đường dài trên xe bus nó với Nhi không nói chuyện, Nhi không hỏi vì sao thái độ của nó với thầy Duy Linh thay đổi mà Minh Linh cũng không biết phải bắt đầu như thế nào. Cả hai đều im lặng chìm vào thế giới riêng, thế giới dù là người bạn thân nhất cũng không thể chia sẻ.

Bầu trời mùa đông lúc nào cũng mờ mịt, vạn vật đều mang trên mình một lớp màu ảm đạm. Minh Linh thôi nhìn ra phía bên ngoài, sắp xếp lại sách vở rồi xuống bếp nấu cháo. Nó sẽ mang một ít sang nhà Nhi, nghĩ đến việc Nhi đứng đợi mình lâu như vậy ở ngoài trời Minh Linh thấy rất áy náy.

Múc cháo vào trong bình giữ nhiệt xong xuôi, nó đứng ngắm ra một lúc, chán chừ rồi lại mở tủ lấy thêm một bình giữ nhiệt nữa.

Đặt hai bình giữ nhiệt vào trong túi, Minh Linh vui vẻ ra ngoài, đi nhanh về nhanh còn ăn tối nữa.

*

Lúc Minh Linh đến bệnh viện đã gần 7 giờ tối. Tầm giờ này chắc thầy đã dùng bữa xong mất rồi, nó lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn đưa tay gõ cửa.

Duy Linh kéo rèm, ngồi ngay ngắn trên giường rồi mới lên tiếng đề người bên ngoài đi vào. Mắt thấy cô trò nhỏ tay xách nách mang nào ô nào đồ, khỏe miệng anh ần gấu nụ cười.

“Em để quên đồ ở đây à?”

Minh Linh nhìn qua bàn ăn thầy chưa động đến trước mặt, chủ động lấy đồ mình mang tới lại gần: “Em nấu một ít cháo. Nghĩ chắc thầy chưa ăn tối nên em muốn mang qua cho thầy. Nhưng giờ hình như hơi muộn rồi”.

“Cảm ơn em. Sao em biết tôi không ăn nổi cơm bệnh viện hay vậy?”

Nghe được giọng điệu mang ý cười của người ngồi trên giường, Minh Linh trực tiếp phớt lờ tránh ảnh hưởng tâm trạng, cẩn thận múc cháo ra bát rồi đặt trước mặt thầy.

“Thầy ăn tối ngon miệng. Không còn việc gì nữa em về đây ạ”.

“Khoan đợi chút, không phải em mang hai phần đến là muốn cùng ăn tối?”

Đương nhiên không phải. Thầy chỉ là được kén phần mà thôi. Minh Linh nhìn bình giữ nhiệt còn lại, phần này là của Nhi, nhưng lúc nãy nó qua thì Nhi không có nhà, cô bạn bảo cả gia đình đã sang bên ngoài ăn cỗ. Tâm trạng Minh Linh hơi chùng xuống.

Không để ý Minh Linh phớt lờ mình, Duy Linh xuống giường, lấy bình nhiệt trong tay cô trò nhỏ, trực tiếp mang cháo trong đó trút ra, đặt ngay ngắn đối diện với bát của anh.

“Lên đây ăn tối với tôi đi”.

Minh Linh lắc đầu: “Muộn rồi em phải về. Hôm khác rảnh em lại qua thăm thầy”.

Duy Linh chỉ vị trí đối diện với mình, nhẹ nhàng: “Bố mẹ em hay đi vắng chắc em hiểu cảm giác ăn một mình là như thế nào đúng không? Em nỡ để một người bệnh gặm nhấm cảm giác không ai trong đời muốn thử này sao?”

Mím chặt môi, Minh Linh cảm thấy sức ép từ ánh mắt chờ mong của người đối diện không cho phép nó từ chối, ngoan ngoãn tháo giày, ngồi ngay ngắn xuống vị trí thầy bảo rồi cùng ăn tối.

“Em nấu món này thế nào?”

“Ninh như hạt sen và đậu xanh, dùng nước xương hầm để nấu cháo ạ”. – Minh Linh rành mạch đáp.

“Để ăn lắm!” – Duy Linh không tiếc lời khen ngợi.

“Vậy thầy ăn nhiều một chút”. – Khóe mắt Minh Linh cong lên, trên môi hiện hiện nụ cười.

Không khí trong phòng bệnh hòa hợp đến mờ ám. Nhưng điều đó lại không kéo dài lâu vì sự xuất hiện bất ngờ của vị khách mới. Đây cũng là lần đầu tiên Minh Linh gặp Nam Minh.

Nó chào anh, anh cũng mỉm cười thân thiện đáp lại nhưng nhìn cử chỉ của người đối diện rõ ràng có chuyện cần nói riêng với thầy Duy Linh. Minh Linh biết vậy liền nhanh chóng thu xếp đồ đâu vào đấy.

“Em xin phép thầy về trước ạ”.

Duy Linh gật đầu nhìn cô trò nhỏ nhanh như ló biến mất sau cánh cửa.

“Tất cả những chuyện này cậu đều đã tính toán trước rồi phải không?” – Nam Minh túm chặt cổ áo Duy Linh.

Duy Linh rũ mắt, không hề có ý định trả lời chất vấn của Nam Minh.

“Cậu...” – Nam Minh tức đến nghiêng răng buong áo, ánh mắt vẫn không kìm nén được tia giận dữ. – “Thế mà tôi vẫn ngây thơ tin rằng cậu không biết gì hết, cậu không những biết mọi chuyện mà còn lợi dụng cô ấy, dùng sự áy náy của cô ấy làm quân cờ giúp cậu chiến thắng trong cuộc họp cổ đông. Tất cả những thứ dối trá này là do cậu sắp đặt sao? Cậu không thấy mình đã quá tàn nhẫn rồi ư? Cậu có biết bây giờ cô ấy đau khổ đến thế nào không?”

“Đã thích Uyên đến như vậy thì đến bên cô ấy đi, đừng làm người lằng lằng đứng phía sau nữa” – Duy Linh nhìn Nam Minh, bỏ qua tia kinh ngạc từ người đối diện nói tiếp – “Phải, tôi biết tất cả mọi chuyện nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng làm gì có lỗi với Thảo Uyên, cũng chưa từng lợi dụng cô ấy. Cậu biết sự trừng phạt đáng sợ nhất là gì không? Chính là không để người khác có cảm giác mình đã đang bù đắp cho những gì mình gây ra. Nếu tôi cảm ghét cô ấy, hận cô ấy đã làm tổn thương tôi, tôi nên để Thảo Uyên cả đời sống trong day dứt và ân hận. Một phiếu bầu cô ấy nhờ bố giúp tôi trong cuộc họp cổ đông là sự lừa dối sáu năm ròng rã. Có ý nghĩa gì chứ? Cậu nghĩ tôi không thể tự mình đạt được mà phải nhờ cậy tới cô ấy và bố cô ấy sao?”

Nam Minh sững người, trong lòng anh thấu tỏ những gì Duy Linh nói. Phút chốc lúng túng không biết nên làm thế nào, anh đã quá mạnh động và cảm tính rồi.

“Cậu về đi, tôi cần nghỉ ngơi”.

Duy Linh tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Công Anh Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.